

د پوهنې وزارت

تفسير شريف

يوولسم ټولگي

تفسير شريف - يوولسم ټولگي

ملي سرود

دا عزت د هر افغان دی	دا وطن افغانستان دی
هر بچی یې قهرمان دی	کور د سولې کور د تورې
د بلوڅو د ازبکو	دا وطن د ټولو کور دی
د ترکمنو د تاجکو	د پښتون او هزاره وو
پامیریان، نورستانیان	ورسره عرب، گوجر دي
هم ایماق، هم پشه پان	براهوي دي، قزلباش دي
لکه لمر پر شنه آسمان	دا هیواد به تل خلپري
لکه زړه وي جاویدان	په سینه کې د آسیا به
وایو الله اکبر وایو الله اکبر	نوم د حق مودی رهبر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تفسیر شریف

یوولسم ټولگی

د چاپ کال: ۱۳۹۸ هـ. ش.

د کتاب ځانګړتیاوې

مضمون: تفسیر شریف

مؤلفین: د تعلیمي نصاب د اسلامي زده کړو برخې د درسي کتابونو مؤلفین

ادیت کوونکي: د پښتو ژبې د ادیت دپارتمنت غړي

ټولګی: یوولسم

د متن ژبه: پښتو

انکشاف ورکوونکي: د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تألیف لوی ریاست

خپروونکي: د پوهنې وزارت د اړیکو او عامه پوهاوي ریاست

د چاپ کال: ۱۳۹۸ هجري شمسي

د چاپ ځای: کابل

چاپ خونه:

برېښنالیک پته: curriculum@moe.gov.af

د درسي کتابونو د چاپ، وېش او پلورلو حق د افغانستان اسلامي جمهوریت د پوهنې وزارت سره محفوظ دی. په بازار کې یې پلورل او پېرودل منع دي. له سرغړوونکو سره قانوني چلند کېږي.

د پوهنې د وزیر پیغام

اقراً باسم ربک

د لوی او ښوونکي خدای ﷻ شکر په ځای کوو، چې موږ ته یې ژوند رابښلی، او د لوست او لیک له نعمت څخه یې برخمن کړي یو، او د الله تعالی پر وروستي پیغمبر محمد مصطفی ﷺ چې الهي لومړنی پیغام ورته (لوستل) و، درود وایو.

څرنگه چې ټولو ته ښکاره ده ۱۳۹۷ هجري لمریز کال د پوهنې د کال په نامه ونومول شو، له دې امله به د گران هېواد ښوونیز نظام، د ژورو بدلونونو شاهد وي. ښوونکی، زده کوونکی، کتاب، ښوونځی، اداره او د والدینو شوراگانې د هېواد د پوهنیز نظام شپږگوني بنسټیز عناصر بلل کېږي، چې د هېواد د ښوونې او روزنې په پراختیا او پرمختیا کې مهم رول لري. په داسې مهم وخت کې د افغانستان د پوهنې وزارت د مشرتابه مقام، د هېواد په ښوونیز نظام کې د ودې او پراختیا په لور بنسټیزو بدلونونو ته ژمن دی.

له همدې امله د ښوونیز نصاب اصلاح او پراختیا، د پوهنې وزارت له مهمو لومړیتوبونو څخه دي. همدارنگه په ښوونځیو، مدرسو او ټولو دولتي او خصوصي ښوونیزو تاسیساتو کې، د درسي کتابونو محتوا، کیفیت او توزیع ته پاملرنه د پوهنې وزارت د چارو په سر کې ځای لري. موږ په دې باور یو، چې د باکیفیته درسي کتابونو له شتون پرته، د ښوونې او روزنې اساسي اهدافو ته رسېدلی نشو.

پورتنیو موخو ته د رسېدو او د اغېزناک ښوونیز نظام د رامنځته کولو لپاره، د راتلونکي نسل د روزونکو په توګه، د هېواد له ټولو زړه سواندو ښوونکو، استادانو او مسلکي مدیرانو څخه په درناوي هیله کوم، چې د هېواد بچیانو ته دې د درسي کتابونو په تدریس، او د محتوا په لېږدولو کې، هېڅ ډول هڅه او هاند ونه سیموي، او د یوه فعال او په دیني، ملي او انتقادي تفکر سمبال نسل په روزنه کې، زیار او کوښښ وکړي. هره ورځ د ژمنې په نوي کولو او د مسؤلیت په درک سره، په دې نیت لوست پیل کړي، چې د نن ورځې گران زده کوونکي به سبا د یوه پرمختللي افغانستان معماران، او د ټولنې متمدن او ګټور اوسېدونکي وي.

همدا راز له خوږو زده کوونکو څخه، چې د هېواد ارزښتناکه پانګه ده، غوښتنه لرم، څو له هر فرصت څخه ګټه پورته کړي، او د زده کړې په پروسه کې د ځیرکو او فعالو ګډونوالو په توګه، او ښوونکو ته په درناوي سره، له تدریس څخه ښه او اغېزناکه استفاده وکړي.

په پای کې د ښوونې او روزنې له ټولو پوهانو او د ښوونیز نصاب له مسلکي همکارانو څخه، چې د دې کتاب په لیکلو او چمتو کولو کې یې نه سترې کېدونکې هلې ځلې کړې دي، مننه کوم، او د لوی خدای ﷻ له دربار څخه دوی ته په دې سپیڅلې او انسان جوړوونکې هڅې کې بریا غواړم. د معیاري او پرمختللي ښوونیز نظام او د داسې ودان افغانستان په هیله چې وګړي یې خپلواک، پوه او سوکاله وي.

د پوهنې وزیر

دکتور محمد میرویس بلخي

سرليکونه

- لومړی لوست: په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل (۱)..... ۱
- دویم لوست: په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل (۲)..... ۵
- درېم لوست: په قرآن کریم کې د انسان د پیدایښت پړاوونه..... ۱۰
- څلورم لوست: د بني آدم وقار او درنښت..... ۱۷
- پنځم لوست: آية الكرسي د قرآن لوړه څوکه..... ۲۲
- شپږم لوست: ځمکه د انسان د گټې لپاره..... ۲۷
- اووم لوست: الله تعالی سره مینه د پیغمبر ﷺ په پیروی کې ده..... ۳۲
- اتم لوست: اسلام بشپړ او هراړخیز دین دی..... ۳۸
- نهم لوست: لمونځ تل پاتې اونه شلېدونکې فریضه ده..... ۴۴
- لسم لوست: د ظلم د مخنیوي لپاره د جهاد اجازه..... ۴۹
- یوولسم لوست: روژه او گټې یې..... ۵۴
- دولسم لوست: حج د مؤمنانو د نړیوال یووالي څرگندوی..... ۶۲
- دیارلسم لوست: له خلکو سره نېکي او ښېگڼه..... ۶۷
- څوارلسم لوست: حلاله روزي خوړل او له حرامو ډډه کول..... ۷۰
- پنځلسم لوست: د الله ﷻ په لار کې انفاق (مال لگول)..... ۷۴
- شپاړسم لوست: په قرآن کریم کې انساني مساوات..... ۷۹
- اوولسم لوست: د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفتونه..... ۸۳
- اتلسم لوست: د ټولنې په تهذیب کې د مؤمنانو ونډه..... ۸۸
- نولسم لوست: په اسلام کې د معیوبو اوفقیرو مؤمنانو مرتبه..... ۹۴
- شل لوست: د مؤمنانو یووالی..... ۹۹

په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل

قال الله تعالى: ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [البقرة: ١٦٤]

د ځينو کلمو معناوې

خلق: پرته له مخکیني نمونې نه د یو شي پېدا کول.

السَّمَاوَاتِ: د سماء جمع ده، اسمانونه اوهرهغه څه چې له ځمکې نه لوړ وي.

اللَّيْلِ: شپه، هغه تیاره چې وروسته له روښنایي منځته راځي.

النَّهَارِ: ورځ، خوره روښنایي.

الْفُلْكِ: کښتۍ، لویې کښتۍ.

وَبَثَّ: او خواره یې کړل.

دَابَّةٍ: دځمکې پرمخ هر خوځېدونکي شی.

تَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ: د باد لگېدنه مختلفو اړخونو ته.

السَّحَابِ: ورېځ، په فضا کې حرکت کوونکې ورېځ.

الْمُسَخَّرِ: په خدمت کې لگېدلی، تابع شوی.

ژباړه

بېشکه د اسمانونو او ځمکې په پېداښت کې، د شپې او ورځې په تگ راتگ کې، په هغې کښتۍ کې چې د خلکو د گټې لپاره په دریاوونو کې گرځي او په اوبو (باران) کې چې الله ﷻ له اسمانه را نازلې کړې دي او بیا یې ځمکه وروسته دهغې له مرگ نه په اوبو راژونډی (خړوبه) کړه او په هغې (ځمکه) کې یې هرډول ژوندي خوځېدونکي خواره کړل او (هر لوري ته) د بادونو په چلېدو کې او په وریځو کې چې د ځمکې او اسمان ترمنځ ابل کړای شوي دي، یقیناً په دې (ټولو) کې د عاقلانو لپاره (دالله تعالی پر وجود او وحدانیت) څرگند دلایل شته.

تفسير

پورتني مبارک آيت په کایناتو او د نړۍ په موجوداتو کې اته څرگند او روښانه دلایل بیان کړي دي، چې د الله ﷻ په وجود او یووالي دلالت کوي.

۱. د اسمانونو پېدايښت

دغه مبارک آيت د اسمانونو پېدايښت د الله ﷻ د قدرت له نښو نښانو څخه گڼي چې هوبښاران او د عقل خاوندان ددې نښو په لیدو باید د الله ﷻ په وجود او یووالي ایمان راوړي.

په آيت کې د (السموات) لفظ جمع ذکر شوی دی، ځکه اسمانونه گڼي او بېلابېلې طبقې لري، لکه: څرنګه چې الله تعالی په بل ځای کې داسې مهرباني کوي **﴿اللّٰهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ﴾** [الطلاق: ۱۲] ژباړه: الله ﷻ هغه ذات دی چې اووه اسمانونه یې پېدا کړي دي.

دا چې د اسمانونو پېدايښت د الله ﷻ په وجود، یووالي او قدرت دلالت کوي یوه نښه یې دا ده چې الله ﷻ اسمانونه سره له دومره پراخوالي او لویوالي پرته له ستو درولي دي او هغه یې په ستورو، لمر او سپوږمۍ روښانه کړي، ترڅو له یوې خوا اسمان ته ښایست و ښيي او له بلې خوا د شیطانونو ویشتونکي وي چې دا ټول ښایست او ټینګښت د واحد او قادر الله ﷻ په برلاسیټوب او لوی والي څرګند نښه دي.

۲. د ځمکې پېدايښت

د الله ﷻ د قدرت یوه بله روښانه نښه دا ده چې ځمکه یې پېدا کړې او هغه یې هواره کړې ده، ترڅو انسان پرې آرام او هوسا ژوند وکړي، هرلور ته یې تګ راتګ او حرکت وکړي، په هغې کې له پرتو زېرمو او پانګو څخه گټه واخلي اود ځمکې پر مخ آبادي او پرمختګ وکړي.

ځمکه او اسمان د انسان لپاره د الله تعالی له لویو نعمتونو څخه گڼل کیږي، لکه: چې الله تعالی دا لوی نعمت په انسانانو پیرزو کړی او دوی ته امر کوي: **﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾** الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ... ﴿[البقرة: ۲۱-۲۲]

ژباړه: ای خلکو د خپل رب بندګي غوره کړئ، چې ستاسو او له تاسو نه د مخکې تېرو شوو خلکو پېداکوونکی دی، ښايي چې تاسې پر هیزګاران شی

الله ﷻ هغه ذات دی چې ستاسې لپاره یې ځمکه هواره کړه، اسمان یې چټ جوړ کړ او له آسمانه یې اوبه را واورولې او په هغو سره یې ستاسې د روزنې لپاره هر ډول حاصلات را وایستل.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه د انسان لپاره د ځمکې او اسمان د گټو په هکله خپل نظرونه څرگند کړي.

۳. د شپې او ورځې بدلون

په مبارک آیت کې د الله ﷻ د قدرت دریم دلیل د شپې او ورځې منظم حرکت دی چې پر له پسې گرځي او یو د بل ځای نیسي. د شپې او ورځې حرکت، د اوږدوالي او لنډوالي، توروالي او سپینوالي، تیارې او رڼا د اختلاف سره، سره د انسان لپاره ډېرې گټې رامنځته کوي. الله تعالی شپه د انسان د سکون او راحت لپاره، او ورځ یې د کسب او کار او روزي حاصلولو لپاره پیدا کړې ده. که چېرې شپه نه وای، نو ډېر مخلوقات به له خوب او راحت څخه بې برخې وو، همدارنګه شپه د ستر او پردې لپاره یو ښه او مناسب وخت دی چې انسان ورڅخه په مختلفو حالاتو کې گټه اخلي، لکه: څرنگه چې انسان له ورځې او د هغې له رڼا څخه د ډېرو کارونو په تر سره کولو کې گټه اخلي، همدارنګه د شپې او ورځې د بدلون او توپیر په نتیجه کې وختونه، ورځې، میاشتې او فصلونو ټاکل کيږي چې دا ټول د انسان لپاره د الله ﷻ له لویو نعمتونو اود قدرت له نښانو څخه دي.

۴. په سمندر کې روانې کښتۍ

په مبارک آیت کې د الله ﷻ د قدرت څلورمه نښه د لویو کښتیو حرکت دی چې له سوونو او زرونو ټنو وزن سره د سمندرونو د څپو په سر حرکت کوي او انسانان ور څخه گټې اخلي. ځینو مفسرینو دا ویلي دي چې: په دې مبارک آیت کې الله ﷻ په سمندرونو کې د کښتیو د حرکت یادونه د شپې او ورځې له توپیر نه وروسته کړې ده چې دا په یوې ځانګړې باریکۍ دلالت کوي او هغه دا چې مسافره دریابونو او سمندرونو کې د شپې او ورځې څارنې ته ډېر اړ وي، ترڅو وختونه وپېژني او خپل لوري وټاکي. له همدې کبله کښتۍ چلوونکي د نجوم علم او د شپې او ورځې پېژندلو ته ډېره اړتیا لري.

همدغې موضوع ته په اشارې سره الله تعالی په بل آیت کې فرمایي: ﴿وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ﴾ [الأنعام: ۹۷] ژباړه: او الله ﷻ هغه ذات دی چې ستاسې لپاره یې ستوري د وچې او سمندر په تیارو کې د لارې پېژندلو وسیله وگرځوله.

ددې آيتونو د نازلېدو په وخت کې ډېر لږ خلک د انسانانو په ژوند کې د کښتۍ په ارزښت او رول خبر وو، خو د وخت په تېرېدو سره انسانان د بشريت په ژوند کې د کښتۍ په ارزښت وپوهېدل چې دا کار د قرآن کریم يو اعجاز او د الله تعالی د قدرت او وحدانيت ښکاره او څرگند دليل دی.

د لوست گټې اولارښوونې

د دې مبارک آيت ځينې گټې په لاندې ډول دي.

❖ په کایناتو کې د هستۍ نښې نښانې د الله تعالی د وحدانيت او وجود د اثبات لپاره روښانه دلايل دي.

❖ الله تعالی د نړۍ مخلوقات د انسان د خدمت او گټې لپاره پیداکړي دي.

❖ د الله تعالی په مخلوقاتو کې د هغه د قدرت په نښو نښانو تفکر او تدبر، د ایمان د بشپړتیا او قوت لامل گرځي.

❖ د شپې او ورځې پرله پسې تلل راتلل د الله تعالی په قدرت او وحدانيت دلالت کوي.

❖ د شپې او ورځې بدلون انسان ته لارښوونه کوي چې خپل وختونه منظم کړي او له هغو څخه د خپل پالونکي په اطاعت او پیروی کې مناسبه گټه ترلاسه کړي.

۱. ذکرشوی مبارک آيت په لوړ آواز تلاوت کړئ.
۲. په دې مبارک آيت کې د الله تعالی پر قدرت او وحدانيت څو دليلونه ذکرشوي دي؟ بيان يې کړئ.
۳. په دې مبارک آيت کې د (السموات) لفظ په څه دلالت کوي؟ د خپلې وينا د اثبات لپاره په قرآني آيت استدلال وکړئ.
۴. د انسان لپاره د ځمکې څلور گټې بيان کړئ.
۵. د شپې او ورځې له گرځېدنې څخه د وختونو په ټاکنه کې څرنگه استفاده کوو؟
۶. د شپې او ورځې څلور فايدې بيان کړئ.
۷. په سمندرونو کې د کښتو گرځېدنه انسانانو ته څه گټه رسولی شي؟

په کایناتو کې د الله ﷻ د وجود او وحدانیت دلایل (۲)

قال الله تعالى: ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [البقرة: ۱۶۴]

۵. له آسمانه د باران اوریدل

د الله ﷻ د قدرت له نښو نښانو څخه بل دلیل له اسمانه څخه باران د اوبو ورېدل دي چې د هغو په واسطه وچې او مړې ځمکې راژوندی کوي او د ځمکې په مخ ډول، ډول بوتې، وابنه او ژوي راپیدا کوي او په خوځښت یې راولي. په دې ذکرشوي مبارک آیت کې له اسمان څخه مراد هغه لوړ لوری دی چې د ځمکې د پاسه دی. په باوري توګه د باران ورېدل له ورېځو څخه د الله ﷻ د قدرت له نښو او د هغه د وحدانیت دلیل دی، ځکه یوازې الله ﷻ دی چې دا اوبه له ورېځو څخه را وروي.

۶. د ځمکې ژوندي کول

د ځمکې له ژوندي کیدو څخه مراد دا دی چې الله تعالی د باران د اوبو په را وړولو سره د ځمکې د ودې او رشد طاقتونه - چې د وچوالي او مرګ په حالت کې وي - په خوځښت او حرکت راولي چې له امله یې په ځمکه کې پټ شیان څرګندوي. هر ډول بوتې، گلونه، مېوې او داسې نور راشنه کېږي اوسم سورېږي.

د ځمکې ژوندي کېدل او د ځمکې پر مخ د ډول، ډول نباتاتو او حیواناتو خورېدنه د الله تعالی د قدرت له لویو نښانو څخه دي.

لکه: څرنگه چې قرآن کریم په بل ځای کې دا موضوع په ځانګړي ښایست سره داسې انځور کړې ده.

قال الله تعالى: ﴿وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ

بَیَجٍ﴾ [الحج: ٥] ژباړه: اوته وچه مړه ځمکه وینې، کله چې موږ پر هغې باران وورواوه په ناڅاپي ډول وڅوځیده، ډډه شوه اوهرراز ښایسته ښېرازه نباتات یې راوتوکول.

۷. د بادونو لگیدل

د الله تعالی د قدرت او وحدانیت بل دلیل دا دی چې هغه په خپل لوړ قدرت سره بادونه او هوا پیدا کړې ده، په خپلې ارادې سره یې په حرکت راولي او په خپل حکمت سره یې له یوه لوري نه بل لوري ته اړوي.

د بادونو لگیدنه مختلف ډولونه او شکلونه لري چې قرآن کریم هریو په جلا، جلا نومونو یاد کړي دي. بادونه کله له ختیځ نه لوېدیځ لور ته، کله له لوېدیځ نه ختیځ لور ته، کله له شمال نه سویل ته او کله هم له سویل څخه شمال لور ته حرکت کوي. همدارنگه بادونه ځانته ډول، ډول حالتونه غوره کوي: طوفانې یا ملایم، گرم یا یخ او تند یا نرم حالت چې په دې توگه بادونه یا دالله ﷻ د رحمت ښې او یا د هغه د عذاب بېلگې وي. د بادونو قوت او چټکتیا په داسې اندازه سخته او ځواکمنه وي چې کله نا کله په ډېرو هېوادونو کې د هیبتناکې وړانې او تباهی لامل گرځي.

ځینو مفسرینو فرمایلي دي: د دې جملې یادونه ﴿وَتَصْرِيفِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾ د باران د اوبو په واسطه د ځمکې د را ژوندي کیدو او د ځمکې پرمخ د ساکبنانو له خوځښت نه وروسته، په دې دلالت کوي چې د بادونو او هوا په وسیله د ځمکې پر مخ نباتاتو، حیواناتو او ټولو خوځېدونکو ته ژوند حاصلېږي، که چیرې الله تعالی بادونه له لگیدو څخه منع کړي، نو په ډېره لږه موده کې به هېڅ ژوی د ځمکې پر مخ پاتې نشي.

۸. په فضا کې ځوړندې وریځې

د الله ﷻ د قدرت له روښانو دلایلو څخه د اسمان په مخ ځوړندې او ولاړې وریځې دي چې د الله ﷻ د خوښۍ او ارادې تابع او امر منونکې دي. ظاهراً که چېرې دغه وریځې سپکې وي، نو باید فضا ته پورته شې او ورکې شي او که درنې وي، نو باید ځمکې ته راکوزې شي، خو الله تعالی په خپل قدرت او ارادې سره دغه وریځې په فضا کې خورې کړې او ساتنه یې کوي، ترڅو د باران اوبه ورڅخه راواوړوي.

د «السَّحَابِ» د کلمې راوړل د «الرَّيَّاحِ» څخه وروسته د دې لپاره دي چې بادونه وریځې په حرکت راوړي او له یوه ځایه یې بل ځای ته لیږدوي. د بادونو دا حرکت سره له دې چې د لیدو وړ نه دی، خو په خپل ذات کې داسې قوت او ځواک لري چې ونې له ریښو سره راباسي او آبادۍ نړوي. ورېځې هم ډېرې درنې اوبه له ځان سره پورته کوي. کله چې د باران په بڼه ځمکې ته راتویږي له هغو څخه د ځمکې پر مخ وېروونکي سیلاوونه را منځته کیږي چې درې او ناوونه ډکوي او لوی لوی دریابونه جوړوي.

یوازې د عقل او پوهې څښتنان پوهیږي

په دې مبارک آیت کې چې کومې لویې نښې اونیانې ذکر شوې دي، پردې دلالت کوي چې نړۍ او کاینات سره له ټولې پراخۍ او لویۍ یوحکیم پیدا کوونکی او تدیروونکی لري چې هغه د ټول مخلوقاتو معبود او پالونکی دی. دا ستر دلایل او څرگندې نښې یوازې د عقل او پوهې څښتنان درک کولی شي څوک چې د الله تعالی د ځواک او عظمت په وړاندې د تسلیمې سرتیټوي.

امام فخرالدین رازي (رح) د الله ﷻ نعمتونه په دوه ډولو - دنيوي او اخروي - باندې تقسیم کړي دي او وایي: هغه اته شیان چې الله تعالی په دې آیت کې بیان کړي دي، ظاهراً دنيوي نعمتونه دي او کله چې د عقل خاوندان په هغو کې فکر وکړي، نو د دې نعمتونو د پیدا کوونکي پېژندنې ته لار مومي او په اخروي نعمتونو بدلېږي، خو له دغو نعمتونو څخه د دنيوي نعمتونو په توګه ګټه اخیستل یوازې د سلیم عقل او معنوي بصیرت د څښتنانو لپاره حاصلیدای شي. له دې کبله الله تعالی د آیت په پای کې فرمایي، په دې ټولو شیانو کې ښکاره دلایل دي چې د عقل او پوهې خاوندان پرې ښه پوهیږي^(۱)، نو ځکه د علماوو او پوهانو دنده او مسؤلیت دی چې د الله ﷻ په کایناتو او مخلوقاتو کې فکر وکړي.

امام آلوسي د دې آیت په تفسیر کې لیکي: ابن ابی الدنيا او ابن مردويه له ام المؤمنین حضرت عائشې (رضی الله عنها) څخه روایت کړی دی چې د الله ﷻ پېغمبر ﷺ دا آیت ولوست او وېې فرمایل: «وَلَمَّا قَرَأَهَا وَلَمْ يَتَفَكَّرْ فِيهَا» یعنې هلاکت او عذاب دې وي د هغه چا لپاره چې دا آیت ولولي او په هغه کې فکر ونه کړي.

۱- تفسیر کبیر ج ۴/ص ۲۲۵ دارالفکر ۱۹۸۱م

په طبيعت او کایناتو کې فکر کول د ایمان لور ته لاره پرانیزي

په پورتنۍ آیت کې الله تعالی په کایناتو کې ځینو مهمو او ارزښتناکو حقایقو ته اشاره کړې ده چې هر انسان یې لیدلی او درک کولی شي. په دغو حقایقو کې فکر کول د دې لامل ګرځي، ترڅو عاقل او هوښیار انسان له خپلو سترګو نه د غفلت پټۍ لرې کړي، د کایناتو د خلقت په اسرارو کې څیر شي او په پایله کې د کایناتو پر خالق ایمان راوړي او د زړه له کومې د هغه عبادت او بندګي وکړي.

سره له دې چې انسان په دغه آیت کې یاد شوي حقایق هره ورځ او هر مهال په خپلو سترګو ګوري، خو بیا، بیا لیدل، نسیان او هیرول د دې لامل ګرځي چې انسان په دغو حقایقو کې له تدبر او تفکر نه غفلت وکړي. له همدې امله لایزال خالق هوښیار او عاقل انسان د کایناتو د خلقت په بېلګو کې فکر کولو ته رابولي او همدا سبب دی چې د قرآن کریم ډېر آیاتونه په **﴿لعلکم تعقلون، لعلکم تتفکرون، أفلا تعقلون﴾** او داسې نورو جملو سره پای ته رسیږي.

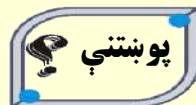
د دغو حقایقو له جملې څخه تر ټولو ستر او لومړی حقیقت دا دی چې د آسمانونو او ځمکې وجود ازلي نه دی او نه هم هغه په خپله پیدا شوي دي، بلکې د قادر او حکیم ذات له مخلوقاتو څخه دي.

دویم حقیقت چې په دې آیت کې یې بیان راغلی دی هغه د ځمکې او آسمانونو د خلقت په نتیجه کې د شپې او ورځې رامنځته کېدل او بدلون دی چې د شمسي منظومې او افلاکو په پرله پسې او دایمي حرکت، پراخ، منظم او خلل نه منوونکي دقیق نظام او قانون دلالت کوي. دغه منظم او هر اړخیزه دقیق نظام د علیم، خیر او قدیر ذات په وحدانیت او یو والي شاهد دی چې په خپل مطلق او بې ساري علم او قدرت سره یې ځمکې، آسمانونه شپه او ورځ پیدا کړي دي.

همدارنگه په دغه آیت کې ډېر نور حقایق هم ذکر شوي دي، لکه: د سمندر د اوبو د څپو پر سر د کښتو حرکت کول، د باران اوریدل، د وریځو رامنځته کېدل او حرکت کول، د باد لګیدل، له ځمکې نه د وښو او نباتاتو ټوکېدل، رنگ په رنگ حاصلات او مېوې، د ژویو او ساکینانو پیدا کېدل او داسې نور چې دا ټول له الهي سننو او دقیقو قوانینو سره سم په هستۍ او کایناتو کې رامنځته کېږي او په کایناتو کې د تفکر لپاره ښه زمینه

برابروي او انسان ته پر خپل خالق او پالونکې د ايمان او د هغه د عبادت او بندگۍ لارښوونه کوي.

د دنيا په موجوداتو کې تفکر او تدبیر د علم او ساینس په حقایقو کې څېړنه او پلټنه او د علمي اکتشافاتو په اسرارو پوهېدل دا ټول د الله تعالی د معرفت او پر هغه باندې د ايمان راوړلو او د هغه علیم او قدیر ذات د عبادت کولو تر ټولو لنډه او آسانه لاره ده.

۱. له اسمانه څخه د باران د اوبو اوریدل د الله تعالی د یووالي او قدرت دلیل دی. په دې هکله څرنگه استدلال کولای شئ؟

۲. د باران د اوبو په وسیله د ځمکې له ژوندي کېدو څخه مطلب څه دی؟

۳. د بادونو لگېدنه د ورېځو په جوړښت، د باران په وړېدو او د نباتاتو او حیواناتو په ژوندانه څه اغېزه لري؟

۴. ورېځې د الله تعالی د قدرت له نښو نښانو څخه بیان شوي دي. په دې هکله توضیحات ورکړئ.

۵. د مبارک آیت وروستۍ برخې څوک د کایناتو په هکله په فکر کولو مکلف کړي دي؟ په دې هکله د آیت وروستۍ برخه شرحه کړئ.

۶. د مبارک آیت په باره کې هغه نبوي حدیث بیان او شرحه کړئ چې د الله جل و علا په کایناتو او مخلوقاتو کې په فکر کولو ټینګار کوي.

گرانو زده کوونکو!

په ژوندانه کې د اوبو د ارزښت په هکله یوه مقاله ولیکئ چې له پنځلسو کرښو څخه کمه نه وي.

په قرآن کریم کې د انسان د پېدايښت پړاوونه

قال الله تعالى: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ۖ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ۖ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ۖ ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾ [المؤمنون: ١٢-١٤]

د ځينو کلمو معناوې

- سُلَالَةٍ:** خلاصه، نتیجه، سوچه او ثمره.
- نُطْفَةً:** لږې او حقیرې اوبه (مني).
- قَرَارٍ مَكِينٍ:** خوندي ځای (د مور رحم).
- عَلَقَةً:** تړلې او جامده وینه، د مور د رحم په دیوال نښتې وینه.
- مُضْغَةً:** د ژوول شوې مړۍ په اندازه د غوښې یوه وړه ټوټه.
- خَلْقًا آخَرَ:** بل مخلوق، د روح له پوکېدو وروسته کامل انسان.

ژباړه

مور انسان له سوچه خټې څخه جوړ کړ. بیا مو هغه په محفوظ ځای کې د اوبو یو څاڅکی وگرځاوه. بیا مو هغه څاڅکي ته د وینې د یوې ټوټې بڼه ورکړه. بیا مو د وینې ټوټه بوتۍ غوښه وگرځوله. بیا مو له بوتۍ غوښې څخه هډوکي جوړ کړ. بیا مو هډوکو ته غوښه ور واغوستله. بیا مو هغه یو بل مخلوق جوړ کړ، الله د ډېر لوړ شان څښتن دی او له ټولو پیدا کوونکو نه ښه پیدا کوونکی دی.

تفسیر

الله تعالی په دې مبارکو آیتونو کې خپل د قدرت او عظمت دلایل د انسان په خلقت، د هغه د جوړښت د پړاوونو، د هغه د ژوند او مرګ او دویم ځلي راژوندي کېدو په ترڅ کې بیان کړي دي، په داسې توګه چې د انسان د پېدايښت مرحله له خاورو څخه پیلېږي او د انسان په بشپړ بدن پای ته رسیږي.

قرآن کریم په دې مبارک آیت او نورو آیتونو کې فرمایلي دي چې انسان لومړی له خاورې څخه پېدا شوی دی. د انسان پېدايښت له خاورې څخه پیلېږي او د پړاوونو له تېرولو وروسته د ښه او

بنايسته صورت لرونکی انسان ورڅخه جوړېږي. له خاورې څخه د انسان د پېدايښت مراد دا دی چې الله تعالی د لومړي ځل لپاره آدم عليه السلام له خاورې څخه پېدا کړ، بيا يې بي بي حوا له آدم عليه السلام څخه پېدا کړه، او بيا د انسانانو خلقت او پېدايښت له حضرت آدم او بي بي حوا څخه د نکاح او تناسل په ډول پيل شو. د انسانانو اصل له خاورې څخه دی، لکه: څرنگه چې الله تعالی فرمايي: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سَلَالَةٍ مِنْ طِينٍ﴾.

د انسان د پېدايښت دويمه مرحله له نطفې څخه ده، الله تعالی فرمايي: ﴿ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ﴾ دلته له نطفې نه مراد د نر او منځې يوځای شوې اوبه (مني) دي.

د انسان د پېدايښت دريمه مرحله علقه ده، لکه چې الله تعالی فرمايي: ﴿ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً﴾ علقه يوه ټوټه وينه ده چې له نطفې څخه يې بدلون موندلی دی. د جنين پېژندنې طبي پوهان وايي: د جنين حجم د علقې په مرحله کې د يوه غټ ميري په اندازه وي چې د ۱۲-۱۴ ملي مترو ترمنځ اوږدوالی لري او د رحم په ديوال پورې نښتی وي. د وينې دا تړلې وړه ټوټه وده کوي او په يوې ژوول شوې ټوټې غوښې بدلېږي چې قرآن ورته د مضغې نوم ورکړی دی. جنين د مضغې په مرحله کې د دريو سانتي مترو په کچه اوږدوالی لري چې د مخ او پزې نښې په هغه کې د ډېرو نړيو خطونو په بڼه جوړېږي.

دا ټوټه غوښه (مضغه) د الله جل جلاله په قدرت اومشيت خپل پرمختگ اوبدلون ته دوام ورکوي، ترڅو د هلوکو د هيکل مرحلې ته رسېږي، په دې هکله قرآن کریم فرمايي: ﴿فَخَلَقْنَا الْمُبْضَغَةَ عِظَامًا﴾ اوبيا دا د هلوکو هيکل په غوښو يا عضلي جهاز پوښل کېږي، لکه: چې مبارک آيت يې بيانوي: ﴿فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾ يعنې يمامو هغه هلوکي په غوښه وپوښل.

دلته قرآني آيت هغه حقيقت ته اشاره کوي چې د ۲۱ پيړۍ انسان حيرانوي او هغه دا چې هلوکي او د هلوکو هيکل په جنين کې له عضلي جهاز څخه مخکې منځ ته راځي. کوم حقيقت چې د جنين پېژندنې علم په وروستيو کې کشف کړی هغه دا دی چې په بنسټيزه توگه د هلوکو سلولونه له عضلي سلولونو څخه توپير لري او د هلوکو سلولونه له عضلي سلولونو څخه مخکې رامنځته کېږي. اوهېڅ عضلي سلول نه دی ليدل شوی چې د هلوکو د سلولونو له بشپړېدو مخکې جوړ شوی وي. دا حقيقت قرآني نص ۱۴۰۰ کاله دمخه ثابت اوتايد کړی دی، لکه: څرنگه چې الله تعالی فرمايي ﴿فَخَلَقْنَا الْمُبْضَغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾ اوبيا مو د غوښې ټوټه په هلوکو بدله کړه او هلوکي مو په غوښه وپوښل.

وروسته بيا په جنين کې روح پوکول کېږي او د هغه غړي وده او پرمختگ کوي او په بشپړ او کامل انسان بدلېږي، چې قرآني نص ورته داسې اشاره کړې ده:

﴿ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾. وروسته له هغه مو د هغه يو بل پېدايښت وکړ (چې هماغه کامل انسان دی)، نو پاک او مبارک دی هغه ذات چې تر ټولو غوره پيدا کوونکی دی.

په دې آيتونو کې د قرآن کریم علمي (ساينسي) اعجاز

پورتنی متبرکه آیتونه د قرآن عظیم الشان د علمي اعجاز له روښانو دلایلو څخه گڼل کېږي، ځکه چې د قرآن عظیم الشان ویناوې په دې آیتونو او نورو آیاتو کې د انسان د خلقت او د هغه د مختلفو مرحلو په اړه داسې دقیقې او حیرانوونکې دي چې د الله تعالی له خوا له وحې پرته بل کوم مصدر او منبع نشي لرلی. هغه څه چې د طب علم او جنین پېژندنې په شلمې او یوویشتمې پیړۍ کې له ډېرو څېړنو او د پرمختللو وسایلو له کارولو نه وروسته کشف کړل، قرآن عظیم الشان پنځلس پیړۍ دمخه په ډېر دقت او څرگند ډول دا موضوع بیان کړې ده.

پورتنیو آیتونو د انسان د خلقت او مرحلو ته اشاره کړې ده. دغه پړاوونه په اوسني عصر کې د طب د علم له مهمو څېړنیزو موضوعاتو څخه شمېرل کېږي.

نوی علمي څېړنې، سره له دې چې د انسان د خلقت د مرحلو په هکله د قرآن عظیم الشان دې ویناو چې پنځلس سوه کاله پخوا یې کړیدي پخلی کوي. د قرآن عظیم الشان له خوا په ډېر دقت سره د هرې مرحلې نومول او د جنین د رشد، ودې او د هرې مرحلې لپاره د نویو او حیرانوونکو کلماتو کارول او هغه په داسې اوصافو یادول، لکه: نطفه، قارمکین، علقه، مضغه، د هډوکو د هیکل جوړیدل، په غوښو او عضلو د هډوکو پوښیدل او د داسې نورو چارو تایید کوي.^(۱)

د طب د علم د معاصرو پوهانو له ډلې څخه یو عالم داسې وایي: (د قرآن عظیم الشان د آیتونو له مجموعې څخه چې د انسان د خلقت په هکله دي لاندیني مراحل څرگندېږي:

(د نطفې مرحله - د علقې مرحله - د مخلقه او غیر مخلقه مضغې مرحله - د هډوکو مرحله - په غوښو د هډوکو د پوښېدلو مرحله - د شکل او صورت د بشپړیدلو مرحله) (د کامل انسان مرحله) - د روح د پوکولو مرحله).

د نطفې اطلاق پر درې شېبانو کیږي: د سړي نطفه یعنې منوي حیوانات، د ښځې نطفه یعنې بویضه یا هګۍ، مختلطه یا یوځای شوې نطفه چې د نارینه او ښځینه نطفو د یوځای کېدونه تولیدېږي او په قرآن عظیم الشان کې ورته د امشاج نطفه ویل شوې ده. ﴿إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ﴾ [الإنسان: ۲] یعنې بېشکه مور انسان له گډې شوې نطفې څخه پیداکړی.

۱- مباحث في اعجاز القرآن للدكتور مصطفى مسلم، ص ۲۳۲ دارالمسلم - ریاض ۱۹۹۶م

دا پړاو په خپلو دقیقو بدلونونو سره یوه اونۍ نیسي او وروسته له هغه بیا دویمه مرحله یعنې د علقې مرحله پیل کېږي.

د علقې مرحله دوه اوونۍ دوام کوي او جنین په دغه پړاو کې ځان ته د تړلې وینې ښه غوره کوي او حجم یې یو ملي میټر وي. د رحم په دیوال پورې نښتي وي او قرآن عظیم الشان ورته په ډېر دقت سره دعلقې نوم ورکړی دی.

له دې وروسته د مضغې مرحله ده. په دې پړاو کې جنین د یوې بدني کتلې په ښه څرگندېږي. د جنین شکل په دې پړاو کې د یوې ټوټې ژوول شوې غوښې په څېروي چې له خولې نه بهر اچول شوې وي، د مضغې کلمه هم همدا معنا ورکوي او قرآن کریم ورته مناسب او دقیق نوم ورکړی دی.

خلورمه مرحله د هډوکو او غوښو د تګوین او جوړښت مرحله ده چې د جنین د عمر په پنځمه، شپږمه او اومه اوونۍ کې بشپړېږي او په ترڅ کې یې د وجود لاندینی او پاسنی غضروفي هیکل جوړېږي. د جنین په اندامونو د عضلاتو لومړنۍ نښې د جنین د عمر په اومه اوونۍ کې څرگندېږي چې دا پر عضلاتو د هډوکو د جوړښت په تقدم اومخکې والي دلالت کوي... وروسته بیا هډوکي په عضلاتو پوښول کېږي، لکه: څرنګه چې قرآن عظیم الشان یې په هکله فرمایي: ﴿فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾.

وروستی پړاو د جنین د صورت د بشپړیدو او د روح د پوکولو پړاو دی چې په آیت کې ورته د «**خلقا آخر**» یا بل مخلوق نوم ورکړ شوی دی. الله تعالی د قرآن عظیم الشان په بل آیت کې د دې پړاو په هکله داسې فرمایي: ﴿هُوَ الَّذِي يُصَوِّرْكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ﴾ [آل عمران: ۶] یعنې الله هغه ذات دی چې د میندو په رحمونو کې تاسې ته د خپلې خوښې صورتونه درکوي.

﴿يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ﴿۸﴾ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ﴿۹﴾﴾ [الإنفطار: ۶-۸] یعنې ای انسانه! ته څه شي په خپل مهربان او عزتمن رب تېر اېستلې، هغه رب چې ته یې پیدا کړې، نوسم یې کړې ته او ستا هرڅه یې برابر کړل او په کومه څېره چې د هغه خوښه وه ته یې ونښلولې.

په دې مرحله کې د جنین د غړو د جوړښت عملیه دوام لري هره ورځ او هر ساعت په هغه کې بدلون راځي او په دقیقه او منظمه توګه وده کوي.^(۱)

څرنگه چې د پېغمبر ﷺ احاديث د قرآن عظيم الشان د آيتونو تفسير کوي ، نو په ځينو احاديثو کې د انسان د خلقت مراحل داسې شرحه شوي دي.

په هغه حديث کې چې امام مسلم (رحمه الله) روايت کړی دی په هغه کې رسول الله ﷺ داسې فرمايي «إِذَا مَرَّ بِالتُّفْطَةِ ثِنْتَانِ وَأَرْبَعُونَ لَيْلَةً بَعَثَ اللَّهُ إِلَيْهَا مَلَكًا فَصَوَّرَهَا ، وَخَلَقَ سَمْعَهَا وَبَصَرَهَا وَجِلْدَهَا وَحَمَهَا وَعَظَامَهَا ، ثُمَّ قَالَ: يَا رَبِّ ، أَذْكَرُ أَمْ أُنْثَى ؟ فَيَقْضِي رَبُّكَ مَا شَاءَ وَيَكْتُبُ الْمَلَكُ»^(۱) ژباړه: كله چې د نطفې له عمر څخه ۴۲ شپې تېرې شي، الله تعالى ورته پرېښته ولېږي، ترڅو د هغه صورت بشپړ کړي او د هغه غوړونه، سترگې، پوستکي، غوښه او هډوکي جوړ کړي. وروسته بيا پرېښته له الله ﷻ څخه پوښتنه کوي: دا جنين هلک دی که نجلی؟ نو الله ﷻ هغه پرېکړه کوي چې څه يې غوښتي وي او پرېښته يې ليکي.

د قرآن عظيم الشان د آيتونو له مجموعې او د نبوي احاديثو نه دا څرگندېږي چې د جنين د اعضاوو جوړښت او د جنس تعيين يې د تناسلي غدو په تشخيص سره په څلوېښتو ورځو کې ترسره کيږي.

په دې ترتيب موږ گورو چې د جنين د وېش مراحل چې د علمي څېړنو او اکتشافاتو پر بنسټ حاصل شوي. يوازې دا نه چې له قرآن سره مطابقت لري، بلکې په دې لړ کې د قرآن عظيم الشان تعبيرات او اصطلاحات له ډېر دقت نه برخمن دي.

هغه څه چې موږ د قرآن عظيم الشان په آيتونو کې د انسان د خلقت د مرحلو په هکله ولوستل که له يوې خوا د الله تعالى په وجود او وحدانيت شاهدي ورکوي له بلې خوا د ټول بشریت لپاره د الله تعالى له لوري د آخري پېغمبر په توگه د حضرت محمد ﷺ د رسالت او نبوت په ريښتینولي او د الله تعالى له لوري د بشریت د هدايت او لارښوونې لپاره د هغه د ريښتیني کتاب قرآن مجيد په حقانيت دلالت کوي.

له نن څخه پنځلس سوه کاله پخوا په ډېر دقت او تفصيل سره د انسان د خلقت د مرحلو په اړه داسې نوې او حيرانوونکې خبرې يوازې او يوازې د الهي وحې له لارې ممکنې وې. هغه مهال نه په مکه، نه په مدينه او نه هم د هغه وخت پرمختللو ښارونو کې د انسان د خلقت د اسرارو په اړه د طبي زده کړو او څيړنو کوم مرکز شتون درلود. نه داسې وسايل وو چې د هغو په کارولو سره د جنين د ودې، رشد او خلقت پټ اسرار کشف کړای شي نه هم هغه څوک چې قرآن کریم پرې نازل شوی و، يعنې حضرت محمد ﷺ د طب او جنين پيژندنې کوم سبق ويلی و. الله تعالى

په دې اړه څه ښه او رښتيا فرمايلي دي: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾ [الرعد: ۳] ژباړه: بېشكه په دې ټولو كې د هغو خلكو لپاره پوره دلايل دي چې له غور او فكر څخه كار اخلي.

د لوست گټې اولارښوونې

له ذكر شويو آيتونو څخه ځينې لارښوونې دا دي.

❖ په دې مباركو آيتونو كې د الله ﷻ د قدرت، علم او حكمت دليلونه او نښانې بيان شوي دي.

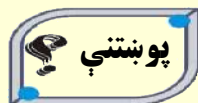
❖ قرآن كريم د انسان د پيدايښت مراحل بيان كړي دي.

❖ د انسان پيدايښت تصادفي او بې گټې نه دی. له لومړي جوړښت نه وروسته د پيدايښت تر مهاله د الله تعالی تر بشپړ رعايت او توجه لاندې دی.

❖ قرآن كريم د انسان خلقت او جوړښت په دقيقه توگه بيان كړی. په داسې حال كې چې د طب علم په خپلو پرمخ تللو وسايلو سره په دې وروستيو وختونو كې دې حقيقتونو ته لار موندلې ده.

❖ قرآن كريم جنين د پيدايښت په مختلفو مراحلو كې په داسې نومونو ستايلی چې د جنين له واقعي حالت سره كامل او بشپړ سمون لري. حال دا چې طبي څيړنو د قرآن كريم له نازلېدو څخه په پېړيو وروسته دا حقايق كشف كړي او يوازې د هغه مرحلې يې ذكر كړي دي.

❖ په يادو شويو اوصافو باندې د انسان د جوړښت او خلقت پړاوونه د قرآن عظيم الشأن په اعجاز او د الله ﷻ په قدرت او وحدانيت دلالت كوي.

۱. د جنين د جوړښت د مرحلو نومونه په هغه ترتيب واخلئ چې په ذكر شويو آيتونو كې راغلې دي.
۲. د جنين د جوړښت د هغو مرحلو معنا چې قرآن كريم بيان كړې ده څرگنده كړئ.
۳. د قرآن كريم علمي اعجاز په ﴿فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا﴾ آيت كې د طبي علومو د اكتشافاتو او د نوي عصر د جنين پېژندنې په اړوند تشرېح كړئ.
۴. قرآن كريم په ذكر شويو مباركو آيتونو كې د انسان خلقت او جوړښت په څو مرحلو كې بيان كړی؟ څرگند يې كړئ.
۵. د جنين د جوړښت، ودې او بشپړتيا په اړه مو چې د بيالوژۍ په مضمون كې څه لوستلي دي د قرآن عظيم الشأن د هغو آيتونو په رڼا كې سره پرتله كړئ چې د انسان د خلقت او پيدايښت په هكله دي.

د قرآن عظیم الشان د آیتونو په رڼا کې او د تازه علمي اکتشافاتو نه په استفادې سره د انسان د خلقت په اړه یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

د بني آدم وقار او درنښت

قال الله تعالى: ﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾ [الإسراء: ۷۰]

ژباړه

او بېشکه موږ بني آدم ته عزت ورکړ او هغو ته موبه وچه او لمده کې سپړلې ورکړې او هغو ته موله پاکو شيانو څخه روزي ور په برخه کړه او پر خپلو زياترو مخلوقاتو مو ښکاره لوړتيا وروبښله.

تفسير

الله تعالى په ذکر شوي مبارک آيت کې پر ټولو مخلوقاتو باندې د بني آدم فضيلت او غوره والی بيان کړی دی او د خپلو ځينو نعمتونو چې پر انسان بې پيرزو کړي دي يادونه کوي. الله تعالى انسان ته په نطق، بيان، عقل، علم، توازن او د بدن او صورت په ښکلا د ځمکې د سرپر نورو مخلوقاتو لکه: پيريان او حيواناتو برتري او غوره والی ورکړی دی.^(۱) ځينې مفسرين د انسانانو د هدايت او لارښوونې لپاره د پېغمبرانو ﷺ رالېږل د انسان د عزت او تکریم مثال او نمونه بولي.^(۲) په ځينو تفاسيرو کې د انسان د ليک او لوست قوت د انسانانو د تکریم او عزت نښه گڼل شوې ده.^(۳) هغه څه چې مفسرينو د انسانانو د فضيلت او غوره والي په هکله ياد کړي دي يوازې د مثال او نمونې په ډول دي، ځکه د انسان د عزت او تکریم انواع او بېلگې دومره زياتې دي چې له شميره وتلي دي.^(۴)

بايد وپوهېږو چې د الله ﷻ له لوري د انسان تکریم او عزت د انسانانو بني نوعې ته شامليري،^(۵) او يوازې يوې ډلې او يا خلکو ته ځانگړی نه دی، ځکه په دې آيت کې د (بني آدم) لفظ مطلق ذکر شوی دی او د ټولو انسانانو (نارینه او ښځينه) جنس ته شامليري.

په دې مبارک آيت او د قرآن عظيم الشان او نبوي سننو په نورو نصوصو کې د انسان او انساني حقوقو په اړه ليدل کېږي چې د اسلام دين د الهي اخري دايمي او شامل دين او قانون په حيث، په يو مناسب وخت او زمان کې د انسان د تکریم او عزت اعلان وکړ او د هغه حقوق

۱ - ايسر التفاسير - د ابوبکر الجزائري تاليف، ص ۳۵۷

۲ - التفسير الميسر - ص ۶۴

۳ - تفسير البحر المحيط - ج ۶ - ص ۸۵

۴ - تفسير البحر المحيط - ج ۶ - ص ۸۵

۵ - تفسير ابن عجيبه - ص ۳۴۹

يې هغه وخت له تېري او تعرض څخه وژغورل او خوندي يې کړل. کله چې بيوزلی انسان د ظلمونو، تېريو او بندگۍ ښکار و او ډېر ځله له هغه سره د څارويو په څېر او يا تر هغې هم بده او ناوړه معامله ترسره کېدله، په داسې حال کې چې د بشر د حقوقو او د هغې د نړيوالې اعلاميې کوم پته نه و او نه هم د بشر د حقوقو د ساتنې لپاره کوم قانون او يا ادارې شتون درلود. د انسان د عزت او کرامت ځينې نمونې په لاندینيو مثالونو کې په تفصيل سره بيان شوې دي.

۱. توازن او د شکل او صورت ښکلا

الله تعالی انسان ته د عزت، کرامت او فضيلت په نعمت سره په خپلو نورو مخلوقاتو لوړتيا او غوره والی وربښلی دی.

د انسان د عزتمندۍ او غوره والي نمونې د نورو مخلوقاتو او څارويو په پرتله زياتې دي چې ځينو ته يې اشاره کوو. د انسان عزتمندي په دې معنا چې هغه يې په ښايسته او مناسب شکل او بڼه پېدا کړی، دی. لکه: څرنگه چې الله تعالی فرمايلي دي: ﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾ [التين: ۴] يعنې موږ انسان په ډېره ښه بڼه پېدا کړ.

پرتله له شکه توازن او د شکل او صورت ښکلا د الله ﷻ له لوري د انسان د تکریم او عزت څرگنده نښه ده.

د انسان په پېدايښت کې د عزت او غوره والي بله نښه دا ده چې نور حيوانات پاکي او نظافت نه پېژني، د ځان په پټولو نه پوهیږي، د خوب، استراحت او د خوراک او څښاک کړنلاره نه پېژني، گټې نشي لاس ته راوړلی او د ضرر او تاوان مخنيوی نشي کولای، ټول حيوانات له عقلي او فکري ځانگړتياوو، پوهې، پرمختگ او تمدن څخه محروم دي. يوازې انسان دی چې له ټولو امتيازاتو څخه برخمن دی. عبدالله ابن عباس (رضي الله عنهما) د انسان د عزتمندۍ او غوره والي ډېر ښايسته تمثيل کړی دی او داسې فرمايي: د حيواناتو په خلاف انسان خپله خوله د ډوډۍ خوړلو لپاره ځمکې ته نه ښکته کوي، بلکې په خپلو گوتو خوراک پورته کوي. همدارنگه د څښلو لپاره خپله خوله اوبو ته نه ښکته کوي، بلکې د گيلاس يا لوبښي په واسطه اوبه را اخلي او څښي يې.^(۱)

۲. د وچې تسخیرول

د انسان دعزت او لوړتيا له نښو څخه بله نښه دا ده چې الله تعالی د طبيعت قوتونه او هغه څه چې په ځمکه کې دي د انسان تابع گرځولي دي. همدارنگه په ستورو او افلاکو کې يې دهستی قوتونه د انسان د خدمت او هوساينې لپاره پېداکړي دي. په دې آيت کې الله تعالی پر انسانانو احسان او پيرزوينه کړې ده او دی يې په وچه کې پر مختلفو حيواناتو برلاسی کړی

۱- تفسير التحرير والتنوير - لابن عاشور - ج ۸، ص ۳۴۹

دی. ده ته یې ټول تابع کړي دي چې له هغوڅخه د خپلې گټې اوسنيگنې لپاره کار واخلي. همدارنگه انسان ته یې قدرت وربښلی چې د تگ راتگ اوانتقال له وسایلو څخه په فضا، وچه او سمندر کې، لکه: څاروي، موټر، اورگاډي، کبټی او الوتکو څخه د خپلې گټې او هوساینې لپاره کار واخلي. الله تعالی فرمایي: ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَاثِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾ وَأَتَاكُم مِّنْ كُلِّ مَّا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾ [الإبراهيم: ۳۲-۳۴]

ژباړه: الله هغه ذات دی چې آسمانونه او ځمکه یې پیدا کړل او له اسمان څخه یې اوبه راواوړولې، بیایې د هغو په وسیله تاسې ته د روزی لپاره ډول ډول مېوې پیدا کړې، او بېړۍ یې ستاسو لپاره تابع او ایل کړې چې په سمندر کې د الله په حکم روانې شي او سیندونه یې ستاسې لپاره جاري کړل او گټور یې وگرځاوه ستاسې لپاره لمر او سپوږمۍ چې د دنیا تر پایه په نه سترې کیدونکې توگه چليري او شپه او ورځ یې ستاسې لپاره په کار اچولې ده. هغه څه چې تاسو غوښتل هغه یې درکړل، که تاسې وغواړئ چې د الله ﷻ نعمتونه وشمېرئ، نو شمیرلی یې نشئ. حقیقت دا دی چې انسان ډېر بې انصافه او ناشکره دی.

۳. له سمندرونو څخه گټه اخیستل

د الله ﷻ له لوري انسان ته د عزت ورکولو بله نښه دا ده چې په سمندرونو باندې یې ورته د تسخیر قدرت ورکړی دی. الله تعالی انسان ته د بېړۍ جوړولو وس او توان ورکړی چې د هغې په واسطه خپلې اړتیاوې پوره کړي او ډول ډول گټې ورڅخه واخلي، سمندر د انسان لپاره یوه بله نړۍ ده چې د وخت په تېریدو سره په هغه کې نوي رازونه برسیره کیږي، له سمندر څخه اوس مهال په ډول ډول طریقو گټه اخیستل کیږي چې په پخوا زمانو کې د انسان علم له هغونه عاجز وه.

فعالیت

زده کوونکي دې له سمندرونو څخه د گټې اخیستلو صورتونه تر بحث او څیړنې لاندې ونیسي او بیا دې څو تنه په دې هکله د ټولگيوالو په وړاندې خبرې وکړي.

۴. پاکه او حلاله روزي

انسان ته د الله تعالی د عزت ورکولو بله نښه دا ده چې ده ته یې الهام کړی له هغو حلالو شیانو څخه چې یې غوښتي وي خپل خوراک لاس ته راوړي. انسان د الهي نعمتونو سره د عادت له امله کله، کله دغه نعمتونه هېروي او هغه وخت یې په ارزښت پوه شي چې ورڅخه محروم شي. کله چې انسان په غېږېدلو سترگو او وینښ زړه وگوري، نو د الله ﷻ نعمتونه په ټولو ځایونو او په ټولو شیانو کې کتلی شي. لمر، هوا، اوبه، روغتیا، د گرځېدو وړتیا، حواس،

عقل، او د خوړلو او څښلو ډېر شيان، دا ټول الهي نعمتونه دي چې انسان ته يې ور په برخه کړي دي. الله تعالى انسان ته د خوړلو او څښلو بې شمېره ډول، ډول نعمتونه ورکړي دي. کوم شيان چې انسان ورڅخه د خوړلو او څښلو لپاره گټه اخلي هغه په خو، خو برابره له هغه څه نه چې نور حيوانات ورڅخه گټه ترلاسه کوي، ډېر دي. له همدې کبله الله تعالى د پاکې او حلالې روزي احسان پر انسان باندې کړی دی او فرمايي: ﴿وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ﴾. کوم پاک او مزه دار خواړه چې الله تعالى پر انسانانو پيرزو کړي دي. هغه ډېر زيات دي چې هېڅکله يې شميرلای نشو او هر ډول گټه اخيستلو ته شامليدلی شي. الله تعالى دغه نعمتونه په ځانگړي ډول خپلو مخلصو او مؤمنو بندگانو لپاره خاص کړي دي، خو دا يې پرې لازم کړي دي چې د دغو نعمتونو په وړاندې د الله ﷻ شکر ادا کړي او له اسراف او د الله تعالى په وړاندې له سرغړونې څخه ځان وژغوري.

۵. پر نورو مخلوقاتو دانسان فضيلت او غوره والی

انسان ته د الله ﷻ د عزت وړ کولو بله بېلگه دا ده چې هغه ته يې د عقل، فکر او پوهې له امله پر نورو مخلوقاتو فضيلت او لوړتيا ورکړې ده. د انسان تر ټولو لوی فضيلت او غوره والی د ځمکې پر مخ د هغه خليفه گرځول دي چې هغه يې په وړتياوو او ځانگړتياوو سمبال کړی او پر نورو مخلوقاتو يې غوره گرځولی دی. ټول مسلمان علماء او پوهان په دې آند او نظر دي چې بني آدم په مطلقه توگه له پيريانو او نورو مخلوقاتو څخه لوړ او ډېر غوره دی. ځانگړي بني آدما له پربنټو څخه غوره دي، خو په عامه توگه پربنټي له عامو انسانانو څخه غوره گڼل کېږي.

امام رازی (رح) د تکریم او تفضيل ترمنځ د توپير په هکله چې په تکریم سره دا مبارک آيت شروع شوی او په تفضيل پای ته رسيدلی داسې وايي: انسان ته پر نورو حيواناتو غوره والی او عزت د طبيعي او ذاتي امورو، لکه: عقل، نطق، بڼه، ښه قد او قامت له مخې ښه شوې دي، خو د رښتينو عقايدو او غوره اخلاقو حاصلول انسان ته فضيلت وربښي.^(۱)

د لوست گټې اولارښوونې

- ❖ پر ټولو ځمکنيو مخلوقاتو باندې د انسان د کرامت او غوره والي اعلان.
- ❖ الله تعالى پر انسان احسان کړی، پر هغه يې د خپلو نعمتونو پيرزونه کړي ده او هغه يې د عزت او تکریم په لوړو مرتبو نازولی دی.

(۱) تفسير مفاتيح الغيب - لفخرالدين الرازي ج ۲۱ / ص ۱۷.

❖ الله تعالى انسان په وجه او سمندر کې د طبيعت پر ځواکونو مسلط گرځولی، ترڅو له هغو څخه گټه ترلاسه کړي.

❖ الله تعالى د طبيعت قوتونه په کایناتو کې د انسان د خدمت او گټې لپاره تابع کړي دي.

❖ الله تعالى د انسان لپاره تر ټولو غوره او سپیڅلي خواږه برابر کړي دي او د ده خوراک او څښاک تر ټولو حیواناتو، مرغانو او خزندگانو غوره دی.

❖ څرنګه چې انسان د الله تعالى معزز او مکرم مخلوق دی، نو په هغه لازمه ده، ترڅو خپل دغه عزت او منزلت ته متوجه وي او داسې عمل ونه کړي چې د هغه د انساني کرامت او عزت خلاف وي.

❖ د الله تعالى له اوامرو نه سرغړونه، لکه: کفر اختیارول، له الله ﷻ سره شریک نیول او گناه کول د انسان له مقام سره چې د ځمکې پرمخ د الله تعالى غوره مخلوق دی، مناسب کار نه دی.

❖ د انسان کرامت او د هغه شرعي او بشري حقوق له تېري نه محفوظ دي او هیڅوک دا حق نه لري چې د هغه پر ځان، مال، وقار او عزت تېری وکړي.

❖ د انسان د حقوقو رعایت او د هغو ساتنه د هر مسلمان وجیبه او شرعي مسؤلیت دی. په اسلامي ټولنه کې وګړي، کورنۍ، ټولنه او دولت د بشري حقونو د ساتنې او مراعاتولو دیني مکلفیت لري.

۱. په تېر شوي مبارک آیت کې د انسان لپاره د پنځو عزتونو او فضیلتونو یادونه شوې ده، هغه بیان کړئ.

۲. د انسان لپاره په وجه کې د الهي نعمتونو نمونې په لنډه توګه څرګندې کړئ.

۳. د انسان او نورو ژویو او ساکینو د رزق او روزي ترمنځ توپیر څه دی؟

۴. انسان د دې ټولو عزتونو او نعمتونو په وړاندې، چې الله ﷻ ور په برخه کړي دي، څه مکلفیت لري؟

۵. (د بني آدم له ځانګړتیاوې دا دي چې حتا له ملایکو څخه هم غوره والی لري) دا مطلب شرحه کړئ.

۶. د انسان د تکریم او فضیلت ترمنځ توپیر څه دی؟

زده کوونکي دې د قرآني آیتونو او نبوي احادیثو نه په استفادې سره د انساني کرامت او بشري حقونو د ساتنې او پر هغې د تېري نه کولو په اړه یوه مقاله ولیکي چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

آية الكرسي د قرآن لورډه څوکه

قال الله تعالى: ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾
[البقرة: ٢٥٥]

د کلمو معناوې

الْحَيُّ:

تل ژوندی.

الْقَيُّومُ:

په خپل ذات ولاړ، د نورو ساتونکی او سمبالوونکی.

سِنَّةٌ:

پرکالي، پریشاني.

وَلَا يَئُودُهُ:

هغه نه ستړی کوي، پر هغه دروندوالی نه راوړي.

ژباړه

الله ﷻ يو ذات دی، له هغه ژوندي ابدي ذات څخه پرته چې ټول کاینات یې سمبال کړي دي، بل هیڅ اله (معبود) نشته، هغه نه ویده کېږي اونه پرکالي پرې راځي. په اسمانونو او ځمکه کې چې هر څه دي، د هغه دي. څوک دی چې د هغه په وړاندې د هغه له اجازې پرته سپارښت و کړای شي؟ څه چې د بندگانو په وړاندې دي پر هغو هم خبر دی او څه چې له هغوی نه پټ او د هغوی تر شا دي پر هغو هم خبر دی او د الله ﷻ له معلوماتو څخه هېڅ شی د هغوی (بندگانو) په ادراک کې نشي ایساریدای مگر دا چې د کوم شي علم ورکول هغه په خپله وغواړي. د هغه د کرسی پر اختیا له اسمانونو او ځمکې نه لویه ده او د هغو (اسمانونو او ځمکې) ساتنه د هغه لپاره کوم ستومانوونکی کار نه دی. یوازې هماغه، یو، لوی او لوړ ذات دی.

تفسیر

د قرآن لورډه څوکه

آية الكرسي په لسو مستقلو او خپلواکو جملو مشتمله ده چې هره جمله یې د الله ﷻ له یووالي او ښایسته او جلیله صفتونو څخه بحث کوي.^(۱) په دې آیت کې اتلس ځله د الله ﷻ نومونه د

ظاهر اسم او يا د ضمير په بڼه ذکر شوي دي. د غه مبارک آيت د قرآن کریم له ډېرو لویو آیتونو څخه دی چې د فضیلت په هکله یې ډېر احادیث نقل شوي دي. په یو صحیح حدیث کې د الله ﷻ له پېغمبر ﷺ څخه نقل شوي چې فرمایي: آية الكرسي د قرآن له لویو آیتونو څخه گڼل کیږي^(۱). په بل حدیث کې راغلي دي: د الله تعالی اسم اعظم په همدې آیت کې دی^(۲). په یو بل حدیث کې راغلي دي: د هر شي لپاره لوړه څوکه وي او د قرآن لوړه څوکه د بقرې سورت دی. په هغه کې یو داسې آیت دی چې د قرآن امام او لارښود دی او هغه آية الكرسي ده.

آية الكرسي د الله ﷻ د وحدانیت په صفت سره پیل شوې ده: ﴿الله لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾، نو الله ﷻ هغه یوازینی ذات دی چې د عبادت او لمانځنې وړ دی او د الله ﷻ دا صفت د دین بنسټ دی. انسان یوازې د الله ﷻ بنده دی او له هغه پرته د بل چا عبادت نه کوي اونه هم پرته له الله ﷻ څخه بل چاته مخ اړوي او نه هم له چا نه مرسته غواړي.

بل صفت چې په آية الكرسي کې ذکر شوی هغه د الله ﷻ د حیات او قیومیت صفت دی: ﴿الحي القيوم﴾. د حیات (ژوند) صفت چې الله ﷻ ته ثابت شوی، تل او همیشنی ذاتي ژوند دی چې فنا او زوال نه لري دا حیات د هغه ژوند په څېر نه دی چې بشر یې پیژني.

د الله ﷻ د قیومیت صفت: الله تعالی هغه ذات دی چې د ټولو کارونو د تل لپاره تدبیر کوونکی او اداره کوونکی دی. الله ﷻ په خپل ذات قایم دی، خو د الله ﷻ نه پرته هر څه چې دي د الله ﷻ په ارادې قایم دي.

په آية الكرسي کې د الله تعالی لپاره بل ذکر شوی صفت دا دی چې په الله تعالی خوب او پریشاني نه راځي او له هر ډول خوب څخه بې پروا او بې حاجته دی: ﴿لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ﴾، او الله ﷻ له دې ټولو اړتیاوو څخه پاک او سپېڅلی دی.

الله تعالی د آسمانونو او ځمکې یوازینی مالک او متصرف دی او هر څه چې په اسمانونو او ځمکه کې دي ټول د الله ﷻ په واک او اختیار کې دي. هر چاته یې چې وغواړي وربښي یې او چاته یې چې ونه وغواړي له هغه نه یې منع کوي. ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾. دا مبارک آیت مطلق ملکیت د الله ﷻ لپاره ثابتوي. او د الله ﷻ ریښتیني بندگان پردې ټینگ ایمان لري چې ټول شیان د الله ﷻ په واک کې دي او د الله ﷻ په اراده منځ ته راځي د همدې ایمان له مخې د رضایت احساس کوي او خپل ژوند په قناعت سره تېروي.

۱- المعجم الکبیر للطبرانی - ۸۵۳۵ حدیث .

۲- امام احمد بن حنبل مسند ۴۶۱/۶

د الله تعالى بل صفت: په مبارک آیت کې د الوهیت او معبودیت د مقام تثبیت او توضیح ده په دې ډول چې الله تعالى یوازینی برحق معبود او ټول مخلوقات د هغه بندگان دي چې د ده له عبودیت څخه نشي وتلی. ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾. یعنې هېڅوک د الله له اجازې پرته شفاعت نشي کولای. په دې مبارک آیت کې له بتانو او نورو ناحقو معبودانو څخه هر ډول مرسته او شفاعت، چې مشرکان او کفار د هغو دعوی لري، رد شوی دی. د ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ مبارک آیت د الله تعالى د علم صفت او بشپړ حاکمیت تثبیتوي. د الله تعالى علم مطلق دی چې تېرې، موجودې او راتلونکې زمانې ته شاملېږي، همدارنګه هغه په ظاهر، باطن، پټ، ښکاره او د دنیا او آخرت په ټولو چارو خبر دی.

انسان په خپل لږ علم او پوهې سره په لږو شیانو پوهېدلی شي ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ﴾. الله تعالى د خپل علم یوه ډېره لږه برخه خپلو بندګانو ته ظاهروي چې د هغه په واسطه څه شیان پیژندلی او کشفولی شي. په دې مبارکه جمله کې د الله بشپړ علم او د مخلوق د علم او پوهې نیمګړتیا او کمی ثابتېږي. الله تعالى انسان ته د لږ علم په ورکولو څه شیان ښکاره کوي: ﴿سُورِهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ [فصلت: ۵۳].

ژباړه: ډېر ژر به موږ دوی ته خپلې نښانې په آفاقو (کایناتو) کې او هم د دوی په نفوسونو کې وښیو، تردې پورې چې دوی ته دا خبره څرګنده شي چې دغه قرآن په رښتیا سره په حقه دی، آیا دا خبره کافي نه ده چې ستا رب پر هر څه شاهد دی.

خو انسان پر خپل لږ علم مغرورېږي او دې حقيقي علم څښتن هېروي. بیا مبارک آیت د الله تعالى عظمت او د ملک پراخي بیانوي او فرمایي: ﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾. د کرسی په تفسیر کې د علماو او مفسرینودوه مشهور قولونه دي: یو د سلف او د امت د متقدمینو علماوو نظر، چې هغوی د دې مبارک آیت د ظاهر نص پر بنا الله تعالى ته د کرسی په وجود معترف دي، خو وایي چې موږ د هغې په حقیقت نه پوهیږو، ځکه په هغې پوهېدنه او د هغې درک زموږ د توان او قدرت څخه بهر دی، خو په دې بشپړ ایمان لرو چې د الله تعالى کرسی پر اسمانونو او ځمکې احاطه لري. دمفسرینو دویم نظر د امت د متاخرو علماؤ نظر دی چې هغوی کرسی په علم، قدرت او د الله تعالى په سلطې او غلبې سره تفسیر کړې ده او هغه پر کایناتو د الله تعالى د بې ساري علم او حاکمیت نه کنایه ده. ځینې مفسرین له عبدالله بن عباس رضي الله عنهما څخه روایت کوي، فرمایي: (د الله ﷻ د کرسی نه مطلب د هغه علم دی) چې په ټولو شیانو احاطه لري. ^(۱)

(۱) تفسیر الوسيط للسید طنطاوی، ج ۱، ص ۴۷۱

کله چې قرآن کریم ویلي دي چې د الله ﷻ کرسی اسمانونه او ځمکه راځيروي، معنا یې دا ده چې د الله ﷻ کرسی د اسمانونو او ځمکې په پرتله لویه ده، لکه: له ابوذر غفاري رضی الله عنه څخه روایت شوی چې فرمایلي یې دي: له نبي کریم ﷺ څخه مې د کرسی په هکله پوښتنه وکړه. ویې فرمایلي: ای ابوذر! اووه اسمانونه او اووه طبقې ځمکه د کرسی په پرتله، په بیدیا کې د یوې لویدلې حلقې څخه زیات نه دي، بیا د الله ﷻ د عرش حیثیت د کرسی په پرتله داسې دی، لکه: په بیدیا کې د هغې حلقې وړوکوالی د بیدیا په پرتله ^(۲).

اوس بشریت سره له ټولو علمي پرمختګونو یوازې سپورمې ته چې د ځمکې له اقمارو څخه ده او یوازې څو نوري ثانيې له ځمکې څخه فاصله لري، رسیدلی دی. همدارنګه لمر له ځمکې څخه په ۹۳ ملیونه میل فاصلې او واټن سره یوازې اته (۸) نوري دقیقې او څو ثانيې وخت نیسي. په داسې حال کې چې ستوري، افلاک او کهکشان چې د الهي کایناتو په منځ کې ځای لري په سلګونه نوري کلونه واټن لري. دا چې نور په یوه ثانیه کې درې سوه زره کیلومتره فاصله وهي. دا ټول کشفیات یوازې د دنیا په اسمان کې رامنځته شوي. د الله ﷻ د نورو اسمانونو او ملکوتو په هکله به څه وویلي شو؟!

بل صفت چې مبارک آیت د قادر الله ﷻ لپاره ذکر کړی، دا دی چې دا ټول اسمانونه او ځمکه او اسماني ملکوت د الله ﷻ تر ارادې، تدبیر او ادارې لاندې دي چې ساتنه یې د الله ﷻ لپاره هېڅ ډول دروند والی، ستړیا او ستونزه نه رامنځته کوي او یوازې الله تعالی دی چې دا ټول کاینات او نړۍ یې په خپل مشیت او قیومیت سره ساتلې ده.

دغه مبارک آیت په **﴿وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾** سره پای مومي چې د لویي او عظمت صفتونه یوازې د الله ﷻ لپاره ثابتوي او دا یو منطقي او بنایسته پای دی، ځکه کوم صفتونه چې د الله تعالی لپاره په آیه **الکرسي** کې بیان شوي او اسمانونه او ځمکه سره له دې پراخۍ او لوی والي، پر دې روښانه او څرګند دلیل دی چې پیداکوونکی، تدبیروونکی او ساتونکی یې باید هغه ذات وي چې ټول د عظمت او لویي صفتونه د هغه ځانګړتیا وي. که څوک د داسې لویي دعوه وکړي الله تعالی یې هلاکوي، لکه: څرنګه چې فرعون یې هلاک او تباه کړ.

فعالیت

زده کوونکي دې په خپلو کې په دې اړه خبرې اوڅېړنه وکړي چې انسانانو سره له علمي پرمختګونو او اکتشافاتو بیا هم د الله تعالی ډېر لږ مخلوقات پیژندلي دي.

د لوست گټې اولارښوونې

له دې لوست څخه لاندې گټې تر لاسه کولای شو.

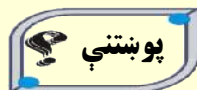
❖ آیت الکرسي د الهي کتاب تر ټولو عظیم آیت دی چې د الله تعالی په اتلسو نومونو مشتمل دی. ټولې کلمې یې پنځوس او په لسو جملو کې خلاصه شوی دی.

❖ آیت الکرسي ټوله بندگي او عبودیت الله تعالی لره ځانگړی کوي او حاکمیت یوازې د الله ﷻ له شان سره مناسب گڼي.

❖ د کایناتو او مخلوقاتو د چارو تدبیر او اداره د الله تعالی په لاس کې ده او د هغه علم په ټوله هستی او موجوداتو احاطه کوي. په انسان لازمه ده، ترڅو الله تعالی په ټولو وختونو او کارونو کې خپل څارونکی وگڼي.

❖ عظمت او لویي د الله تعالی ځانگړتیا ده. په هره اندازه چې انسان په ځمکه کې لویي وکړي، ستیندنه یې الله تعالی ته ده، هغه به یې ذلیل کړي او سزا به ورکړي.

❖ د آیه الکرسي لوستل وروسته له فرضي لمونځونو او د ویده کېدو پرمهال ډېر زیات اجر او ثواب لري او په کورونو کې یې لوستل، له کورونو څخه د شیطانانو د شړلو او رټلو لامل گرځي.

۱. د لاندېنيو کلماتو معنا واضحه کړئ.

﴿الحي، القيوم، سنة، ولا يئوده﴾

۲. د ﴿الحي القيوم﴾ جملې مفهوم واضح کړئ؟

۳. د الله تعالی په دې وینا کې ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ د جار او مجرور تقدیم په څه دلالت کوي؟

۴. د دې الهي وینا ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ مقصد څه دی؟

۵. له کرسی څخه په دې الهي وینا کې ﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ څه مراد دی؟

د آیه الکرسي د فضیلت او مرتبې په هکله لس کرښې مقاله ولیکئ او په نبوي حدیث یې استدلال وکړئ.

ځمکه د انسان د گټې لپاره

قال الله تعالى: ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ﴾ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿ أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿ [الملک: ۱۵-۱۷]

د ځينو کلمو معناوي

ذُلُولًا:

تابع شوی، آسان شوی، ایل شوی.

مَنَاكِبِهَا:

مناکب د منکب جمع ده چې د اوږو په معنا ده، خو دلته ترې د ځمکې اړخونه مراد دي.

الْخُسْف:

ښخېدل، پرمخې کېدل، ظاهر په باطن کې او باطن په ظاهر کې ننوتل.

تَمُورُ:

په لږزه راځي.

حَاصِبًا:

شدید باد چې شگې او چتوي.

ژباړه

الله ﷻ هغه ذات دی چې ستاسو لپاره یې ځمکه اېل (تابع) کړې ده، نو وگرځئ د هغې په اړخونو کې او د الله ﷻ له روزی وخورئ او بیرته مو د هغه حضور ته ورتگ دی. آیا تاسې له دې نه ډاډه یئ چې هغه ذات چې په اسمان کې دی تاسې په ځمکه کې ننباسي او دغه ځمکه په ناڅاپي ډول ولږزېږي.

ایا تاسې له دې څخه بې غمه یئ، هغه ذات چې په اسمان کې دی، پر تاسې تیرې او روونکی طوفان والوزوي، بیا به تاسې ته څرگنده شي چې زما ډارول څرنگه وي؟

تفسیر

د الله ﷻ د فضل او انعام یوه نمونه پر خپلو بندگانو دا ده چې ځمکه یې هغوی ته غوړولې او نرمه کړې ده، ترڅو د ځمکې دپاسه حرکت وکړي او د گرځېدنې او حرکت له لارې، د آبادیو او ودانیو او یا د کښت او زراعت له لارې ورڅخه گټه واخلي او د ځمکې له حاصلاتو او زېرمو څخه روزي ترلاسه کړي. له همدې کبله الله تعالی په دغه مبارک آیت کې مسلمانانو ته امر کوي چې په آرامه مه کینی د ځمکې په شا او خوا کې وگرځئ او د ځمکې له خزانو څخه د ژوندانه په چارو کې، لکه د خوراک، پوښاک او نورو اړتیاوو پوره کولو په شمول استفاده وکړئ، ترڅو نورو ته اړ ونه اوسې. په هره اندازه چې مسلمان له الهي نعمتونو

څخه د گټې اخيستلو او له ځمکې څخه د پيداوارو او حاصلاتو په لاس ته راوړلو کې سستي او ناراستي وکړي، په همغه کچه به نورو ته اړ او محتاج وي چې دا کار د ذکر شوي آيت نه په څرگند مخالفت دلالت کوي.

د مبارک آيت ځينې علمي دلالتونه

علماوو او مسلمانو ليکوالانو د دې آيت **﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا...﴾** په هکله مفصلي خبرې کړي دي، چې د قرآن علمي اعجاز ثابتوي. موږ دلته د دې نظرياتو لنډيز د گرانو زده کوونکو د لازياتې گټې لپاره بيانوو:

قرآن کریم په بنيسته تعبير د انسان ذهن د الله تعالی قدرت او د هغه زياتو نعمتونو ته متوجه کوي. په مبارک آيت کې د **﴿ذُلُولًا﴾** صفت يعنې رام او تابع شوی د ځمکې لپاره ذکر شوی، حال دا چې اصلاً دا کلمه د سرکش حيوان لپاره استعمالېږي چې انسان هغه رام کوي، ترڅو د خپلو گټو په لاس ته راوړلو کې له هغه څخه کار واخلي. علماوو ويلي چې دلته د دې لفظ اطلاق د ځمکې لپاره مقصود دی ځکه همدا ځمکه چې موږ غوړيدلې او آرامه وينو په حقيقت کې د يوه داسې سرکش حيوان په څېر ده چې په ډول، ډول هيټاکو او حيرانوونکو حرکاتو سره په حرکت کې ده. علمي نظريات او فضاېي اکتشافات وايي د ځمکې کره چې موږ په هغې کې په آرامي او هوساينې سره ژوند کوو او د هغې له پريمانه نعمتونو څخه گټه اخلو، په خپل وضعي حرکت سره خپل محور کې د يو ساعت په ترڅ کې د ۱۶۶ کيلومتر په تيزوالي څرخېږي. همدارنگه په خپل انتقالي حرکت سره په يوه دقيقه کې تقريباً د ۱۸۰۰ کيلو مترو په تيزۍ د لمر په محور څرخېږي، خو سره له دې ټولو حرکتونو او هيټاکو خوزبښتونو او لږزېدو، انسان په هغې کې پرته له دې چې د نا کرارۍ او پرېشاني احساس وکړي خپل کارونه سرته رسوي.

د ځمکې د حرکتونو گټې او رازونه

البته دا ډول، ډول حرکتونه د انسان او د ځمکې په مخ د ژوند کولو لپاره ډېر حکمتونه او گټې لري. چې په ځينو يې پوهېږو او د ځينو نورو له درک او فهم څخه عاجز يو، موږ پوهېږو چې د ځمکې د خپل محور په شاوخوا له حرکت څخه شپه او ورځ پيدا کېږي، د لمر په شاوخوا د ځمکې له حرکت څخه د کال څلور فصلونه منځ ته راځي چې دا ټول د انسان لپاره الله تعالی د قدرتونو او نعمتونو نښې دي، ځکه که دنيا د تل لپاره شپه وای نو ټول شيان به د يخني له امله کنګل کېدل او که دنيا د هميش لپاره ورځ وای بيا به ټول شيان د سختې گرمۍ له امله سوځېدل.

په همدې ترتيب که چېرې د لمر په شاو خوا کې د ځمکې انتقالي حرکت نه وای او کال يوازې يو فصل درلودلی، نو د ځمکې پر مخ به ژوند په اوسنۍ بڼه ناممکن و، خو د ځمکې د دریم حرکت او د لمر او لمریز نظام د حکمت په هکله لا تر اوسه علم او علمي اکتشافات په څه نه پوهېږي.

د ځمکې په نسبت د ذلول د کلمې ځينې دالتونه

د ځمکې په کُرې د (ذلول) د کلمې اطلاق ډېر دالتونه لري چې الله تعالی هغه د انسان لپاره تابع او نرمه گرځولې ده. د انسان لپاره د ځمکې رام کېدل او د هغې گټې مختلف اړخونه لري چې دا لوست يې د تفصيل جوگه نه دی، مثلاً د انسان لپاره د ځمکې مناسبوالی او د ځمکې د جاذبې قوې له حیثه د هغې پرمخ ژوند تېرول... او د خاورینې کرې هوارې سطحې د جوړښت او ترکیب له حیثه... او د جوي (فضايي) پوښ، د هوا د کثافت، پر ځمکه د ژوند لپاره د دمحيطې هوا د دقيق ترکیب (۲۱٪ اکسیجن، ۷۸٪ نایتروجن، ۱٪ څو نورو عنصرانو) له حیثه... د دځمکې د حجم او له لمر او سپوږمۍ نه د هغې د واټن له حیثه... ځمکې ته د لمر د تودوخې درجې د رسیدو له حیثه... د ځمکې په ترکیب کې د اوبو او وچې د نسبت له حیثه... او ځمکې ته د سپوږمۍ د فاصلې او د سمندرونو د مد او جذر د توازن له حیثه... او په سلگونو نور داسې توافقات چې دا کره یې د انسان د ژوند لپاره چمتو کړې ده، ترڅو انسان پرې ژوند وکړي او د هغې د مختلفو ظاهري او باطني زېرمو او پانگو څخه گټه ترلاسه کړي، خو دا هوسايي او له ډول، ډول نعمتونو څخه استفاده به د تل لپاره نه وي، بلکې دا به د یوې ټاکلې او معینې مودې لپاره وي چې د دې مودې له تېرېدو وروسته انسان ارومرو د خپل خالق او منعم په لوري راگرځي، (و الیه النشور) نو پر انسان لازمه ده چې د دې لویو نعمتونو په وړاندې د الله ﷻ شکر ادا کړي. انسان لره دا نه ښايي چې د خپل منعم پالونکي په لور له ستېدو او د هغه له محاسبې څخه غافل او بې پروا واوسي.

د تابع شوې ځمکې سرکشي او اضطراب

بیا الله تعالی انسان ته خبر ورکوي، دغه ځمکه چې تاسې ورباندې په آرامۍ او ډاډینې ژوند تېروئ، آیا نه پوهیږئ کله چې دا د الله تعالی په مشیت ولېږي او تاسې په خپله خپته کې دننه کړي، نو هغه وخت به وپوهیږئ چې زما ویرول څرنگه وي!

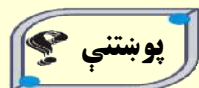
بشر چې د دې اېل شوې خاورینې کُرې پرمخ ژوند تېروي او د هغې له زیرمو او خزانو څخه گټه اخلي، ښه پوهیږي چې کله د زلزلو، اورغورځیدنې، طوفانونو او نورو طبیعي پېښو په اثر ځمکه یوازې د یوې ثانې او یا د محدودو دقیقو لپاره په خوزیدو او اضطراب شي او سرکشي غوره کړي، نو ټول شيان پښتوي او هغه څه چې انسانانو پرې جوړ کړي له خاورو سره یوشان کوي او انسان سره له ټول کبر، غرور، ځواک او ټکنالوژۍ بې وسه او ناتوانه او حیران پاتې کېږي. همدا وجه ده چې قرآن کریم هغه انسان ته، چې د ځمکې پرمخ ژوند تېروي او د هغې

د نعمتونو په وړاندې غفلت او بې پروايي کوي، اخطار ورکوي چې د دې لویو نعمتونو په وړاندې په خپل خالق او پالونکي ایمان راوړي او د دې ټولو نعمتونو په وړاندې شکر ادا کړي، ترڅو د عذاب وړ ونه ګرځي.

د لوست ګټې او لارښوونې

د ذکر شویو آیتونو څخه لاندې ګټې لاس ته راځي.

- ۱- الله تعالیٰ ځمکه او څه چې په ځمکه کې دي د انسانانو د ګټې لپاره پیدا کړي دي.
- ۲- که چېرې انسانان د الهی نعمتونو شکرانه پرځای نه کړي، دوی به په دردناک عذاب اخته شي.
- ۳- انسانانو ته جواز لري چې خپل عقل او فکر د ځمکې د هغو پټو او څرګندو نعمتونو په برسېره کولو کې وکاروي چې د ځمکې په تل کې دي او خپل ژوند پرې نیکمرغه او سوکاله کړي.

۱. لاندې کلمې معنا کړئ:

﴿ذُلُولًا، مَنَاقِبَهَا، الْخُسْفَ، ثَمُورٌ﴾

۲. د «ذلول» کلمه اصلاً د څه شي لپاره استعمالیږي او په مبارک آیت کې د ځمکې لپاره یې استعمال څه مناسبت لري؟ توضیح یې کړئ.
۳. د ځمکې درې ګوني حرکات د هریوه د تیزوالي سره په لنډه توګه شرحه کړئ؟
۴. د انسان د ژوندانه او هوساینې لپاره د ځمکې د ګرې د مناسباتو پنځه صفتونه د «ذلول» د مبارکې قرآني کلمې په رڼا کې شرحه کړئ.
۵. د دې الهي وینا ﴿فَامْشُوا فِي مَنَاقِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهَا﴾ په وړاندې مسلمانان څه مکلفیت لري؟ په لنډه توګه یې واضح کړئ.
۶. په دې مبارک آیت کې د ځمکې ګره د اضطراب او خوځښت په حالت کې د «ذلول» (رام- اېل شوي) د وصف پر عکس څرنگه ستایل شوې ده؟ د «ذلول» مقابله کلمه واضحه کړئ.

د مبارکو آتونود تفسیر په رڼا کې او د جغرافیې او بیالوژي د علم نه په استفادې سره د
ځمکې د حرکتونو او د هغې د گټو په اړه یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کړنو څخه کمه نه
وي.

الله تعالى سره مينه د پېغمبر ﷺ په پيروي کې ده

قال الله تعالى: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ۝﴾
[آل عمران: ۳۱-۳۲]

ژباړه

ای پېغمبره! خلکو ته ووايه: که چېرې تاسې په رښتيا له الله ﷻ سره مينه لرئ، نو زما د پيروي لاره غوره کړئ، الله ﷻ به له تاسې سره مينه وکړي او ستاسې گناهونه به تاسو ته وښيي، هغه ډېر ښوونکی او مهربان دی.

ای پېغمبره! هغو ته ووايه چې د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ اطاعت وکړئ، بيا که هغوی ستا بلنه ونه منله، نو بيشکه الله له کافرانو سره (چې د هغه او د هغه د رسول ﷺ له پيروي څخه انکار کوي) مينه نه کوي.

د نازلېدلو سبب

ابن المنذر له حسن بصري رحمه الله څخه روايت کړی، فرمايي: د پېغمبر ﷺ په زمانه کې داسې خلک وو چې ويل به يې: ای محمده! په الله ﷻ سوگند دی چې موږ خپل پروردگار سره مينه لرو، نو دا الهي وينا نازله شوه: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي ۝﴾. همدارنگه محمد بن اسحاق له محمد بن جعفر بن الزبير څخه روايت کړی چې د نجران د نصارو او استازيو وويل: موږ د الله ﷻ د دوستۍ په خاطر د عیسی بن مریم او د هغه د مور ﷺ تعظيم او عبادت کوو، نو الله ﷻ د دې آيتونو په نزول سره خپل آخري پېغمبر ﷺ ته وويل، چې دوی ته ووايه: که چېرې تاسې له الله ﷻ سره مينه لرئ او غواړئ چې الله ﷻ له تاسو سره مينه وکړي، نو زما پيروي وکړئ او د الله ﷻ سره شریک مه نيسئ. په دې ترتيب يې د دوی دعوه چې د حضرت عیسی ﷺ تعظيم او تقدیس د الله ﷻ د مينې په خاطر کوي، رد او باطله وگرځوله.^(۱)

۱- تفسيرالجامع لاحکام القرآن - ج ۵/ص ۹۲.

تفسير

په دې دوه آيتونو كې الله تعالى خپل پيغمبر ﷺ ته امر كړى چې خلكو ته له الله ﷻ سره د دوستۍ سمه او صحيحه لاره وښيي، ترڅو ټولو انسانانو ته روښانه شي چې كوم خلك د الله ﷻ د دوستۍ او مينې دعوه كوي، بايد د دې لارې او كړنې په مطابقت عمل وكړي، ترڅو دوى الله ﷻ ته گران شي او الله ﷻ له دوى سره مينه ولري.

امام ابن كثير د دې مبارك آيت په تفسير كې ويلي دي «دا مبارك آيت حكم كوي چې كه هرڅوك د الله ﷻ د محبت او مينې دعوه كوي، خو د محمدي لارې پابند نه وي، هغه په خپله دعوه كې دروغجن دى او د هغه دعوه د قبول وړ نه ده، تر هغه چې د محمدي شريعت او نبوي دين د ټولو ويناوو او كړنو پيروي او اطاعت ونه كړي»^(۱) د الله ﷻ او د هغه د رسول د مينې او محبت دعوه د هغوى د اوامرو نه د سر غړونې په صورت كې د قبول وړ نه شي گرځېدلى، لكه: څرنگه چې رسول الله ﷺ په صحيح حديث كې فرمايلي دي: «مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرًا فَهُوَ رَدٌّ»^(۲) يعنې كه څوك داسې عمل ترسره كړي چې زما د امر (زما د دين) پر بنسټ ولاړ نه وي، هغه مردود دى.

په دې هكله په يو عربي شعر كې څومره ښايسته ويل شوي دي:

تَعَصَى الْإِلَهَ وَأَنْتَ تُظَاهِرُ حُبَّهُ هَذَا لَعْمَرَى فِي الْقِيَّاسِ بَدِيعُ

لَوْ كَانَ حُبُّكَ صَادِقًا لَأَطَعْتُهُ إِنَّ الْمَحَبَّ لَمَنْ يُحِبُّ مُطِيعُ

يعنې: د الله د محبت او مينې دعوه كوي، په داسې حال كې چې ته د هغه په معصيت او گناه اخته يې! قسم دى چې دا كار د عقل او قياس خلاف دى. كه ستا دوستي رښتينې واى نو د هغه اطاعت به دې كولاى، ځكه دوست د خپل دوست او محبوب اطاعت كوي.

أزهري د دې آيت په تفسير كې وايي: د الله ﷻ او د هغه د رسول سره د بنده مينه د هغوى داوامرو اطاعت او فرمانبرداري ده او د خداى تعالى مينه له بنده سره، بنده ته د الله تعالى مغفرت او ښه نه ده.^(۳)

د الله ﷻ د مينې نښې

په دې مبارك آيت كې ليدل كيږي چې د الله ﷻ سره د بنده د مينې او محبت لومړنۍ نښه د الله د رسول ﷺ پيروي او د هغه د امر منل دي چې د الله ﷻ د مينې او د گناهونو د ښښې

۱- دابن كثير تفسير - ج ۳/ص ۴۶.

۲- متفق عليه - البخاري - ۲۵۷۱ المسلم - ۳۳۲۸

۳- د قرطبي تفسير ج - ۵ - ص - ۹۲

لامل گرځي. الله تعالى ډېر بشونکی او پر هغه چا ډېر مهربانه دی چې د پېغمبر ﷺ د پیروي او اوامرو د مننې له لارې الله تعالى ته نژدېوالی غواړي.

بیا هم الله تعالى پر خپل پېغمبر ﷺ د امر په صیغه ټینګار کوي چې خلک د الله ﷻ او د هغه د دروسول ﷺ پیروي او د امر مننې ته وهڅوي ﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ﴾، ترڅو په ټولو حالاتو، اوامرو او نواهیو کې د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ پیروي او اطاعت وکړي. که څوک د الله ﷻ د مینې او دوستۍ دعوه کوي او بیا د خدای ﷻ د رسول ﷺ پیروي نه کوي، په حقیقت کې هغه دروغجن دی. مفسرین وايي: د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ اطاعت یوازې یو اطاعت دی او هیڅکله جدایي نه مني. د پېغمبر ﷺ پیروي د الله ﷻ پیروي ده، لکه: چې الله تعالى په بل آیت کې فرمائي: ﴿مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ﴾ [النساء: ۸۰] یعنې: څوک چې د الله د رسول محمد ﷺ پیروي کوي، په حقیقت کې یې د الله ﷻ پیروي کړې ده.

سهل بن عبدالله فرمائي: له الله تعالى سره د مینې نښه د قرآن سره مینه ده، د قرآن سره د مینې نښه د پېغمبر ﷺ سره مینه ده، د پېغمبر ﷺ سره د مینې نښه د هغه د طریقو او ستونډو پیروي ده او د پېغمبر ﷺ د ستونډو سره مینه د آخرت سره مینه ده...^(۱)

لکه څرنګه چې د قرآن او ستونډو له نصوصو نه څرګندېږي د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ سره مینه کول د ایمان د غوښتنو او اساساتو څخه ګڼل کېږي، د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ سره مینه د نیکو اعمالو د ترسره کولو باعث ګرځي او انسان دې ته هڅوي، ترڅو د الله ﷻ رضا د حاصلولو لپاره نیک، غوره او وړ اعمال ترسره کړي.

له دې مبارک آیت څخه په څرګند ډول جوتیږي چې له الله ﷻ سره د مینې لرلو له شروطو څخه د پېغمبر ﷺ متابعت او د هغه پیروي ده. د پېغمبر ﷺ پیروي په دې کې ده چې مسلمان د هغه ﷺ د ستونډو او طریقو متابعت او فرمانبرداری وکړي. د پېغمبر ﷺ سنت د هغه د قول فعل اخلاقو او د ژوند د طریقو څخه عبارت دي. په دې اساس که څوک غواړي چې د الله ﷻ سره مینه او محبت ولري او الله ﷻ له ده سره مینه ولري، نو باید د پېغمبر ﷺ او د هغه د ستونډو اطاعت او فرمانبرداری وکړي. په یوه حدیث شریف کې له رسول ﷺ نه روایت دی چې فرمائي:

۱- تفسیر القرطبي ج ۵ ص ۹۲

«عَلَيْكُمْ بِسُنِّي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي»^(۱) یعنی پرتاسو لازمه ده چې زما د سنت او له ما وروسته د راتلونکو هدایت شویو راشدینو خلفاوو د سنت او طریقو متابعت وکړی. باید و پوهیږو چې د قرآن له نظره د الله ﷻ اود هغه د پیغمبر ﷺ د محبت دعوا یوازې شعار او ژبنی دعوه نه ده، بلکې د ژوند په فردي او ټولنیزو چارو کې د پیغمبر ﷺ د تگلارې، منهج او نظام خپلول او عملي کول دي.

د پیغمبر ﷺ له اطاعته د نافرمانۍ پایلې

الله تعالی د دویم آیت پای کې په ډېر تند خطاب سره په رسول الله ﷺ باندې د ایمان د سرغړوونکو او د هغه له اطاعت او پیروي څخه د مخ اړوونکو د پای او عاقبت په هکله داسې فرمایي: ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ یعنی: که چیرې هغوی مخ واړوي، نو الله تعالی کافران نه خوښوي.

امام قرطبي ددې آیت په تفسیر کې داسې فرمایي: د ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا﴾ شرطیه جمله ده او د دې جملې موقعیت ته په کتو سره دهغې معنا داسې ده: که چیرې هغوی د کفر په حالت کې سرغړونه وکړي او د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ له پیروي نه اعراض وکړي ﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾؛ نو الله کافران نه خوښوي، یعنې الله تعالی د هغوی له کړنو څخه ناراضه وي او هغوی ته بښنه نه کوي.

دغو مبارکو آیتونو په خپلو لوړو او ځلاندو لارښوونو سره د مسلمان د ژوند منهج او کړنلاره بیان کړي ده چې پر هغو باندې دعمل کولو پایلې، په اخلاص سره د الله ﷻ عبادت، له عذاب څخه خلاصون د اجر او ثواب حاصلول د نیکو اعمالو د ترسره کولو لپاره هڅه او هاند او د الله تعالی د رضا او محبت حاصلول دي.

د لوست گټې او لارښوونې

د ذکر شویو آیتونو ځینې گټې او لارښوونې دا دي:

❖ له الله تعالی سره مینه او محبت واجب او د ایمان له لوازمو او مقتضیاتو څخه گڼل کېږي. لکه: څرنگه چې د الله پیغمبر ﷺ فرمایلي دي: "لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولَهُ

۱-الأوسط لابن المنذر، حديث ۱۲۸، والسنّة للمروزي، حديث ۵۷، وشرح معاني الآثار للطحاوي، حديث ۳۱۱

أحب إليه ما سواهما یعنی: هېڅ یو له تاسو نه مؤمن نه دی، ترڅو الله او پېغمبر ﷺ یې له نورو ټولو نه ورته گران نه وي.

❖ د الله ﷻ مینه د بنده لپاره هغه اصلي موخه او هدف دی چې د علم او پوهې څښتنان په ژوندانه کې د هغه لپاره هلې ځلې کوي.

❖ د مؤمن بنده لپاره د الله ﷻ د مینې او محبت ترلاسه کولو لاره د الله ﷻ په رسول حضرت محمد ﷺ باندې ایمان راوړل او په آسانی او سختۍ کې د هغه د شریعت منل او پیروي ده.

❖ د الله ﷻ او د هغه د رسول د مینې او محبت دعوه کول په داسې حال کې چې دعوه کوونکی د الله ﷻ او د هغه د رسول له اوامرو او نواهیو څخه مخالفت او سرغړونه کوي، باطله ده او د دې دعوي څښتن به یقیناً له زیان او تاوان سره مخ وي.

❖ د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ د ریښتینې مینې او محبت غوره نمونه دا ده چې د اسلام سپیڅلي دین په کامله بڼه نافذ شي، یعنی د قرآن او سنتو احکام او ارزښتونه د خلکو د ژوند په ټولو فردي او ټولنیزو اړخونو کې په عملي توګه پلي شي.

۱. دغه مبارک آیت د نصاروو دعوه د حضرت عیسیٰ ﷺ د تعظیم او لمانځنې په باره کې څرنگه رد کړې ده؟ واضح یې کړئ.

۲. ابن کثیر رحمه الله د دې آیت **﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي﴾** په تفسیر کې څه فرمایلي دي؟ په لنډه توګه یې شرحه کړئ.

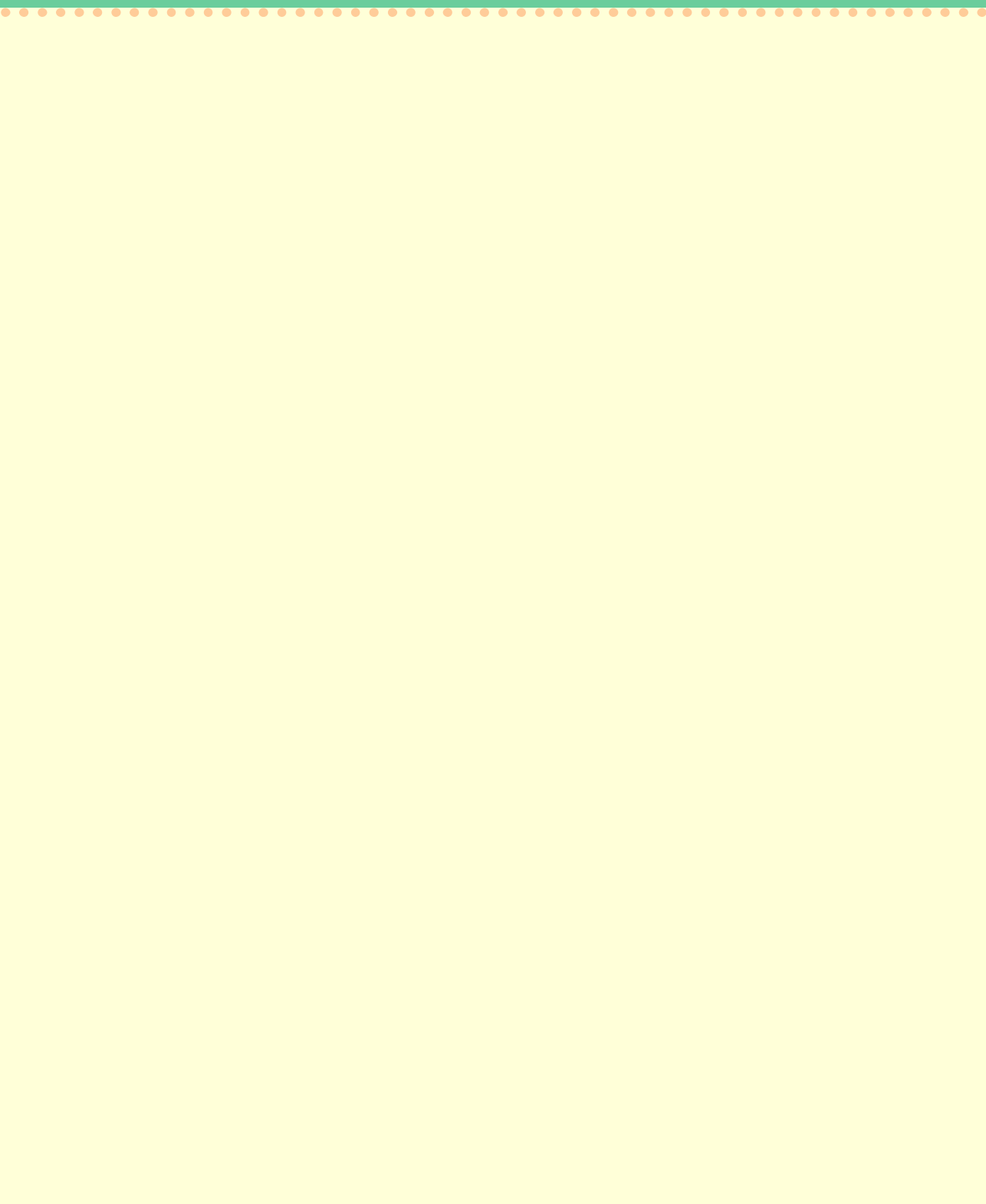
۳. د الله ﷻ د مینې او محبت د دعوه تر ټولو غوره نښه په څه کې ده؟

۴. ددې مبارکې جملې **﴿فاتبعوني﴾** په رڼا کې د پېغمبر ﷺ له محبته څه مراد دی؟ واضح یې کړئ.

۵. ددې لوست مبارک آیتونه مسلمانان کومو لارښوونو او آدابو ته متوجه کوي؟

د لوست د موضوع په رڼا کې د الله ﷻ سره د مینې او د پېغمبر ﷺ د پیروي په هکله دوه مخه مقاله ولیکئ.

اسلام بشپړ او هراړخيز دين دى

قال الله تعالى: ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ۖ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا﴾ [النساء: ٦٠-٦١]

د ځينو کلمو معناوې

يَزْعُمُونَ: گومان کوي، دروغجنه دعوه کوي.

الطَّاغُوت: هر هغه څه چې پرته له الله تعالى يې عبادت او لمانځنه کېږي او حکم وټاکلی شي.

يَصُدُّونَ: مخ اړوي، او نور منع کوي.

ژباړه

ای پېغمبره! آیا تا هغو خلکو ته نه دي کتلي چې گمان کوي چې موږ ایمان راوړی دی په هغه کتاب چې تاته راغلی دی او په هغو کتابونو چې له تا څخه مخکې نازل شوي دي. هغوی غواړي چې خپلې چارې د فیصلې لپاره د طاغوت لوري ته یوسي. حال دا دی چې هغو ته له طاغوت نه د منکریدو حکم شوی و، شیطان غواړي چې هغو گمراه کړي او د سمې لارې نه یې ډېر لرې وباسي او کله چې هغوی ته وویل شي چې د الله ﷻ نازل شوي کلام او رسول ﷺ ته راشئ، نو ته وینې چې منافقان له تا څخه مخ اړوي په مخ اړولو سره.

د نازلېدلو سبب

مفسرینو ددې مبارک آیت ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ...﴾ د نزول په هکله مشابه روایتونه نقل کړي چې یو سبب یې دا دی: ثعلبي او ابن ابو حاتم له ابن عباس رضی الله عنهما څخه روایت کړی د بشر په نامه یو تن منافق له یوه یهودي سره دعوه درلوده. یهودي وغوښتل چې پېغمبر ﷺ ته د فیصلې لپاره مراجعه وکړي، خو منافق ټینگار کاوه چې کعب بن اشرف ته چې د یهودیانو مشر و، د پرېکړې لپاره ولاړشي. په پایله کې د الله پېغمبر ﷺ ته ورغلل او د الله پېغمبر ﷺ د جنجالي قضیې له اورېدلو وروسته د یهودی په ګټه حکم وکړ، خو (منافق بشر) د

الله د پېغمبر ﷺ پر پکړه ونه منله او له يهودي سره د حضرت عمر رضی الله عنه حضور ته ولاړل، ترڅو هغه د دوی ترمنځ حکم وکړي. عمر بن الخطاب رضی الله عنه د موضوع له اوريدلو وروسته دوی ته وويل، تاسو دلته ايسار شئ. زه ستاسو ترمنځ فيصله کوم. حضرت عمر بن الخطاب رضی الله عنه کور ته ننوت، خپله توره يې راواخيسته راووت او د منافق سر يې غوڅ او اعلان يې وکړ، دا ده زما فيصله، د هغه چا په هکله چې د الله ﷻ او د هغه د پېغمبر ﷺ په حکم او فيصله نه راضي کېږي. دا مبارک آيت په همدې وخت کې په همدې اړوند نازل شو. پېغمبر ﷺ حضرت عمر بن الخطاب رضی الله عنه ته «فاروق» يعنې د حق او باطل بيلوونکي لقب ورکړ.

په بل روايت کې د دې مبارک آيت په شان نزول کې داسې راغلي چې دا متبرکه آيت د منافقينو د يو ټولي په باره کې نازل شوی دی چې هغوی به خپلې فيصلې د جاهليت د رسمونو پر بنسټ کولې.^(۱)

د آيت د نزول سبب چې هرڅه وي مگر د قاعدې پر بنسټ (العبرة بعموم اللفظ لا بخصوص السبب) يعنې د قرآن عام لفظ معتبر دی نه د آيت د نزول ځانگړی سبب، د دې آيت نص د هغو کسانو عمل ردوي چې په خپلو فيصلو کې د اسلام له احکاموڅخه تېری کوي او خپلې قضیې او شخړې د شيطان يا باطلو او غير اسلامي قوانينو پر بنسټ کوي.

تفسير

امام ابن کثير رحمه الله د ذکر شوي آيت په تفسير کې ويلي دي، الله تعالی پر هغه چا چې په الله او پېغمبر ﷺ او په پخوانيو انبياوو د ايمان دعوه کوي، خو د دعوو او جگړو حل او فصل د الله د کتاب او د رسول ﷺ له سنتو پرته د نورو په فيصلې او قضا باندې راضي کېږي او هغوته مخه کوي، شديداً رد کړی، هغه يې باطل او د طاغوت فيصله بللې ده.

په دې مبارک آيت کې د منافقانو له نېسو څخه يوه لويه او څرگنده نېبه ذکر شوې، ترڅو يې مؤمنان وپېژني او له هغې څخه ډډه وکړي. د منافقانو دا لويه نېبه ده چې هغوی په اسلام او په هغه څه چې پر پېغمبر ﷺ باندې نازل شوي دي، د ايمان دعوه کوي، خو هر کله چې د الله ﷻ او رسول ﷺ حکم او فيصلې ته وغوښتل شي، مخ اړوي او سرغړونه کوي او په دې توگه خپل منافقت او دروغ ښکاره کوي.

فعاليت

ولې يهودي ونه غوښتل چې د فيصلې لپاره کعب بن اشرف يهودي ته ولاړ شي، بلکې د الله د رسول حکميت يې غوره وباله؟ زده کوونکي دې د خپل ښاغلي ښوونکي په لار ښوونه په دې هکله بحث او څېړنه وکړي.

د الله او د رسول حاکمیت

حاکمیت او فیصله یوازې الله ﷻ لره ده او د الله او پیغمبر د حکمونو منل د ایمان او اسلام شرط دی، لکه: څرنګه چې الله ﷻ تعالیٰ فرمایي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾** [النساء: ۵۹] یعنې: ای مؤمنانو! د الله اطاعت وکړئ او د رسول اطاعت وکړئ او د هغو کسانو پیروي وکړئ چې پر تاسې آمران دي. که ستاسې ترمنځ په کومه چاره کې شخړه پېښه شي، نو هغه د الله ﷻ او رسول ﷺ لوري ته محوله کړئ، که تاسې په رښتیا سره پر الله ﷻ او د آخرت په ورځ ایمان لرئ.

د الله او پیغمبر ﷺ اطاعت او د امر مننه واجب او قطعي ده، نو کوم کسان چې د ایمان دعوه کوي باید په خپلو ټولو چارو کې د الله ﷻ د حکم او د الله ﷻ د پیغمبر ﷺ د حکم پیروي وکړي، ځکه نه یوازې دا چې د الله د حکم او د پیغمبر ﷺ د حکم پیروي واجبه ده، بلکې که کوم مؤمن د الله ﷻ د رسول ﷺ په فیصله د زړه له کومې راضي او خوشحاله نشي او په بشپړه توګه ورته غاړه کښېږدي، د ایمان په دعوه کې رښتني نه دی، لکه: چې قرآن کریم په څرګنده توګه په دې هکله فرمایي: **﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾** [النساء: ۶۵] یعنې: نه ده داسې ای محمده، ستا په رب قسم چې دوی هېڅکله مؤمنان کیدای نشي، ترڅو چې تا په خپل منځي شخړو کې حکم او فیصله کوونکی ونه مني بیا چې ته څه فیصله وکړې پر هغې باندې په خپلو زړونو کې څه تنګي هم احساس نه کړې، بلکې سر تر پایه یې ومني.

اسلام تجزیه نه مني

د پورتنۍ مبارک آیت او د قرآن او سنتو د نورو نصوصو پربنسټ، فیصله باید د الهي احکامو پر بنسټ وي. دا حکم ټولو قضیو او شخړو ته که وړې وي او که غټې شاملېږي او هېڅکله تجزیه او استثنا نه قبلوي.

اسلام د الله ﷻ کامل او پوره دین او د ټولو ادیانو بشپړوونکی دی. الله تعالیٰ د اسلام دین د وروستني دین په توګه د بشریت لپاره غوره کړی دی. هرڅوک چې له اسلام څخه پرته بل

دين قېلوي هېڅکله به ورڅخه ونه منل شي، لکه: څرنگه چې الله تعالى فرمايلي دي: ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ [آل عمران: ۱۹]: د الله په وړاندې دين همدا اسلام دی.

په بل آيت کې الله ﷻ فرمايي: ﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ [آل عمران: ۸۵]

يعنې: له اسلام پرته چې هر څوک کوم بل دين غوره کړي هېڅکله به ورڅخه قبول نه شي او په آخرت کې به هغه ناکام او زيانمن وي.

اسلام داسې دين دی چې ثابت او ښکاره بنسټونه او قواعد لري. بايد په بشپړه او کامله توگه عملي شي، ټولې لارښوونې او احکام يې ومنل شي، په ټولنه کې تطبيق او مبتلي او گټورې پايلې يې معلومې شي. هېڅوک حق نه لري چې اسلام تجزيه کړي يا په بله وينا يو حکم يې ومني او بل يې پرېر دي. الله تعالى فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً﴾ [البقرة: ۲۰۸]

يعنې ای مؤمنانو! تاسې په بشپړ ډول په اسلام کې ننو ځئ او په بل آيت کې الله تعالى د هغو کسانو مذمت او بدې بيانوي څوک چې ځينې احکام قېلوي او د ځينو نورو له مننې نه سرغړونه کوي، داسې فرمايي: ﴿أَفْتَوْمُنُونِ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ...﴾ [البقرة: ۸۵] يعنې: آيا تاسې ځينې کتاب منئ او له ځينې نورو څخه بيا انکار کوئ؟ نو د هغو خلکو جزا چې دا رنگه کارونه کوي پرته له دې بل څه نه ده چې په دنياوي ژوند کې به له رسوايي سره مخ وي او د قيامت په ورځ به د خورا سخت عذاب په لور وروستل شي.

د اسلام د سپيڅلي دين د احکامو تجزيه او د هغه د ارزښتونو او تعليماتو نيمگړی تطبيق په فردي او ټولنيز ژوند کې مطلوبې او ټول اړخيزې پايلې نه ورکوي او د اسلام د کامل، شامل او هر اړخيزه دين له طبيعت سره په تضاد کې دی، ځکه اسلامي احکام او ارزښتونه د يو ماشين او يا لويې کارخانې د پرزو په څېر يو تربله تړاو لري. که چېرې هدف دا وي چې دغه نظام په سمه توگه کار وکړي او د بشر د دنياوي او اخروي نیکمرغيو مطلوبه نتايج ورڅخه ترلاسه شي لازمه ده چې دغه نظام د ژوند په ټولو اړخونو، لکه: د اعتقاداتو، عباداتو، معاملاتو، اخلاقو، قضا، سياست، اقتصاد او نورو برخو کې فعال او عملي شي.

د لوست گټې او لارښوونې

د لوست ځينې گټې او لارښوونې په لاندې ډول دي.

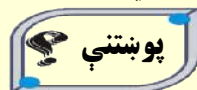
❖ حکمیت او فیصله د الله ﷻ له کتاب او د رسول الله ﷺ له سنتو پرته حرامه ده او جواز نه لري.

❖ مسلمان مکلف دی، ترڅو د طاغوت په وړاندې چې تر هر نوم او نښان لاندې وي، تسلیم شي او هغه رد کړي.

❖ پر مسلمان لازمه ده چې د شخړو او دعوو د حل لپاره د الله ﷻ کتاب او د رسول ﷺ سنتونه مراجعه وکړي او د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ له حکم څخه د زړه له کومې رضایت څرگند کړي.

❖ اسلام هر اړخیز دین دی، تجزیه نه مني. د اسلام احکام او قوانین باید په هر اړخیزه توګه د مسلمانانو په فردي او ټولنیز ژوندانه کې عملي شي، ترڅو هغه پایلې چې الله تعالی یې د بشریت د اصلاح او نیکمرغۍ لپاره اراده کړې، ترلاسه شي.

❖ د اسلام د ځینو احکامو منل او د ځینو پرېښودل په خپل ذات کې له اسلام سره دښمني او مخالفت دی، لکه چې حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه د مسلمانانو لومړني خلیفه د لمانځه او زکات ترمنځ د توپیر کوونکو پر ضد د جنگ اعلان وکړ چې د ردت د جنگونو په نامه یادېږي.

۱. د «طاغوت» معنا او مفهوم بیان کړئ.
۲. ولې هغه یهودي ونه غوښتل د فیصلې لپاره کعب بن اشرف ته، چې د یهودیانو لوی مشر و، مراجعه وکړي؟
۳. د الله ﷻ او د الله د پیغمبر ﷺ له حکم پرته د بل چا د حکم منلوته څه ویل کېږي او څه حکم لري؟
۴. مبارکو آیتونو د منافقانو یو اساسي او بنسټیز صفت بیان کړی، دا اساسي صفت کوم دی؟ واضح یې کړئ.
۵. څوک چې یوازې د الله ﷻ حکم قبول کړي او د پیغمبر ﷺ په حکم عمل نه کوي څه حکم لري؟ په قرآني آیتونو او احادیثو استدلال وکړئ.
۶. که څوک د اسلام په ځینو احکامو عمل وکړي او ځینې نور قصداً پرېږدي، څه حکم لري؟

د قرآن اونیوي احادیثو په رڼا کې د اسلامي احکامو د تجزیې د منفي نتایجو په هکله یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

لمونځ تل پاتې اونه شلیدونکې فريضة ده

قال الله تعالى: ﴿وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمْ الْإِذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ۖ وَإِذَا كُنْتُمْ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكُمْ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكُمْ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَصْعَوْا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ۖ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ۖ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝﴾ [النساء: ١٠١-١٠٤]

د ځينو کلمو معناوې

إِذَا ضَرَبْتُمْ: کله چې مو سفر وکړ.

جُنَاحٌ: گناه، وبال

أَنْ يَفْتِنَكُمْ: که چېرې تاسو ته ضرر او آزار ورسوي.

كِتَابًا مَوْقُوتًا: د وخت په پابندۍ فرض شوی دی.

وَلَا تَهِنُوا: سستي او اتنبلي مه کوئ.

يَأْلَمُونَ: دردمن کېږي، غم ورسېږي (کړ او گالي)

ژباړه

او کله چې تاسو په سفر ووتلئ، نو څه باک نشته که په لمانځه کې لنډوالی وکړئ (په تېره بیا) کله چې له تاسې سره دا ډار وي چې کافران به مو وځوروي، بې له شکه چې کافران ستاسې ښکاره دښمنان دي.

او ای پېغمبره! کله چې ته د مسلمانانو په منځ کې پې او (د جنگ په حالت کې) له هغو سره په لمانځه ولاړ پې نو (په کار ده چې) له هغو څخه یوه ډله دې له تاسره ودرېږي او وسله دې په لاس کې واخلي، بیا چې کله هغوی سجده وکړه، نو وروسته دې شي او هغه بله ډله دې

راشي، چې (لا تراوسه يې) لمونځ نه دی کړی اوله تاسره دې لمونځ وکړي او هغه دې هم تيار او په وسله سنباله اوسي، ځکه کافران د دې (څارنه کوي) چې که تاسې له خپلو وسلو او خپلو تجهيزاتو نه لږ شان غافله شئ هغوی به پرتاسې يو نا ځايي يرغل وکړي. البته که وو پر تاسې ضرر له باران څخه يا ناروغان اوسئ، نو په وسلې اېښودلو کې څه باک نشته، خو بيا هم څارنه وکړئ، بې له شکه الله ﷻ کافرانو ته رسوا کوونکی عذاب تيار کړی دی.

بيا کله چې له لمانځه څخه وزگار شئ، نو په ولاړې او ناستې او ملاستې په هر حالت کې الله ﷻ يادوئ. او کله چې ډاډه شئ، نو عادي لمونځ اداء کړئ، بې شکه چې لمونځ پرمؤمنانو په ټاکلو وختونو کې فرض کړای شوی دی.

د دشمن د دلو په تعقيبولو کې سستي مه کوئ، که تاسو کړاو گالي، نو ستاسو په شان هغوی هم کړاو گالي، خو تاسې له الله ﷻ نه د هغه څه هيله من ياست چې هغوي يې هيله من نه دي. الله ﷻ پر هر څه پوهيږي او الله ﷻ د پوهې او حکمت خاوند دی.

تفسير

په اسلام کې د لمانځه مقام او منزلت

لمونځ (صلاة) د دعا په معنا دی او په شريعت کې د الله تعالی په دربار کې هغه ځانگړی عبادت دی چې په قيام، رکوع، سجده او مخصوصو دعاگانو مشتمل دی. لمونځ د اسلام دويم رکن دی. الله تعالی په خپلې دې وينا سره چې فرمايي: ﴿الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ...﴾ [البقرة: ۳] د لمونځ ادا کول وروسته له ايمان بالغيب څخه د متقي او پرهيزگارو بندگانو دويم صفت ښودلی دی او د هغوی مدحه او ستاينه يې کړې ده. لمونځ هغه فريضه ده چې د مؤمن اړيکې له الله تعالی سره په ورځ کې پنځه ځله ټينگوي. په قرآن او حديث کې د لمانځه د ادا کولو يادونه د اقامت په تعبير سره د دغې فريضې په دوام او ثبات دلالت کوي، په دې معنا چې دغه فريضه بايد هېڅکله هم ترک نه شي.

له دې امله قرآن عظيم الشان حتی د جنگ او جگړې پر مهال هم د دې فريضې په ادا کولو ټينگار کړی دی او د وېرې د لمانځه د ادا کولو طريقه يې بيان کړې ده، ځکه چې لمونځ د مؤمن لپاره د جگړې پر مهال د ارزښتناکې وسلې په څېر دی، ځکه به د پېغمبر ﷺ ملگري او ريښتني مؤمنان په دغې وسلې سمبال د جگړې ډگر ته ننوتل او پر خپلو دشمنانو به بريالي کېدل.

په دې مبارکو آيتونو کې د سفر احکام، د لمانځه د لنډوالي مشروعيت، د ډار او خطر په وخت کې د لمانځه د ادا کولو څرنگوالی، د لمانځه د وختونو فرضيت او نور احکام بيان شوي دي چې په دغو ټولو حالاتو کې د الله ﷻ په عبادت د مؤمنانو پابندي، د لمانځه ادا کول، وخت پېژندنه، له وخت څخه ښه گټه اخيسته او په کارونو کې د مسلمانانو د زيار او جدیت څرگندونه کوي.

کوم احکام چې علماوو له دې آيتونو څخه را ايستلي هغه دا دي.

۱. جمهور علماء په دې آند دي چې مبارک آيت په سفر کې د لمانځه د لنډون(قصر) مشروعيت ثابت کړی دی او له لنډون څخه مراد د رکعتونو په کميت او عدد کې دی، يعنې څلور رکعتي فرض لمونځ دوه رکعته ادا کيږي، توپير نه کوي چې د ډار او خطر سفر وي او که مسافر د امن او آرامۍ په حالت کې وي.

۲. د قصر د لمانځه د مودې په هکله علماء مختلفې ويناوې لري، د حنفي مذهب مطابق دا موده د درې ورځو او درې شپو عادي پلي تگ ټاکل شوی دی.

۳. د سفر د ډولونو په هکله هم د علماوو رايې مختلفې دي. په داسې حال کې چې ټول علماء د جهاد، حج، عمرې او نيکو مقصدونو او د صله رحمې او خپلولۍ پاللو په سفرونو کې متفق دي. جمهور علماء په دې نظر دي چې په مباح سفر، لکه: تجارت او داسې نورو کې د لمانځه لنډون جواز لري، خو د معصيت او گناه په سفر، لکه: بغاوت، لارې شکول او داسې نورو کې جواز نه لري.

۴. د اقامت او اوسيدنې د مودې په هکله له پنځلسو ورځو څخه د زياتو اوسيدلو نيت اقامت گڼل کيږي، نو لمونځ به پوره کوي خو د پنځلسو ورځو څخه کم د قصر موجب دی.

۵. په دې مبارک آيت **﴿إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا﴾** کې د لمانځه فرضيت په بلاغي او بياني ډېرو تاکيداتو سره راغلی، ترڅو مسلمانان په هر راز حالاتو او شرطونو کې د دې فريضې له ادا کولو څخه غفلت او تبلي ونه کړي. د لمانځه ادا کول پر مسلمانانو په ټاکلو وختونو کې فرض شوي چې بايد د اقامت، سفر، امن، خطر او په هر حالت کې ادا شي.

۶. په مبارکو آيتونو کې راغلي دي چې مؤمنانو ته نه ښايي د خپلو دښمنانو په وړاندې سستی او يوسي ښکاره کړي، ځکه دښمنان يې تل د زيان او له منځه وړلو په تکل کې دي، ځکه د عقل په حکم او د سنتو مطابق د حق او باطل ترمنځ مقابله او مدافعه، لکه: څرنگه چې مؤمنان د ستونزو، رنځونو او دردونو سره مخ کېږي، دښمنان يې هم د دې رنځونو او دردونو

څخه خلاصون نه لري، بلکې د مومنانو په څېر دوی هم له زیاتو ستونزو، رنځونو او دردونو سره مخ کېږي، خو د دې کړاوونو په وړاندې مومنان د الله ﷻ رضا، د دین لوړوالی او اخروي اجر حاصلوي، په داسې حال کې چې دښمنان یې پرته له دې چې د نفس او شیطاني غوښتنې یې تر سره شي او د آخرت له زیان او نقصان سره مخامخ شي، بل څه نه شي حاصلولی.

د وېرې (خوف) لمونځ او د ادا کولو کیفیت یې

په ذکر شویو مبارکو آیتونو کې د وېرې د لمانځه مشروعیت او کیفیت په داسې توګه بیان شوی دی چې هر کله مسلمانان د جنگ یا خطر په حالت کې وي، نو الله تعالی خپل پیغمبر ته امر کړی چې صحابه په دوو ډلو وویشي. لومړۍ ډله له وسلې سره د اسلام له پیغمبر ﷺ سره د جماعت لمونځ پیل او دویمه ډله دې د حفاظت لپاره د دښمن په وړاندې څارنه او نظارت وکړي. کله چې یو رکعت لمونځ ادا شو، لمونځ کوونکې ډله به د ساتونکې ډلې ځای ته ولاړه شي او ساتونکې ډله به د الله په پیغمبر (د جماعت کوونکو امام) پسې له خپلې وسلې سره ودرېږي او دویم رکعت به ادا کړي د امام له سلام ګرځولو څخه وروسته به دا ډله پرته له سلام ګرځولو د ساتنې او حفاظت ځای ته ولاړه شي او لومړۍ ډله به راشي، پاتې یو رکعت به د لاحق په توګه ادا کړي بیا دویمه ډله به راوګرځي او پاتې یو رکعت به د مسبوق په توګه له قرائت سره ادا کړي او د تشهد او درود له ویلو څخه وروسته به سلام وګرځوي. البته دا ذکر شوې طریقه د احنافو له مذهب سره سمون لري او نورو مذهبونو په لږ توپیر سره د وېرې د لمانځه ترتیب بیان کړی دی چې تفصیل یې د فقهي په کتابونو کې ذکر شوی.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي تر لارښوونې لاندې د وېرې د لمانځه د ادا کولو طریقه د ځینو نورو مذهبونو له نظره وڅېړي.

د لوست ګټې او لارښوونې

دا مبارک آیتونه وېرې لارښوونې لري چې ځینې یې په دې ډول دي:

❖ الله تعالی مسلمانانو ته د جماعت د لمانځه په ادا کولو امر کړی آن تردې چې که هغوی له دښمن سره د جګړې د تیاری په حالت کې هم وي.

❖ لمونځ د بنده او الله ﷻ ترمنځ اړيکه ده. له همدې امله اسلام خپل پيروان د جنگ په ميدان کې هم د لمانځه په ادا کولو ملزم کړي دي، ځکه هرکله چې د مجاهد او الله ﷻ ترمنځ رابطه او اړيکې ټينگې شي، الله ﷻ له هغه سره مرسته کوي او بری وربښي.

❖ په داسې حال کې چې د اسلام مقدس دين د بنده او پروردگار ترمنځ د اړيکو په ساتلو امر کړی، په عين حال کې يې د خوف د لمانځه پر مهال په څارنه، هر ډول وسله اخيسته، پاملرنه، احتياط او چمتو والي هم ټينگار کړی دی.

❖ اسلام خپل پيروان په روحي، عقلي او جسمي روزنه پالي، که هغوی د دې پالنې پر بنسټ عمل وکړي، نو په دنيا کې به کاميابي، برلاسي او نيکمرغي او په آخرت کې لوړې درجې تر لاسه کړي.

❖ لمونځ په ټولو ارکانو، شروطو او آدابو کې د سپيڅلتيا، نظم، وخت پېژندنې، پابندۍ او جدیت مظهر دی.

۱. د لاندینيو کلمو معناوې واضحې کړئ:
(إِذَا ضَرَبْتُمْ - أَنْ يَفْتِنَكُمْ - كِتَابًا مَوْقُوتًا - وَلَا تَهْنُوا - يَأْلَمُونَ)
۲. د سفر هغه موده چې د لمانځه د لنډ ادا کولو موجب گرځي د احنافو د مذهب له نظره څومره ده؟
۳. د لمانځه په لنډ ادا کولو او په سفر کې د روژې خوړلو حکمت د اسلام د مقدس دين له نظره څه شی دی؟
۴. په کومو حالاتو کې مسلمانان د وېرې د لمانځه په ادا کولو مکلفيږي؟
۵. د وېرې د لمانځه ادا کول د اسلامي شريعت له مخې په څه دلالت کوي؟

زده کوونکي دې د آيتونو او احاديثو نه په استفادې سره د لمانځه د گټو په اړه يوه مقاله وليکي چې له پنځلسو کرښو څخه کمه نه وي.

د ظلم د مخنيوي لپاره د جهاد اجازه

قال الله تعالى: ﴿أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ﴾ الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْدِمَتِ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ [الحج: ٣٩-٤١]

د ځينو کلمو معناوې

بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا:	په سبب د دې چې دوی د ظلم مورد وگرځېدل.
بِغَيْرِ حَقٍّ:	په ناحقه، په ناروا.
صَوَامِعُ:	د صومعه جمع ده، د راهبانو ځانگړي عبادت ځايونه.
بِيَعٌ:	د بيعه جمع - د نصارو او کليساوې.
صَلَوَاتٌ:	د يهوديانو عبادت ځايونه.
مَسَاجِدُ:	د مسلمانانو عبادت ځايونه.
لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ:	برلاسی او غالب دی.
إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ:	که چېرې دوی بريالي کړو او قدرت وروښو په ځمکه کې.

ژباړه

هغو کسانو ته (د جهاد) اجازه ورکړل شوه (چې د هغوی پر خلاف په تېري او جگړه لاس پورې کېږي) ځکه، هغوی مظلومان دي او الله ﷻ په يقيني ډول د هغو د ملاتړ وس او توان لري. دا هغه کسان دي چې له خپلو کورونو څخه په ناحقه وايستل شول، يوازې په دې جرم چې هغوی وايي زموږ رب الله ﷻ دی. که الله ﷻ خلک يو دبل په واسطه دفع نه کړي او مخه يې ونه نيسي، نو د راهبانو خانقاوې، د عيسويانو کليساگانې او د يهوديانو د عبادت ځايونه او جوماتونه چې په هغو کې د الله ﷻ نوم ډېر زيات اخيستل کېږي، دا ټول به نړول شوی وای.

الله ﷺ به هر و مرو د هغو کسانو ملا تړي وي څوک چې د هغه د دين ملا تړې وي، الله ﷻ ډېر زورور او بر لاسی دی.

دا هغه کسان دي چې که موږ دوی ته په ځمکه کې وس او واک ورکړو، نو لمونځ به قايم کړي، زکات به ورکړي، په ښو چارو به امر وکړي او د بديو مخه به نيسي او د ټولو چارو پای د الله ﷻ په لاس کې دی

تفسير

په اسلام کې د جهاد مشروعيت

مفسرينو ويلي دي ذکر شوي آيتونه هغه لومړني آيتونه دي چې د جهاد د مشروعيت او روا والي په اړه نازل شوي دي. کله چې د اسلام پېغمبر ﷺ په مکه کې و، مشرکانو د مسلمانانو کوچنی ډله ډېره ځوروله، د پېغمبر ﷺ ياران او ملگري به وهل شوي او ټپي شوي د ده حضور ته راتلل او خپل مظلوميت به يې د الله ﷻ رسول ته وړاندې کاوه، خو پېغمبر ﷺ به دوی ته ويل: د صبر او زغم څخه کار واخلي، ځکه چې زه په جنگ نه يم مامور شوی، تر دې چې پېغمبر ﷺ هجرت وکړ او دغه آيت نازل شو.

په دې مبارک آيت کې د مسلمانانو لپاره د جنگ د اجازې علت د دوی مظلوميت بيان شوی، نو ځکه الله ﷻ دوی ته امر وکړ چې د خپلې عقيدې، ځان، مال او وطن د دفاع لپاره جهاد وکړي، نو الله ﷻ جهاد په خپل مناسب وخت کې فرض کړ. که چېرې مؤمنان په مکه مکرمه کې په جنگ مامور شوي وای او دا هغه وخت و چې مشرکان له ډېرښت او قوت نه برخمن وو، نو د مسلمانانو لپاره جهاد يو ستونزمن کار و. کله چې مسلمانان په مدينه منوره کې ځای پر ځای شول او يو مرکز يې جوړ کړ، نو الله تعالی د جهاد حکم نازل کړ. مومنانو ته يې اجازه ورکړه چې له خپلو ځانونو څخه دفاع وکړي او دوی ته يې د برياليتوب او برلاسی وعهده هم ورکړه.

د ځمکې پر مخ د فساد مخه نيول

بيا الله ﷻ مؤمنان جهاد ته ترغيب او وهڅول او دا يې ورته وښوده چې د ظالمانو په وړاندې جهاد، مقابله او له ځانه دفاع داسې الهي سنت او طريقه ده چې د نړۍ نظام او مصلحت يې غوښتنه کوي، ځکه که چېرې پر مظلومانو باندې د ظالمانو لاسونه له ظلم او تېري څخه لنډ نشي، د ځمکې پر مخ فساد خپرېږي. نو که مؤمنان د مشرکانو د ظلم او تېري په وړاندې جهاد

ونه کړي مشرکان نورهم سرکشی او فساد ته مخه کوي، د عبادت، خیر او ښیځنې ځایونه نړوي، نو د ظالمانو په وړاندې جنگ او جهاد د نړېوال نظام د وړاندو او د ځمکې پر مخ د فساد مخه نیسي.

په ذکر شوي مبارک آیت کې د جهاد مشروعیت د ټولو انسانانو او ټولو ادیانو له حقوقو څخه د دفاع لپاره ذکر شوی. الله تعالی د نورو ادیانو د عبادت ځایونه د مسلمانانو په عبادت ځایونو مقدم کړي، ترڅو څرگنده شي چې جهاد په اسلام کې یوازې د مسلمانانو د حفاظت لپاره نه دی بلکې د ټولو مظلومو انسانانو د دفاع لپاره او د نورو ادیانو د معنوي او دیني حقوقو د حفاظت لپاره هم دی.

د ټولنې د اصلاح بنسټونه

ذکر شویو مبارکو آیتونو د اسلامي ټولنې د اصلاح او قوت تر ټولو غوره بنسټونه بیان کړي دي او هغه دا چې د الله ﷻ مومن او ریسټیني بنديگان هغه څوک دي چې د الله ﷻ عبادت کوي او د ظلم او تېري په صورت کې هغوی ته دا حق ورکړ شوی دی چې د ظلم او تېري پر خلاف پاڅون وکړي او د خپل ځان او مقدساتو نه دفاع وکړي. د دې آیت او د قرآن عظیم الشان او د نبوي ستود د نورو نصوصو پر اساس د مسلمانانو جگړې او جنگونه د شخصي گټو او غوښتنو د لاسته راوړلو لپاره نه دي بلکې د دې ټولو ترشا لوړ او ستر اهداف او موخې، لکه: د حق او عدالت له ارزښتونو نه دفاع، د مستضعفو او بې وزلو مظلومانو مرسته، د قوت برابرول او پرنورو د تېري او زیاتي مخنیوی او داسې نور شتون لري. کله چې مسلمانان د الله ﷻ په مرسته او توفیق پر یوې ځمکې حاکم او برلاسیتوب پرې حاصل کړي، نو په ټولنه کې د اصلاح د بنسټونو د عملي کولو او تطبیقولو مسؤولیت په اوږو اخلي، ترڅو ټولنه د خیر او کامیابۍ په لور روانه کړي. الله تعالی په دې آیتونو کې مؤمنان خپلو اصلاحي مسؤولیتونو ته متوجه کوي او فرمایي: کوم مؤمنان چې د الله ﷻ د دین مرسته کوي، الله ﷻ له هغوی سره مرسته کوي. کله چې هغوی پر خپلو دښمنانو برلاسي شي او پر ځمکه حاکم وگرځي، د الله ﷻ شکر ادا کوي او د خپلې عقیدې او اخلاص څرگندونه کوي، لمونځونه کوي، محتاجو او مسکینانو ته د خپلو مالونو زکات ورکوي، خلک نیکو او ښیځنوته رابولي او له بدو او ناوړو کارونو څخه یې ژغوري، د ټولو ستنېدنه او رجوع یوازې الله ﷻ ته ده او الله تعالی به هر چا ته د خپلې وړتیا مطابق بدلې ورکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

له ذکر شويو آيتونو څخه لاندې مطالب ترلاسه کړي:

❖ د جنگ او جهاد مشروعيت د اللهس د دين د سرلوړۍ لپاره دی، ترڅو انسانان يوازې د واحد الله ﷻ عبادت وکړي او د الله ﷻ مؤمن بندگان او دوستان د ظلم او تېري ښکار ونه گرځي.

❖ الله تعالى په دې مبارکو آيتونو کې رښتينو مؤمنانو ته د کاميابۍ او برلاسی وعده ورکړې ده.

❖ الله تعالى د کافرانو، خيانتگرو او ظالمانو سره د ناکامۍ وعده کړې ده او دوی يې د خپل عذاب او غوسې وړ بللي دي.

❖ جهاد له مظلومانو څخه د دفاع او ملاتړ په خاطر فرض شوی دی، ترڅو انسانان د خپلې عقيدې او عبادت له امله ونه ځورول شي.

❖ د اسلامي حکومت مسؤليت دی چې په ټولنه کې اسلامي بنسټونه تطبيق کړي. چې د دې دندو په سر کې؛ د لمانځه ادا کول، د زکات ورکول، په نيکيو امر او له بديو څخه منع کول دي.

۱. لاندې کلمي معنا کړئ.

(بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا - صَوَامِعُ - بَيْعٌ - صَلَوَاتٌ - مَكْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ)

۲. د جهاد د مشروعيت (روا والي) دليل د مسلمانانو لپاره د مبارکو آيتونو په رڼا کې واضح کړئ.

۳. د مسلمانانو او غير مسلمانانو د آزادۍ د دفاع لپاره د جهاد ارزښت څه دی؟ د دې لوست د آيتونو په اساس يې شرحه کړئ.

۴. د اسلامي حکومت دندې او مسؤليتونه د ټولنې په اصلاح کې څه دي؟ په ذکر شويو آيتونو سره يې استدلال وکړئ.

۵. د امر بالمعروف او نهی عن المنکر فريضه د ټولنې په اصلاح کې څه رول لوبوي؟ واضح يې کړئ.

د ټولنې په اصلاح کې د امر بالمعروف او نهی عن المنکر د رول په هکله دوه مخه مقاله ولیکئ.

روژه او گټې يې

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿[البقرة: ١٨٣-١٨٦]

د ځينو کلمو معناوې

کُتِبَ: حکم وشو، فرض کړی شوه.

الصِّيَامُ: روژه.

أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ: ټاکلې ورځې.

الْيُسْرَ: آسانتيا.

الْعُسْرَ: سختي.

أُجِيبُ: قبلوم.

يَرْشُدُونَ: سمه لاره ومومي.

ژباړه

ای مؤمنانو! پرتاسې روژه فرض کړای شوې، لکه: چې له تاسې نه د مخکې پېغمبرانو پر پیروانو فرض کړای شوې وه، د دې لپاره چې په تاسو کې د پرهیزګارۍ صفت پېدا شي. د څو ټاکلو ورځو روژې دي، که له تاسو څخه څوک ناروغ وي یا مسافر وي، نو په نورو ورځو کې دې هماغومره شمېر پوره کړي او کوم خلک چې په تکلیف سره د روژې نیولو وس لري (او ویې نه نيسي)، نو هغوی دې فدیہ ورکړي، د یوې روژې فدیہ یو مسکین ته

دوه وخته خواړه ورکول دي. څوک چې په خپله خوښه څه زیاته نیکي وکړي نو دا د هغه لپاره غوره ده، خو که تاسې پوهیږئ، نو ستاسې لپاره ښه همدا ده چې روژه ونیسئ. رمضان هغه میاشت ده چې په هغې کې قرآن نازل کړای شو چې د انسانانو لپاره له سره ترپایه هدایت دی او داسې څرگندې لارښوونې پکې دي چې د سمې لارې ښوونکې او د حق او باطل یو له بله په ډاگه بېلوونکې دي. له دې کبله څوک چې دا میاشت ومومي پر هغه لازمه ده چې دا ټوله میاشت روژه ونیسي او که څوک ناروغ یا مسافر وي، نو هغه دې په نورو ورځو کې د روژو شمېر پوره کړي. الله ﷻ پر تاسې آسانتیا راوستل غواړي، سختي راوستل درباندي نه غواړي. له دې امله تاسې ته دا طریقه ښودله کېږي چې تاسې د خوړلو روژو شمېر پوره کړای شئ او په کوم هدایت سره یې چې تاسې سر لورې کړي یی په هغه سره د الله ﷻ لویي وستایئ او شکر کوونکي اوسئ.

کله چې زما بندگان له تا (محمد) نه زما په باب پوښتنه وکړي، نو هغوی ته ووايه چې زه ورته ډېر نژدې یم. بلونکی چې کله ما وبولي، زه دهغه بلنه اورم او ځواب یې ورکوم، نو هغوی ته ښايي چې زما بلنې ته لیک ووايي او پر ما ایمان راوړي. ته دا خبره هغوی ته واوروه. کېدای شي چې هغوی سمه لاره ومومي.

تفسیر

د روژې فرضیت

روژه د شرعې په اصطلاح کې له ځانگړو شیانو څخه، په ټاکلي وخت او ځانگړې طریقې او صفاتو امساک او ځان ساتنې ته روژه ویل کیږي. روژې د یوه عبادتي رکن او د نفس د تزکیې لپاره د تربیتي طریقې په توگه په ټولو پخوانیو الهي ادیانو کې په مختلفو کیفیتونو شتون درلود، مثلاً کله به مطلقه توگه له خوراک څخه د ډډې کولو په ښه او یا له ټاکلو خوراکونو څخه د ځان ژغورنې په توگه، لکه: د نصاراوو روژه یا په نورو ښو چې په تفصیل یې موږ نه پوهیږو. ځکه په صحیحو نصوصو کې د تېر شویو امتونو د روژو په اړه تفصیلات نه دي بیان شوي. د شرایطو او آدابو په رعایت د رمضان د میاشتې روژه نیول د اسلام په مقدس دین کې له هر حیثه د روژې تر ټولو کامل شکل دی چې الله تعالی پرې د وروستي پېغمبر امت غوره گرځولی دی. الله تعالی موږ ته په پخوانیو ادیانو او امتونو کې د روژې له شتون او فرضیت څخه خبر راکړی دی، ترڅو د وروستي پېغمبر امت د اخري او غوره امت په توگه د دې الهي حکم په ادا کولو کې په قوي عزم او ارادې عمل وکړي او د خدای ﷻ څخه د وېرې او تقوی په غوره کولو سره عالي درجې او د الله ﷻ رضا حاصله کړي.

مفسرينو ويلي دي: روژه د نورو ډېرو اسلامي احكامو په څېر په تدريج فرض شوې ده. د اسلام گران پېغمبر ﷺ په پيل كې مسلمانانو ته لارښوونه وكړه، ترڅو په هره مياشت كې درې ورځې روژه ونيسي، دا روژه فرضي نه وه، بيا د هجرت په دويم كال د روژې د فرضيت په هكله ذكر شوي مبارك آيتونه نازل شول، خو په هغو كسانو چې روژه سخته تمامېده، د هغوى رعايت پكې وشو او دوى كولاى شول د هرې روژې پر ځاى يو فقير ته خواړه ور كړي. بيا د روژې نيولو قطعې حكم نازل شو، ترڅو ټول مسلمانان د رمضان د مباركې مياشتې روژه ونيسي، خو په دين كې د آسانۍ پر بنسټ يې ناروغانو، مسافرو، اميدوارو او شېدې وركوونكو ښځو او نورو عذر لرونكو ته د روژې نه نيولو اجازه وركړې چې په نورو ورځو كې به يې قضا راوړي.

روژه د اسلام له اركانو څخه يو ركن دى. رسول الله ﷺ فرمايلي دي: «بني الإسلام على خمس: شهادة أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله، وإقام الصلاة وإيتاء الزكاة، وحج البيت، وصوم رمضان»^(۱). ژباړه: د اسلام دين پنځه بناوې لري: په دې گواهي وركول چې له الله ﷻ پرته بل هېڅ برحق معبود نشته او محمد ﷺ د هغه رسول او پېغمبر دى، لمونځ قايمول، زكات وركول، د بيت الله حج ته تلل او د رمضان د مياشتې روژه نيول.

په مباركو آيتونو كې د قرآن كريم د نزول د مياشتې په توگه د روژې د مياشتې په فضيلت ټينگار شوى. بيا الله پاك د خپل رحمت له مخې او پر مومنانو د اسانۍ په بنسټ ناروغانو او مسافرو ته د روژې خوړلو اجازه وركړې چې تفصيلي احكام يې د فقهي په كتابونو كې بيان شوي دي. په دې مباركو آيتونو كې ټول مسلمانان د روژې په نيولو مكلف شوي دي او پرته له شرعي او معقول عذر څخه د روژې له نيولو غفلت او سترگې پټول د دنيا او آخرت د زيان او تباھۍ موجب گرځي.

لكه: څرنگه چې په يوه حديث شريف كې د ابوهريره ؓ په روايت نبي كريم ﷺ فرمايلي دي: «من أفطر يوماً من رمضان من غير رخصة ولا مرض لم يقضه صوم الدهر كله وإن صامه»^(۲). يعنې: څوك چې له رخصت يا ناروغۍ پرته د رمضان يوه روژه وخوري، كه ټوله زمانه هم روژه ونيسي د هغې ورځې اجر او ثواب به ونه مومي.

د اسلامي شريعت په حكمونو كې آسانتيا

په مبارك آيت كې داسې تصريح شوې: «يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ» يعنې الله پاك پر تاسې آسانتيا راوستل غواړي، سختي راوستل درباندي نه غواړي.

۱- صحيح البخارى، كتاب الإيمان ، حديث ۸

۲- صحيح ابن خزيمة، كتاب الصيام، حديث ۱۸۵۴.

په دې مبارکو آيتونو کې مهربان خداى ﷻ ناروغ، مسافر او عمر خوړلو کسانو ته د روژې په احکامو کې آسانتيا راوستې، ناروغ او مسافر ته يې اجازه ورکړې چې د ناروغۍ او د سفر د سختيو له امله روژه وخوري او وروسته يې قضايي راوړي. همدا راز هغو زړو او عمرخوړلو کسانو ته يې هم د روژې خوړلو اجازه ورکړې چې د زوړوالي له امله روژې نه شي نيولای، دا کسان به د هرې روژې په مقابل کې فديه (يو فقير ته خواړه) ورکوي.

دا ډول احکام چې مکلفينو ته په کې آسانتيا راغلې وي په شريعت کې د رخصت په نامه يادېږي او د دې په مقابل کې هغه عادي حکومونه چې د تخفيف اړتيا په کې نه وي د عزيمت په نامه يادېږي. بايد وپوهېږو چې په شرعي احکامو کې رخصت او عزيمت دواړه د شارع يعنې الله پاک له لوري دي. له رخصت څخه گټه اخيستل په عزيمت باندې د عمل کولو په څېر يو شرعي کار دی او کوونکى يې د اجر وړ دی. پېغمبر عليه السلام په هغه حديث کې چې عبدالله بن عمر رضي الله عنه روايت کړى په شرعي مسايلو کې له رخصت څخه د گټې اخيستلو په اړه فرمايي: «**إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رَخْصَةٌ، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عَزَائِمَةٌ**»^(۱) ژباړه: الله پاک د خپل رخصت څخه گټه اخيستل داسې خوښوي، لکه: په خپل عزيمت باندې يې چې عمل کول خوښېږي.

د شرعي رخصتونو احکام، قران کریم او نبوي سنتو بيان کړي چې شرطونه او اړوند مسايل يې د فقهي په کتابونو کې په تفصيل سره موجود دي.

په شرعي احکامو کې د رخصت شتون د اسلامي شريعت په اعتدال او آسانتيا دلالت کوي او دا څرگندوي چې اسلام د فطرت دين دی، په شرعي احکامو کې داسې څه نشته چې د انسانانو د طبيعت، فطرت يا جسمي او روحي جوړښت سره ټکر ولري او د بشر له توان څخه پورته وي يا انسان په سختۍ کې واچوي، لکه: چې الله پاک د طهارت او پاکۍ د احکامو په ترڅ کې فرمايي: «**مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ**» [المائدة: ۶] ژباړه: الله پاک نه غواړي چې پر تاسو سختي راولي. په همدې ډول په بل ځای کې فرمايي: «**وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ**» [الحج: ۷۸] ژباړه: الله پاک په دين کې پر تاسو هيڅ سختي نه ده ايښې.

په فقه کې يوه قاعده شته چې وايي: «**المشقة تجلب التيسير**» يعنې سختي آسانتيا راولي. معنا يې دا ده چې هر کله پر مکلف باندې د کوم شرعي حکم په تطبيقولو کې سختي وي، نو همدا

۱- مسند امام احمد ابن حنبل، حديث ۵۷۰۳، صحيح ابن حبان، حديث ۳۵۵ و ۲۷۸۷، مصنف ابن أبي شيبة، حديث ۲۵۹۳۲.

سختي له ځان سره رخصت او اسانتيا راولي^(۱). د روژې په مبارکه مياشت کې ناروغانو، مسافرو او زړو افرادو ته د روژې خوړلو اجازه او په سفر کې د قصر لمونځ کولو اجازه هر يو د دې قاعدې غوره مثالونه دي. فقهاء وايي چې د ذکر شويو آيتونو تر څنگ دا آيت: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ د دې فقهي قاعدې بنسټ دی چې: **المشقة تجلب التيسير**.

رسول الله ﷺ په خپل پياوړي تعبير سره اسلام د اسانه دين په توگه راپېژندلی او فرمايي: «**الدين يسر**»^(۲) دين اسانتيا ده. همدا راز په هغه حديث کې چې انس بن مالک رضي الله عنه روايت کړی داسې امر کوي: «**يسروا ولا تعسروا، وبشروا، ولا تنفروا...**»^(۳) ژباړه: آسانتيا وکړئ او سختي مه کوئ، خلکو ته د دين په کارونو کې زېږی ورکړئ او هغوی له دين څخه مه زړه تورني کوئ. په بل روايت کې راغلي چې پېغمبر ﷺ دا حديث درې ځله تکرار کړ. د دې حديث تکرارول په دين کې په اسانتيا، په شرعي احکامو کې په سختي او غلو نه کولو، خلکو سره په نېکه معامله او ديني کارونو کې په زيری ورکولو او د هغو کارونو او ويناوو څخه په ډډه کولو دلالت کوي چې له دين څخه د خلکو د متفر کېدو لامل کيږي^(۴).

د رسول الله ﷺ له سیرت څخه هم څرگندېږي چې هغه مبارک به په کارونو کې اسانتيا ته ترجيح ورکوله. په متفق عليه حديث کې ام المومنين عايشه رضي الله عنها د رسول الله ﷺ د خوی په اړه داسې روايت کوي: «**ما خير رسول الله ﷺ بين أمرين إلا أخذ أيسرهما، ما لم يكن إثما، فإن كان إثما كان أبعد الناس منه...**» ژباړه: هېڅکله رسول الله ﷺ ته په دوو کارونو کې اختيار نه دی ورکړل شوی مگر هغه به اسانه غوره کاوه، ترڅو به چې گناه پکې نه وه، که گناه به پکې وه، نو د هر چا نه به يې زيات خپل ځان ترې لرې ساته.

له پورتنیو مبارکو آيتونو او هغو حديثونو څخه چې په تفسير کې ذکر شول، دا څرگندېږي چې اسلام يو فطري او اسانه دين دی، د اسلام د نورو ځانگړتياوو تر څنگ دا ځانگړتيا د دې لامل شوې چې اسلامي ارزښتونه هېڅکله نه زېږيږي او د قيامت تر ورځې په هر وخت او هر ځای کې د ټولو بشري نسلونو لپاره يو شان د منلو او تطبیقولو وړ دي.

د الله ﷻ په وړاندې د روژه لرونکو مرتبه

الله تعالی رښتینو او مؤمنو روژه لرونکو ته چې د روژې له نیکمرغۍ څخه برخمن شوي او د الله ﷻ د اوامرو او فرائضو التزام او له نواهیو څخه یې ډډه کړې ده، زیری ورکوي چې که

۱- حاشیه رد المحتار ج ۱/ ص ۲۰۴، وص ۲۰۵، ج ۲۱۳/۳، الأشباه والنظائر للحنفی ج ۹۶/۱.

۲- صحیح البخاری حدیث ۳۹، و صحیح ابن حبان، حدیث ۳۵۲.

۳- صحیح البخاری، کتاب العلم، حدیث ۶۹، صحیح مسلم، حدیث ۳۳۵۱، د امام مسلم په روايت کې د (بشروا) پرځای (سکنوا) لفظ راغلی دی.

۴- مصنف ابن أبي شيبة، حدیث ۲۴۸۵۸.

دوی الله ﷻ ته رجوع وکړي او خپلې اړتیاوې له هغه څخه وغواړي، نو مهربان الله ﷻ دوی ته نژدې دی او د دوی هېڅ غوښتنه او دعا به رد نه کړي، لکه: څرنگه چې الله ﷻ فرمایلي دي: **﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ...﴾**

په دې مبارک آیت کې الله تعالی خپل پیغمبر ته خطاب کړی چې هر کله مؤمنان زما د لویوالي او نژدېوالي په هکله له تا څخه پوښتنه کوي، نو زه دوی ته نژدې یم، هره دعا قبلوم چې له سالم زړه او پاک نفس څخه صادره شي.

د تفسیر ځینو علماوو ویلي دي: په مبارک آیت کې د قرآن کریم د جاري اسلوب پر خلاف د (قل) (ووايه ای محمده!) کلمه د مؤمنانو د سوال په ځواب کې ساقطه شوې ده او الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته د (قل) په ټکي سره له امر کولو پرته خپلو بندگانو ته د **﴿فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾** (زه نژدې یم) په جملې سره ځواب ویلی، ترڅو خپلو بندگانو ته خپل ډېر نژدېوالی وښيي چې د مؤمن بنده د دعا او الله ﷻ ترمنځ هېڅ واسطه او پرده نشته ^(۱).

په پورتنۍ آیت کې بندگانو ته د الله نژدېوالی د مکاني نژدېوالي په معنا نه دی، ځکه بندگانو ته د الله پاک مکاني نژدېوالی محال دی. بندگانو ته د الله پاک نژدېوالی په علم، قدرت، رحمت او د دعا په قبولو سره دی، لکه: چې الله پاک په بل ځای کې فرمايي: **﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلِمَ مَا تُؤَسُّوسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾** [سورة ق: ۱۶] ژباړه: موږ انسان پیدا کړی دی او آن د هغه په زړه کې راپیدا کېدونکو وسوسو باندې پوهیږو او موږ د هغه له شهرګ نه هم زیات هغه ته نژدې یو.

د **﴿فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾** جمله د انسان په کړو او وینا باندې د الله پاک بشپړ علم ښیي، په دې معنا چې د انسان هېڅ کار او وینا له الله ﷻ څخه پټه نه ده.

روژه او د دعا قبلېدل

د دې لوست وروستی آیت چې غواړو تفسیر یې کړو دا دی: **﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾**

مشهور مفسر امام بیضاوي له مخکینيو آیتونو سره چې د روژې په اړه دي، د دې آیت تړاو داسې څرګندوي: څرنگه چې په مخکینيو آیتونو کې الله پاک مومنانو ته د رمضان د بشپړې میاشتې په روژې نیولو، د الله پاک د شکر په ویستلو او د هغه پر لویوالي د اقرار کولو امر

۱- التفسیر الوسیط للططاوي، تفسیر آیت ۱۸۶ سوره البقرة.

کړی و، په دې آیت کې یې دې ته متوجه کړل چې الله پاک د بندگانو له حالاتو خبر دی، د هغوی خبرې اوري او دعاگانې یې قبلوي^(۱).

د روژې د آیتونو په منځ کې د دعا د آیت راتللو دلیل امام ابن کثیر داسې راښيي: الله پاک غواړي چې بندگانو ته د رمضان د روژې له بشپړولو وروسته او د روژه ماتې پر مهال د دعا کولو لارښوونه وکړي^(۲).

د روژې په جریان کې او د روژه ماتې پر مهال د روژې د دعا قبلېدو په اړه له خور پیغمبر ﷺ څخه زیات احادیث رانقل شوي دي.

عبدالله بن عمر رضي الله عنهما روایت کوي: سمعت رسول الله ﷺ يقول: «لِلصَّائِمِ عِنْدَ إِفْطَارِهِ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ. فَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ إِذَا أَفْطَرَ جَمَعَ أَهْلَهُ وَوَلَدَهُ وَدَعَا»^(۳). ژباړه: له رسول الله ﷺ څخه مې واورېدل: د روژه ماتې پر مهال د روژې دعا قبوله ده. عبدالله بن عمر ﷺ به د روژه ماتې پر مهال خپله مېرمن او کوچنيان رايوځای کول او په گډه به یې دعا کوله. په یو بل حدیث کې له رسول الله ﷺ څخه روایت شوی چې فرمایي: «إِنَّ لِلصَّائِمِ عِنْدَ فَطْرِهِ دَعْوَةَ مَا تَرَدُّ»^(۴). ژباړه: د روژه ماتې پر مهال د روژې داسې دعا ده چې نه ردیږي.

په بل حدیث کې پیغمبر ﷺ فرمایي: «ثَلَاثَةٌ لَا تَرُدُّ دَعْوَتَهُمُ: الْإِمَامُ الْعَادِلُ، وَالصَّائِمُ حَتَّى يَفْطُرَ، وَدَعْوَةُ الْمَظْلُومِ...»^(۵). ژباړه: د درې کسانو دعا نه ردیږي: د عادل پاچا دعا، د روژې دعا، ترڅو روژه ماته کړي او د مظلوم بنده دعا.

له دې امله روژې باید د روژې د میاشتې له برکتونو څخه په گټې اخیستلو سره په دعا او زاری کولو کې زیار وباسي او له الله پاک څخه چې قاضي الحاجات (د حاجتونو پوره کوونکی) دی د خپلو روا مقصدونو په غوښتلو کې سستي ونه کړي.

فعاليات

زده کوونکي دې د ښوونکي تر لارښوونې لاندې د روژې د روحي او روغتیايي گټو په هکله خپل نظریات وړاندې کړي.

۱- حاشیة شیخ زاده علی تفسیر البضاوي، ج ۱/۹۵.

۲- تفسیر ابن کثیر، ج ۲/ ص ۱۹۳.

۳- مسند أبو داؤود الطيالسي، حدیث ۲۲۶۲.

۴- سنن ابن ماجه، کتاب الصوم، حدیث ۱۷۵۳. والمستدرک للحاکم ج ۱/ ص ۴۲۲.

۵- المسند للإمام أحمد بن حنبل، ج ۲/ ص ۴۴۵، سنن الترمذي، کتاب الدعوات، حدیث ۳۵۹۸، سنن النسائي، حدیث ۱۷۵۲.

د لوست گټې او لارښوونې

امام فخرالدین رازی رحمه الله ﷺ د رمضان د مبارکې میاشتې په هکله د الله ﷻ د فضل او رحمت دلایل په لاندې توگه بیان کړي دي:

❖ دا فریضه یوازې د اسلام د پیغمبر ﷺ د امت لپاره فرض شوې نه ده، بلکې په پخوانیو امتونو هم فرض شوې وه، نو هر حکم چې عمومیت ولري د هغه ترسره کول هم عام او آسانه وي.

❖ د روژې فریضه د تقوی د حاصلیدلو لامل ده. که دا فریضه نه وای، نو د تقوی د لوی فضیلت حاصلول به هم له منځه تللي و.

❖ الله تعالی دا لویه فریضه په ټاکلو او معلومو ورځو پورې محدوده کړې ده، که دا فریضه د تل او یا ډېرې مودې لپاره وای، نو د مؤمنانو لپاره به ستونزمنه وه.

❖ الله تعالی د روژې میاشت له ټولو میاشتو نه غوره ګرځولې ده او په دې میاشت کې یې قرآن کریم نازل کړ.

❖ الله تعالی د مسافرو او ناروغانو لپاره د روژې نیولو تکلیف او ستونزه لرې کړې ده او د دوی لپاره یې د روژې نیول د راحت او هوساینې په ورځو کې روا ګرځولې ده.

۱. د روژې د مبارکې میاشتې د مرتبې او فرضیت په هکله د لوست په رڼا کې معلومات ورکړئ.

۲. د اسلام په مقدس دین او نورو امتونو کې د روژې توپیر په لنډه توگه شرحه کړئ.

۳. د رمضان د میاشتې د روژې د نه نیولو له رخصت نه کوم کسان گټه پورته کولی شي؟

۴. کوم کسان چې د رمضان د میاشتې روژه په شرعی عذرونو خوري، باید څه وکړي؟

۵. که څوک پرته له شرعی عذره روژه پرېږدي، پر هغه باندې څه حکم مرتبېږي؟

۶. د لوست وروستی آیت په څه دلالت کوي؟ په لنډه توگه یې واضح کړئ.

۷. د رمضان د میاشتې په روژه کې د مؤمنانو لپاره د الله ﷻ د فضل او رحمت نښې او دلایل شرحه کړئ؟

د رمضان د روژې د ټولنیزو او فردي اغېزو په هکله یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کړنځو څخه کمه نه وي.

حج د مؤمنانو د نړيوال يووالي څرگندوی

قال الله تعالى: ﴿وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ۖ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ۖ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَيْمَةِ الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْفَقِيرِ ۖ ثُمَّ لْيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ۖ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُنْتَلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ۖ﴾ [الحج: ٢٦-٣٠]

د ځينو کلمو معناوې

- بَوَّأْنَا:** وموټاکه، چمتو مو کړي.
وَأَذِّن: اواعلان وکړه.
رِجَالًا: پیاده - پلي.
ضَامِرٍ: د سفر او لورې له امله ډنگر او ضعیف.
فَجٍّ عَمِيقٍ: لرې او ژورې لارې، گوښې او اړخونه.
لْيَقْضُوا: پاک کړي، لرې کړي.
تَفَثَهُمْ: خپله ناپاکي او خیری.
الْعَتِيقِ: پخوانی، د زورورو له غلبې څخه آزاد او خوندي.

ژباړه

یاد کړه هغه وخت چې موږ د ابراهیم علیه السلام لپاره د دغه کور (د کعبې د خونې) ځای ټاکلی و (له دې هدایت سره) چې له ما سره هېڅ شی مه شریکوه او زما کور د طواف کوونکو او قیام او رکوع او سجده کوونکو لپاره پاک کړه. او خلکو ته د حج لپاره عمومي اعلان وکړه چې هغوی تاته له هر لرې ځای څخه پلي او پر اوسنانو سپاره راشي.

ترڅو هغه گټې وويني چې دلته د هغو لپاره موجودې دي او په څو ټاڪلو ورځو كې په هغو څارويو باندې د الله ﷻ نوم واخلي چې هغه تعالى دوى ته وركړي دي، په خپله يې هم وځوري او تنگ لاسو محتاجانو ته يې هم وركړي.

بيا دې خپل خپرې او گردونه ليرې كړي، خپل نذرونه (واجبات) دې پوره كړي او د لرغونې خونې طواف دې وكړي.

خبره همدا ده او څوك چې د الله ﷻ د وضع كړاى شويو حرمونو درناوى وكړي، نو دا ورته د هغه د رب په وړاندې ډېره غوره ده او ستاسې لپاره څاروي حلال وگرځول شول، پرته له هغو شيانو څخه چې تاسې ته ښودل شوي دي، نو د بتانو له پليتي نه ځان وساتي او له دروغو ويناوو څخه ډډه وكړئ.

تفسير

د كعبې شريفې د جوړښت اساس او مقصد

مبارك آيتونه بيانوي چې كعبه شريفه د توحيد پر بنسټ جوړه شوې ده او د هغې د جوړښت مقصد د يو الله ﷻ عبادت او بندگي ده. الله پاك له لومړۍ شيبې څخه خپل خليل ابراهيم عليه السلام ته د كعبې د جوړولو ځاى معلوم كړ او ده ته يې امر وكړ، ترڅو د كعبې ته داب د سوچه توحيد او د ده د عبادت پر بنسټ كېږدي. دا كعبه د شرك او گمراهۍ له شكوكو او له ظاهري او معنوي پليتيو څخه پاكه كړي، لكه: څرنگه چې يې فرمايلي دي: ﴿ اَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا ﴾

بيا الله تعالى خپل نبي حضرت ابراهيم عليه السلام ته امر وكړ چې د كعبې د ودانۍ له جوړولو څخه وروسته د الله ﷻ بندگانو ته اعلان وكړي چې د كعبې شريفې حج ته راشي. هغه وخت به هغوى وويني چې د الله ﷻ مومن بندگان د ځمكې له هرې گوښې او كنارې څخه پلي او سپاره او په هره زمانه كې به په خپلو موجودو وسايلو سره د الله ﷻ د كور د حج او زيارت په نيت ډله ډله راځي او تر قيامته پورې به دا خوځښت، كوښښ او هلې ځلې دوام لري.

ابن كثير په خپل تفسير كې ليكلي دي: كله چې ابراهيم عليه السلام كعبه شريفه جوړه كړه، نو الله ﷻ ورته امر وكړ چې خلك د بيت الله شريف د حج لپاره راوغواړي. ابراهيم عليه السلام وويل: اى زما پالونكيه: زه څرنگه خلك ستا د كور حج ته راوغواړم حال دا چې آواز به مې د ټولو غوږونو ته ونه رسېږي؟ نو ورته وويل شول چې ته اعلان وكړه او رسونه يې

ماته پرېږده. ابراهيم عليه السلام اعلان وکړ، خلک يې د بيت الله الحرام حج ته راوبلل. الله تعالى د ابراهيم عليه السلام دا اعلان د ځمکې ټولو سيمو ته ورساوه او ټولو موجوداتو د **(ليک اللهم ليک)** غږ پورته کړ چې د الله جل جلاله د دې وعدې مطابق د ميليونو انسانانو زړونه، د نړۍ په گوټ، گوټ کې د کعبې شريفې په لوري هوسپري او د هغې په ليدو او طواف روښانه کيږي او دا خوځښت به تر قيامته پورې جاري وي.

حج د خير، برکت او گټې موسم

پورتنې آيتونه د حج او اړوندو شعايرو په هکله دي. حج د اسلام پنځم رکن او د دې ستر انسان جوړوونکي دين له مهمو شعايرو څخه دی. حج په هر هغه مکلف مسلمان باندې فرض دی چې د ادا کولو جسمي او مالي توان يې ولري. ميليونونه مسلمانان په کال کې يو ځل د نړۍ له گوټ گوټ څخه د حج په ايماني غونډه کې سره راټول او د اسلامي امت د يووالي څرگندونه کوي. د احرام په سپينو جامو کې له اخلاص او ايمانه په ډکو اوازونو په يوه وخت او يوه ځای کې دا جملې تکراروي چې: **«ليک اللهم ليک، ليک لا شريک لک ليک، إن الحمد والنعمه لک والملك، لا شريک لک»** (موږ حاضر يو! ربه موږ حاضر يو! ته شريک نه لري! موږ حاضر يو! بېشکه ثنا او نعمتونه ستا دي، پاچاهي ستا ده، ته سيال او شريک نه لري).

د حج عبادت د انسانانو تر منځ د برابرۍ او مساوات څرگندوی دی. په دې انسان جوړوونکي عبادت کې ميليونونه نارينه او ښځينه، د نړۍ له بېلابېلو سيمو څخه، په بېلابېلو ژبو، بېلابېلو رنگونو، د مختلفو قومونو او توکمو څخه په يو رنگ جامو، يوه غږ، يوه وخت او ځای کې واحد الله جل جلاله ته په عبادت مشغوليږي او په بې ساري ستره غونډه کې د انسانانو برابري نندارې ته وړاندې کوي.

حج د گناهونو د مغفرت لامل گرځي او بدله يې جنت ته ننوتل دي. پېغمبر ﷺ فرمايي: **«الحج المبرور ليس له جزاء الا الجنة»**^(۱). د قبول شوي حج بدله جنت دی. په بل حديث کې خور پېغمبر ﷺ فرمايي: **«من حج فلم يرفث ولم يفسق، رجع كيوم ولدته أمه»**^(۲). يعنې چا چې حج ادا کړ او په هغه کې يې د جماع او د جماع له مقدماتو څخه (چې په حج او عمره کې د احرام له

۱- مسند امام احمد بن حنبل، حديث ۷۱۹۳، و مسند الحميدي، حديث ۹۶۸.

۲- متفق عليه، صحيح البخاري، حديث ۱۷۳۳، و صحيح مسلم، حديث ۲۴۸۱.

ممنوعاتو څخه دي) ډډه وکړه او د فسق (د حرامو ارتکاب او د فرایضو پرېښودلو) مرتکب نه شو، له گناه څخه داسې پاکېږي، لکه: له مور څخه چې نوی زېږېدلی وي.

هماغسې چې په مبارک آیت کې راغلي: ﴿فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ﴾؛ حج د یو الله په وحدانیت اقرار او د هغه څخه د شریک نفی کول دي، حج له ټولو درواغجنو خدایانو او باطلو معبودانو څخه د کرکې څرگندونه ده. حج له ظالمو او ستمگرو قوتونو څخه د بېزارۍ اعلان دی، حج د بندگانو د اسارت له منگولو څخه د انسانانو پر آزادۍ ټینګار دی.

د مبارک آیت بله ټینګه غوښتنه دا ده چې څرنګه چې حقیقي لویوالی یوازې الله ﷻ لره دی، باید د هغه د شعیرو حرمت وساتل شي ﴿وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ﴾.

بل ټکی چې الله تعالی په ذکر شوي آیت کې بیان کړی دا دی چې مؤمنان د بیت الله حج ته په راتګ سره خپلې گټې لاس ته راوړي. قرآن کریم د «منافع» لفظ په ذکر شوي آیت کې د نکرې په توګه یاد کړی چې د منفعت ټولو ډولونو ته شاملېږي او شمېر یې ممکن نه دی. دا هم د قرآن کریم له معجزو څخه یوه معجزه او د کعبې شریفې ښیګڼه او برکت دی چې د تاریخ په اوږدو کې مؤمنان او الله پالونکي انسانان هر کال د ځمکې له گوټ گوټ نه مکې مکرمې ته راټولېږي او یوه نړیواله غونډه جوړوي او د خپلو دیني او دنيوي گټو شاهدان وي. د مؤمنانو له دیني گټو څخه یوه دا ده چې الله تعالی یې گناهونه ښيي او دعاګانې یې قبلوي او له هغوی څخه راضي کېږي. دنيوي گټې یې دا دي: په دې مقدس او پاک ځای کې د مسلمانانو راغونډېدل، یو له بل سره پېژندګلوي، مرسته او په خپلو کې یو بل ته د ښېګڼې لاس غځول، بې وزلو ته د خوړو ورکول، مالي گټې، لکه: د حلال او روا تجارتي مالونو تبادلې او نورې بېلابېلې هغه ښېګڼې چې د زمانې په تېریدو رامنځته کېږي او مسلمانان به یې په راتلونکې کې شاهدان اوسي.

همدارنګه الله تعالی په ذکر شویو مبارکو آیتونو کې په دې مقدس او پاک ځای کې د انسانانو تر منځ مساوات او برابري ته اشاره کړې او پاک د الله په یووالي او له شرک او بت پالنې څخه په ډډه کولو یې ټینګار کړی.

فعالیت

زده کوونکي دې د بیت الله الحرام د حاجیانو د گټو په باره کې چې د عموم لپاره د نکرې په صیغه ذکر شوي دي، بحث او څېړنه وکړي او خپل نظریات دې په ترتیب سره بیان کړي.

د لوست گټې او لارښوونې

- په ذکر شويو مبارکو آيتونو کې ډېرې گټې او لارښوونې پرته دي چې ځينې يې دا دي:
- ❖ د كعبې شريفې د ودانولو وجوب، كله چې له نړېدو سره مخ شي.
 - ❖ كعبه او بيت الله الحرام بايد پاك او ستره وساتل شي او د طواف كوونكو او لمونځ كوونكو لپاره چمتو واوسي او بايد له هر ډول شرك، گناه، جگړو او شخړو څخه خوندي وي.
 - ❖ د بيت الله الحرام د حاجيانو لپاره د آسانتياوو د چمتو كولو په خاطر د دفترينو او موسسو جوړولو مشروعيت.
 - ❖ د حج په سفر او د حج په موسم كې مشروع تجارت جواز لري.
 - ❖ مسلمانان د حج د فريضې په ادا كولو كې گټې ديني او دنيوي لويې گټې لاس ته راوړي.

۱. لاندې كلمې او لغات معنا كړئ:
(بَوَانًا - وَأَذِّنْ - رَجَالًا - صَامِرٍ - فَجٍّ عَمِيقٍ - لِيُقْضُوا)
۲. كعبه شريفه چا جوړه كړې ده؟
۳. كعبه شريفه د كومو مقصدونو لپاره جوړه شوې ده؟
۴. د حج د اركانو نومونه واخلي.
۵. د حج ځينې ديني او دنيوي گټې بيان كړئ.

په حج كې د انسانانو د مساوات او برابرۍ په هكله دوه مخه مقاله وليكئ.

له خلكو سره نيكې او ښېگڼه

قال الله تعالى: ﴿وَأَعِذُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَخْلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يَنْفَقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا﴾ [النساء: ٣٦-٣٩]

د ځينو کلمو معناوي

ذِي الْقُرْبَىٰ:

د خپلوی لرونکي (خپلوان).

وَابْنِ السَّبِيلِ:

مسافر.

وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ:

د خپلوی لرونکي گاونډی (گاونډی چې خپلوان وي).

وَالْجَارِ الْجُنُبِ:

پردی گاونډی (گاونډی چې خپلوان نه وي).

وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ: د سفر ملگری، همیشنی دوست، مېړه یا ښځه.

وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ: مريان او وينزې.

مُخْتَالًا:

په تکبر او غرور سره په لاره تلونکی.

فَخُورًا:

په نسب، چوکۍ او مال فخر او ویاړ کوونکی.

قَرِينًا:

نژدې ملگری، یو له بل سره تړلی.

ژباړه

او تاسو ټول د الله بندګي وکړئ، له هغه سره هېڅ شی مه شریکئ، له مور او پلار سره غوره چلن وکړئ، له خپلوانو، یتیمانو او مسکینانو سره نیک چلن وکړئ او له خپلوانو گاونډیانو سره، پردیو گاونډیانو سره، د څنګ له ملګري، مسافر سره او له هغو وینزو او غلامانو سره چې ستاسې په لاس کې وي، د احسان چال چلن وکړئ. یقیناً الله داسې څوک نه خوښوي چې کبر کوونکی، مغروره او په خپله لوړتیا ویاړي.

او داسې کسان هم د الله ﷻ نه خوښیږي چې بخیلي کوي او نورو ته هم د بخیلي کولو لارښوونه کوي او هغه څه (شتمني) پټوي چې الله ﷻ په خپله پیرزوينه هغو ته ورکړې ده. د دغه راز نعمت منکرو خلکو لپاره موږ رسوا کوونکي عذاب تیار کړي دي.

او هغه خلک هم د الله ﷻ نه خوښیږي چې خپل مالونه صرف خلکو ته د ښودلو (ریا) لپاره لگوي او په حقیقت کې نه پر الله ﷻ ایمان لري او نه د آخرت په ورځ. رښتیا دا ده چې شیطان د چا ملگری شي د هغه ډېره بده ملگریټیا په برخه شوه.

په دغو خلکو به څه شوي وای که دوی پر الله ﷻ او د آخرت په ورځ ایمان راوړی وای او څه چې الله ﷻ ورکړي دي له هغونه یې لگولي وای؟ که دوی داسې کولای، نو له الله ﷻ څخه د دوی د نیکۍ حال پټ نه پاتې کیږي او هغه ورباندې پوهیږي.

تفسیر

له نورو سره احسان او ښېگڼه

الله تعالی په دې ذکر شویو مبارکو آیتونو کې مؤمنانو ته شرعي احکام بیان کړي دي چې عمل پرې وکړي او د دنیا او آخرت نیکمرغي یې په برخه شي. په لومړني آیت کې الله تعالی خپلو بندگانو ته امر کړی چې خاص د ده عبادت وکړي او شریک ورسره ونه نیسي. همدارنګه له خپل مور او پلار سره ښېگڼه وکړي او د دوی له پیروي نه سرغړونه ونه کړي. همدارنګه له خپلوانو، یتیمانو، فقیرانو او خپلو او پردیو ګاونډیانو او دوستانو، لکه: مېړه او میرمن، د سفر ملګري، ټولګیوال او د دفتر همکار، مسافرو، نوکرانو او نورو سره ښېگڼه او احسان وکړي. البته له ذکر شویو خلکو سره احسان او نیکۍ یو تأکیدی او ضروري امر دی، که نه احسان او ښېگڼه په اسلام کې په هر حالت کې د مسلمان وجیبه او مسؤلیت دی، لکه چې الله تعالی په بل آیت کې فرمایلي دي: **﴿وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾** [البقرة: ۱۹۵] یعنې نیکي وکړئ یقیناً الله نیکي کوونکي خوښوي.

فعالیت

زده کوونکي دې د خپل ښوونکي په لارښوونه د ګاونډیانو د ډولونو په باره کې او د دوی د هریوه د حقوقو په هکله د اسلام له نظره بحث او څېړنه وکړي او د ټولګیوالو په مخ کې دې شرحه کړي.

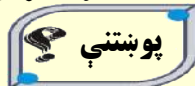
د بخل او تکبر بدوالی

په دویم آیت کې الله تعالی بخل او تکبر د دوو ناوړو صفتونو په توګه یاد کړي دي او په ډاګه کړې یې ده چې هغه تعالی د دې دواړو صفتونو لرونکي نه خوښوي. مبارک آیت په مال او علم کې بخل کول دواړه ناوړه کارونه ښودلي دي. اهل کتابو چې د اسلام د پیغمبر ﷺ صفتونه په خپلو کتابونو کې ښه پېژندل، خو پټول یې. د هغوی دا کار تر ټولو ناوړه بخل شمېرل کیږي. همدارنګه د مدینې یهودیانو به انصارو ته ویل: له محمد ﷺ او یارانو سره یې مالي مرستې مه کوئ چې تاسو به د فقر او بېوزلۍ سره مخ شئ. الله تعالی د دې بخل او شومتیا په وړاندې دوی ته د ډېر سخت عذاب زیږی ورکړ او فرمایي: **﴿وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا﴾**.

الله تعالی د منافقانو ډله چې په الله او د آخرت په ورځ ایمان نه لري، خو د خلکو د غولونې او ریا په خاطر څه مالونه صدقه کوي، ملامت کړي او د شیطان دوستان یې معرفي کړي دي. په پای کې یې دوی ته د بدو پایلو او دردناک عذاب وعده ورکړې. بیا هم مبارک آیت منافقان د ایمان تصحیح ته رابللي، ترڅو د نفاق او د الله ﷻ د لعنت له دايرې څخه ووځي، لکه: چې د دوی په هکله فرمایي: **﴿وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ﴾**. یعنې څه زیان به دوی ته رسیدلی وای، که چېرې یې په الله او د آخرت پر ورځ ایمان راوړی وای او له هغه څه نه چې الله دوی ته ورکړي یو څه یې نفقه کولای؟!

د لوست گټې او لارښوونې

- د ذکر شویو آیتونو ځینې گټې او لارښوونې په دې ډول دي.
- ❖ عبادت یوازې او یوازې د الله پاک حق دی او هېڅ شی باید ورسره پکې شریک نه شي.
- ❖ په دې آیت او نورو آیتونو کې له مور او پلار سره ښېگڼه کول د الله پاک د توحید او عبادت پسې متصل ذکر شوي چې د مور او پلار سره د ښېگڼې او درناوي کولو په اهمیت دلالت کوي.
- ❖ له نورو سره ښېگڼه کول د مسلمان دنده او مکلفیت دی.
- ❖ فخر او ویاړ چې له غرور او تکبر نه پېدا کېږي د الله ﷻ په وړاندې یو ناوړه او کرکجن عمل دی.
- ❖ بخل او په هغه امر کول حرام کار دی، همدارنګه د علم او پوهې پټول هم حرام دي.
- ❖ د ریا حرمت او دا چې ریا کاران ترټولو زیات بد دي.
- ❖ د نا اهلو ملګرو بدې چې یو بل بدو او ناوړو کارونو ته رابولي.

۱. لومړي مبارک آیت د لسو حقونو په اداء کولو امر کړی، هغه لس حقونه کوم دي؟
۲. په علم او پوهه کې له بخل څخه مراد څه شی دی؟ دیوه مثال په ترڅ کې یې څرګند کړئ.
۳. په پورتنۍ آیت کې د ریا کارانو بدې بیان شوې ده. له ریا کارانو څخه په دې آیت کې کوم کسان مراد دي؟
۴. په تېر شوي آیت کې شیطان د کومو خلکو ملګری ښودل شوی او د شیطان د ملګرتیا پایلې څه دي؟

د آیتونو او احادیثو په رڼا کې (د علم په خپرولو کې د بخل کولو زیانونه) تر سرلیک لاندې پنځلس کرښې مقاله ولیکئ.

حلاله روزي خوړل او له حرامو ډډه کول

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَحُمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهَلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَن اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ [البقرة: ۱۷۲-۱۷۶]

د ځينو کلمو معناوې

طَيِّبَاتٍ:	د طيب جمع ده، حلال شيان.
الْمَيْتَةَ:	له ذبحې پرته مړ شوی حيوان.
وَالدَّمَ:	د ذبحې په وخت کې روانه وينه
أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ:	هغه چې د الله ﷻ له نامه پرته د بل چا په نوم ذبحه شوی وي.
اضْطُرَّ:	اړايستل شو. د لورې يا وهلو په وسيله.
غَيْرَ بَاغٍ:	بغاوت او تېری کوونکی نه وي.
وَلَا عَادٍ:	له حد نه تېرېدونکی نه وي.

ژباړه

ای مؤمنانو! که تاسې په رښتیا سره د الله ﷻ بندګي کوونکي یاست، نو کوم پاک شيان چې موږ درکړي دي، هغه په ډاډه زړه خورئ او د الله شکر وباسئ. د الله له لوري که پر تاسې څه بندیز لګول شوی، نو هغه دا دی چې مرداره مه خورئ، د وينې او خنزیر د غوښې له خوړلو ډډه وکړئ او داسې کوم شی مه خورئ چې پر هغه له الله ﷻ نه پرته د بل چا نوم اخیستل شوی وي. هو، که څوک د اړتیا په حالت کې وي او له دغو شيانو څخه کوم شی، پرته له دې چې د الهي حکم د ماتولو اراده ولري یا له حده تېری وکړي، وخوري، نو پر هغه څه وبال او گناه نشته. الله ﷻ ښوونکی او رحم کوونکی دی.

تفسیر

د جاهلیت په زمانه کې د عربو مشرکانو د خپلو پلرونو او نیکونو په پوچ او بې مفهومه تقلید سره هغه حیوانات چې الله ﷻ حلال ګرځولي وو، په مختلفو بڼو د بتانو په نامه نذر کول او په ځانونو یې حرام کړي وو. همدارنګه اهل کتابو، په تېره نصاراو او ځینو نورو ملتونو، په خپل باطل ګومان خپل نفس ته په عذاب ورکولو او له مختلفو نعمتونو څخه د ځان په محرومولو الله ﷻ ته نژدېوالی غوښته.

الله تعالی محمدی امت ته په ټولو ملتونو او امتونو غوره والی وېاښه او هغه یې وسط او منځګړی امت و ګرځاوه. په تېرشویو آیتونو کې الله تعالی مومنانو ته خطاب کړی کوم څاروي او نور پاکیزه شیان چې الله ﷻ د روزی په عنوان تاسو ته حلال کړي دي، هغه وخورئ، خو د دې نعمتونو په وړاندې د خپل پروردګار په الوهیت او ربوبیت اعتراف وکړئ، د الله ﷻ شکر او ستاینه ادا کړئ او دغه الهي نعمتونه د مشرکانو او نورو ملتونو په څېر په ځانونو مه حراموئ، ځکه الله تعالی وینه، د خنزیر غوښه، د هغه حیوان غوښه چې پخپله مړ شوی وي او یا پرې د الله تعالی له نوم پرته د بل چا نوم اخیستل شوی وي، حرام ګرځولي دي، خو سره له دې هم که څوک مجبور او ناچاره شي، نو له هلاکت نه د ځان ژغورلو لپاره له همدې حرامو شیانو څخه ګټه اخیستلی شي، په دې شرط چې د دې حرامو شیانو په خوړلو کې یې د خپل نفس لذت او خوشحالي مراد نه وي او یا دې حرامو ته په حلالو شیانو غوره والی ور نه کړي. همدارنګه دا حرام خواړه د ضرورت له اندازې زیات ونه خوري، بلکې دومره وخورې چې خپل ځان له هلاکته وژغوري.

په دویم آیت کې الله پاک ځینې شیان حرام کړي دي او مسلمان مکلف دی چې له خوړلو یې ځان وساتي. له شک پرته د نوموړو شیانو په حراموالي کې زیاتې ګټې او حکمتونه شته، ځکه علیم او حکیم خدای په خپل ازلي علم او حکمت سره ښه پوهیږي چې کوم شیان انسانانو ته ګټور او کوم ورته زیانمن دي. نن چې د قرآن مجید له نزول څخه څه د پاسه څوارلس سوه کاله تېر شوي دي، علمي څېړنې ښيي د هغو شیانو خوړل چې اسلام منع کړي دي، لکه: د خوګ غوښه، مرداره، شراب، مخدره توکي، او داسې نور د انسان روغتیا ته په زیان رسولو سربېره د نورو زیاتو اقتصادي او ټولنیزو زیانونو لامل هم کیږي.

د هغو څارویو د غوښې خوړلو تحریم د آیت بله غوښتنه ده چې له الله پاک څخه پرته د بل چا په نامه ذبحه یا نذر شوي وي. پرته له شکه ذبحه او نذر د لمانځه، روژې، زکات، دعا، رکوع او سجده په څېر د عبادت له ډولونو څخه دي او له الله ﷻ پرته د بل چا عبادت کول شرک او ناروا عمل دی، ځکه عبادت یوازې او یوازې د الله ﷻ لپاره خاص دی. مسلمانان په هر لمانځه کې په وار وار سره د دې آیت په لوستلو **﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾** [الفاتحه: ٤] د یو خدای ﷻ سره ژمنه کوي چې یوازې د هغه عبادت به کوي او د هغه سره به هیڅوک په عبادت کې نه شریکوي.

الله تعالی د آیت په آخر کې په مومنانو احسان کړی، عفو او ښه یې ورته اعلان کړې او د خپل دین په آسانی یې ټینګار کړی.

فعالیت: زده کوونکي دې د خپل ښوونکي په لارښوونه د **﴿غَيْرِ بَاغٍ وَلَا عَادٍ﴾** د مفهوم په هکله بحث او څېړنه وکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ الله تعالى په خپلو بندگانو نعمتونه پېرزو کړي دي چې له هغو څخه د حلالې او پاکې روزي په توگه گټه واخلي او د الله ﷻ شکر او ستاينه وکړي.

❖ په مبارک آيت کې حلال شيان د خپل عاموالي او زياتوالي له مخې شمېرل شوي نه دي، يوازې حرام شيان شمېرل شوي او نومونه يې ياد شوي دي.

❖ ميته (مردار) هغه حيوان دی چې پرته له ذبحې يې سا وتلې وي.

په مړو حيواناتو کې ټول هغه حيوانات شامل دي، چې زندی شوي وي، وهل شوي وي، له کوم لوړ ځای څخه لويديلي وي، په ښکر وهل شوي وي يا څيروونکو حيواناتو نيم خوړلي وي او يا د ژوندي حيوان له بدن څخه کومه ټوټه غوښه پرې شوې وي.

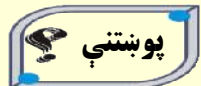
❖ همدارنگه خوړ پېغمبر ﷺ په صحيح حديث کې د څېروونکو حيواناتو او پنجې لرونکو مرغانو له خوړلو منع کړې او هغه يې حرام گرځولي دي.

❖ ماهی (کب) او ملخ د پېغمبر ﷺ د دې حديث پر بنسټ د مردار حيوان له حکم څخه خارج دي، چې فرمايي: **"أَحَلَّتْ لَنَا مَيْتَتَانِ وَدَمَانِ: السَّمَكُ وَالْجُرَادُ وَالْكَبِدُ وَالطَّحَالُ"** يعنې مور ته دوه مړه او دوه وينې حلالې شوې دي: ماهی او ملخ، ينه او تورۍ.

❖ حرامه وينه هغه ده چې له ژوندي حيوان څخه يا د حيوان د ذبحې په وخت کې جاري شوې وي، خو کومه وينه چې له غوښې سره گډه ده، هغه حرامه نه ده، خوړل يې باک نه لري.

❖ د خوگ غوښه، غوړي، پوستکي او ټول اجزاء يې په حرمت کې شامل دي.

❖ الله تعالى د ذکر شويو حرامو شيانو خوړل د ضرورت او ناچارۍ يعنې د نفس د هلاکت له ويرې په دې شرط روا کړي، چې په آيت کې راغلي استثناوې مراعات شي.

۱. د لاندې کلمو او لغاتو معنا روښانه کړئ:
(الْمَيْتَةُ، وَالْدَمُ، أَهْلٌ بِهِ لَغَيْرِ اللَّهِ، اضْطُرَّ، غَيْرَ بَاغٍ، عَادٍ)
۲. کوم شيان دي چې په آيت کې حرام گڼل شوي دي؟
۳. د مردارو حيواناتو له ډلې څخه کوم حيوانات مستثنا دي؟ په نبوي حديث يې ثابت کړئ.
۴. حرامه وينه کومه ده؟ واضحه يې کړئ.
۵. له **﴿وَمَا أَهْلٌ بِهِ لَغَيْرِ اللَّهِ﴾** څخه مراد څه شی دي او ولې د محرماتو په ډله کې راغلي دي؟
۶. مسلمان په کوم حالت او د کومو شرطونو لاندې کولای شي له حرامو شيانو گټه واخلي؟

زده کوونکي دې د بېلابېلو حرامو خوړو د صحي او ټولنيزو زيانونو په اړه شل کرښې مقاله وليکي.

د الله ﷻ په لار کې انفاق (مال لگول)

قال الله تعالى: ﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يَتَذَكَّرُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنَّا وَلَا أَدَّى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِنْ صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَدَى وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَدَى كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٤﴾﴾ [البقرة: ٢٦١-٢٦٤]

د ځينو کلمو معناوې

يُضَاعِفُ:

زياتوي، څو برابره کوي يې.

مَنَّا:

احسان بارول، د خيراتونو يادونه د فخر، وياړ او غوره والي غوښتلو په نيت.

أَدَى:

آزار ورکول په بده او ناوړه خبره چې عزت ته يې زيان ورسېږي.

قَوْلٌ مَعْرُوفٌ:

نېکه او ښه وينا.

مَغْفِرَةٌ:

بښنه د فقير او درويزه گر له بد چلن څخه تېرېدنه.

غَنِيٌّ:

ذاتي بېلای چې هيڅکله نه محتاجيږي.

حَلِيمٌ:

عفو کونکی، جزا ورکولو ته بېړه نه کوونکی.

صَفْوَانٍ:

ښو يه تيره.

وَابِلٌ:

سخت باران.

صَلْدًا:

لغړه، له خاورو پاکه.

ژباړه

کوم خلک چې خپل مالونه د الله ﷻ په لاره کې لگوي د هغو د لگښت مثال داسې دی، لکه چې يوه دانه وکرله شي او له هغې نه اووه وري زرغون شي او په هر وري کې سل دانې وي، په همدې ډول کله چې د چا عمل ته د الله ﷻ خوښه شي، زياتوالی پکې راولي هغه هم پراخوونکی او هم د علم څښتن دی.

کوم خلک چې خپل مالونه د الله ﷻ په لار کې لگوي او له لگښت نه وروسته پاسلونه نه کوي (احسان نه بار وي)، نه آزار ورکوي، د هغو ثواب د هغو له رب سره دی او پر هغو څه وېره، ترهه، غم او خپګان نشته.

یوه خوږه خبره کول او له یوې ناوړې خبرې نه تېرېدل له هغه خیرات نه ډېر ښه دي چې ورپسې ازارول وي، الله ﷻ یې نیازه دی او زغم د هغه صفت دی.

ای مؤمنانو! خپل خیراتونه په پاسلونه او ازار رسولو د هغه چا په څېر مه باطلوئ چې خپل مال مازې خلکو ته د ښودلو لپاره لگوي، نه یې پر خدای ﷻ ایمان وي او نه د آخرت په ورځ، د هغه د لگښت مثال داسې دی، لکه: یوه ښویه تیره چې دوږه پرې ناسته وي، کله چې سخت باران پرې ووریږي، ټوله دوږه ترې یوسي او تیره هماغسې ښویه سوتره پاتې شي. دې خلکو چې په خپل گومان سره د خیرات کومه نیکې گټلې ده له هغې نه هیڅ شی، د هغو لاس ته نه ورځي او کافرانو ته الله ﷻ سمه لاره نه ښيي.

تفسیر

د نازلېدلو سبب

د یو روایت له مخې دا مبارک آیت **﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ...﴾** د حضرت عثمان بن عفان او عبد الرحمن بن عوف په هکله نازل شوی. عثمان بن عفان د تبوک په غزا کې د اسلام لښکر مجهز کړ او عبدالرحمن بن عوف خپله نیمه پانگه، چې څلور زره درهمه وه، د تبوک د غزا په خاطر د اسلام پیغمبر ﷺ ته وړاندې کړه. د الله رسول ﷺ داسې دعا ورته وکړه: الله ﷻ دې په هغه څه کې چې خیرات او صدقه دې کړل او په هغه څه کې چې ځان ته دې وسپمول، برکت واچوي. همدارنګه د عبدالرحمن بن سمره د روایت مطابق کله چې عثمان بن عفان زر دیناره د نبی کریم ﷺ په حضور کې کېښودل، نبی کریم ﷺ د خوشحالی په حال کې دا روپی په خپلو مبارکو لاسونو لاندې باندې کولې، ویې فرمایل: "لویه خدایه، زه هم ترې راضي شوم او ته هم ترې راضي اوسه."

د الله ﷻ په لار کې د مال لگولو څو برابره اجر

مفسرینو کرامو ویلي دي چې د ذکر شویو آیتونو حکم هر هغه مخلص نفقه ورکوونکي ته شامل دی چې خپل مال یې د الله ﷻ په لاره کې لگولی وي، قرآن کریم یې حالت د هغه تخم له دانې سره تشبیه کړی چې په حاصلخیزه ځمکه کې شنه شي، ښه وده وکړي او اووه وري راوباسي چې په هر وري کې سل دانې وي. دا ښایسته تشبیه هغه روښانه تعبیر دی چې الله تعالی د خپلو مؤمنو بندګانو د سوچه او ښایسته عملونو اجر او

ثواب داسې درنوي، لکه: هغه روغه دانه چې په ښه حاصل ورکونکې ځمکه کې وکرل شي او ښه زیات حاصل ورکړي.

بیا مبارک آیت بیانوي چې الله تعالی د الله په لار کې د مال لگوونکو اجر او ثواب څو برابره کوي، بلکې د صدقې او مال لگولو اجر او ثواب د اتفاق کوونکي حالت ته په پام سره تر اووه سوه چنده زیات ورکوي. لکه: چې الله ﷻ فرمایلي دي: ﴿وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ﴾. هرکله چې صدقه په خالص نیت له سالم زړه څخه، له پاک نفس څخه او د حلال مال څخه په مناسب ځای کې ورکړل شي، په باوري توګه د هغې ثواب څو برابره، بلکې بې حساب دى، ځکه د الله ﷻ فضل، احسان او ښه حدود نه لري. له همدې امله مبارک آیت په دې لویه وعده ختم شوی: ﴿وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾ یعنې په خپل پراخ فضل او علم سره هر انسان ته د ده د نیت او عمل برابر بدله ورکوي.

احسان بارول او ازار رسول صدقې باطلوي

ورپسې آیت کې پر محتاج او درويزگر باندې د صدقه کوونکي احسان بارول او ازار رسول په سختو ټکو غندل شوي دي. دغه مبارک آیتونه ټینګار کوي، لکه: څرنگه چې الله ﷻ تعالی د مخلصانه صدقې او د الله ﷻ په لاره کې د لګښت اجر او ثواب څو برابره کوي او خاوند یې له هر ډول ویرې او اندېښنو څخه په خپل امان کې ساتي، په همدې اندازه هغه صدقه او اتفاق چې د ریا او احسان بارولو او ازار رسولو سره مل شي، باطل او بې اغېزې کیږي او څښتن یې په دنیا او آخرت کې د سخت عذاب وړ ګرځي. په مبارک آیت کې د احسان بارولو او ازار رسولو څخه مقصد دا دی چې صدقه کوونکى د توهین او سپکولو په نیت صدقه اخستونکي ته خپله مرسته او صدقه وریادوي او احسان پرې اچوی او یا په بل ډول ورته ضرر او زیان رسوي. له همدې امله الله پاک فرمایي چې فقیر، محتاج او درويز گر ته نېکه خبره کول له هغې صدقې څخه غوره دي چې له ضرر او زیان سره مله وي، ځکه نېکه خبره او د درويزگر د ټینګار په مقابل کې هغه ته عفو او ښه، له یوې خوا د درويزگر د نفس د پاکۍ، مینې او محبت لامل ګرځي او له بلې خوا اجر او ثواب پرې حاصلیږي، خو هغه صدقه او اتفاق چې له احسان او منت سره مل وي، د فقیر او محتاج د زړه ماتیدو او بې عزتۍ لامل ګرځي او د هغه رنځ او درد زیاتوي.

د اسلام د پېغمبر ﷺ صحيح حديث دى چې: «الكلمة الطيبة صدقة»^(۱) يعنې: ښه خبره صدقه ده.

وروستي آيت د تهديد او وېرولو په لهجه مؤمنانو ته خطاب كړى او په صدقه كولو كې يې له احسان بارولو او ضرر رسولو څخه منع كړي دي، ځكه احسان بارول او ضرر رسول د صدقې او مال لگولو ثواب د الله ﷻ په نزد له منځه وړي او صدقه كوونكې د خلكو له مننې او احسان څخه هم محروموي. له ابن عباس رضی الله عنهما څخه روايت دى چې د الله ﷻ پېغمبر ﷺ فرمايي: "لا يدخل الجنة مدمن خمر، ولا عاق لوالديه، ولا متان"^(۲) يعنې: عادتې شراب څښونكې، د مور او پلار عاق(نامونكې) اولاد او احسان باروونكې جنت ته نه شي داخليداى.

مبارك آيت هغه صدقه چې احسان بارول او ځورول ورسره مل وي، له هغه منافق سره تشبېه كړې چې د ریا او ځان ښودنې په خاطر صدقه كوي او د الله ﷻ له اجر او ثواب څخه محروم وي. مبارك آيت مؤمنانو ته خطاب كوي چې خپلې صدقې او نفقې په احسان بارولو او ځورولو مه باطلوئ، ترڅو د هغه منافق په څېر نه شئ چې ریايي او نمايشي اعمال يې له منځه تللي وي. د احسان بارولو او ځورولو سره مل صدقه د هغې تيرې په څېر ده چې لږه دوړه پرې پرته وي، خو د سخت باران د اورېدو له امله تېره له دوړو او گرد څخه پاكه شي او هيڅ حاصل نه وركوي.

د منافق د ریايي اعمالو حالت همداسې دى چې د الله ﷻ په دربار كې اجر او ثواب نه لري او نه له هغه څخه څه گټه په لاس راوړي او الله ﷻ كافرانو ته چې كفر يې پر ايمان غوره گڼلى، د گټې په لوري هدايت نه كوي.

فعاليت

زده كوونكي دې د ښوونكي تر لارښوونې لاندې په صدقې او مال لگولو كې د احسان د بارولو او ځورولو په هكله څو داسې نمونې، چې زموږ په ټولنه كې رواج لري، بيان كړي.

د لوست گټې او لارښوونې

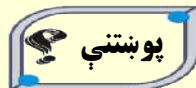
له مباركو آيتونو څخه لاندې گټې او لارښوونې ترلاسه كيږي:

- ❖ د صدقه كوونكي لپاره د صدقې اونفقې غوره والى او د هغې گټې او پايلې.
- ❖ د الله ﷻ په لار كې په مال لگولو باندې د احسان اچولو او ځورولو حراموالى.

۱- صحيح البخارى، صحيح مسلم حديث ۱۰۰۹.

۲- النسائي في سننه الكبرى ج ۳/ ص ۱۷۶ حديث: ۴۹۲۰.

- ❖ په دنیا کې د خلکو له مننې او احسان او په آخرت کې د الله ﷻ له اجر او ثواب څخه د احسان باروونکي صدقه ورکونکي یې برخېوالی.
- ❖ محتاج او فقیر ته په ښه او نیکه خبره ځواب ورکول او درويزه گرته د نبی کریم ﷺ د حدیث "الکلمة الطيبة صدقة". سره سم د سوال په ټینګار او بد خوږی عفو او تېریدنه.
- ❖ د ریا حراموالی، لکه: چې پیغمبر ﷺ فرمایي: "وَيَاكُمْ وَالرِّيَاءَ فَإِنَّهُ الشِّرْكُ الْأَصْغَرُ". یعنې: له ریا څخه پرهیز وکړئ ځکه ریا وړوکی شرک دی.

۱. لاندې کلمې او لغات معنا کړئ:
(يُضَاعِفُ - مَنًّا - أَذَى - مَغْفِرَةً - صَفْوَانٍ - وَابِلٌ - صَلْدًا)
۲. ددې آیت ﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ﴾ د نزول لامل شرحه کړئ؟
۳. الله پاک کوم ډول صدقې قبلوي؟
۴. الله ﷻ څرنگه صدقې څو برابره کوي؟ په مبارک آیت استدلال وکړئ.
۵. له احسان او ځورولو سره مل صدقه څرنگه ده؟ د مثال په ترڅ کې یې شرحه کړئ.
۶. د درويز گر په وړاندې نېکه خبره صدقه ده، د دې جملې معنا روښانه کړئ.
۷. الله تعالی هغه صدقه ورکوونکی چې په صدقې پسې احسان اچوي او ځورول کوي له جنته محروم کړی، په دې هکله حدیث نقل کړئ.
۸. مبارک آیت هغه صدقه ورکوونکی چې له صدقې څخه وروسته احسان باروي او یا ځورول کوي له ریا کار منافق سره تشبیه کړی. دا تشبیه شرحه کړئ.
۹. له احسان او اذیت سره مل صدقه په آخري آیت کې څرنگه تشبیه شوې ده؟ واضحہ یې کړئ.

په قران کریم کې انساني مساوات

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾﴾ [الحجرات: ١٣-١٥]

د ځينو کلمو معناوې

- شُعُوبًا: د شعب جمع، ډېر خلک چې يو واحد اصل سره جمع کړي وي.
 قَبَائِل: د قبيلې جمع ده د شعب يوه څانگه.
 لَتَعَارَفُوا: ترڅو له يو بل سره وپېژني.
 أَكْرَمَكُمْ: ستاسو تر ټولو دروند او عزتمن.
 لَا يَلِتْكُمْ: له تاسو څخه نه کموي.
 لَمْ يَرْتَابُوا: شک او شبهه يې ونه کړه.

ژباړه

ای خلکو! موږ تاسې له يوه نارینه او يوې شخړې څخه پېدا کړي او بيا مو تاسې قومونه او قبيلې وگرځولي، ترڅو يو تر بله وپېژني. په حقيقت کې د الله ﷻ په نزد له تاسې نه تر ټولو زيات عزتمن هغه څوک دی چې په تاسو کې تر ټولو زيات پرهېزگار وي. په باوري ډول الله ﷻ پر هر څه پوهېدونکی او باخبره دی.

اعرابو(دکلي او بانډې اوسيدونکو) وويل: موږ ايمان راوړی. دوی ته ووايه تاسو ايمان نه دی راوړی، بلکې داسې ووايي چې موږ اطاعت کوونکي شو، ايمان لا تر اوسه ستاسې په زړونو کې داخل شوی نه دی. که تاسې د الله ﷻ او د هغه د رسول فرمانبرداري غوره کړئ، نو هغه به ستاسې د عملونو په اجر کې څه کموالی را نه ولي. په باوري ډول الله ﷻ غفور او رحيم دی.

په حقيقت کې خو مؤمنان هغه دي چې پر الله ﷻ او د هغه پر پيغمبر ﷺ يې ايمان راوړ. بيا هغوی څه شک ونه کړ او په خپلو مالونو او سرونو سره يې د الله ﷻ په لاره کې جهاد وکړ. هغوی ريښتوني خلک دي.

د بشریت د اصل یووالی

الله تعالی په لومړني مبارک آیت کې ټول انسانان مخاطب کړي او ټینګار یې کړی چې تاسې مې له یو واحد اصل څخه پیدا کړي یی چې آدم او حوا دي. بیا مې تاسې د کورنیو او قبیلو او ډلو په بڼه وگرځولې، ترڅو د نسب، خپلولې، قبیلو او ډلو په پېژندلو سره د یوې روغې او نیکې ټولنې په منځ ته راوړلو یو له بل سره مرسته وکړئ، نه د حیواناتو په څېر چې خپل اصل او نسب نه پېژني او د عقل او پوهې له نعمت څخه محروم دي. په دې وجه قرآن کریم د داسې انساني وحدت لپاره دعوت کوي چې د عدل، مساوات، محبت او ورورګلۍ پر بنسټ ولاړ وي.

باید وپوهېږو چې په نړۍ کې د پرمختګونو او تمدنونو رامنځته کېدل د انسانانو له یو بل سره د پېژندګلۍ نتیجه ده، ځکه پېژندګلوي تفاهم رامنځته کوي او تفاهم د تعاون لامل کیږي. همدارنګه قرآن کریم په دې مبارک آیت کې د رنگ، نژاد او جنسیت توپیرونه په پام کې له نیولو سره پرته، د انسان حقوق اعلان کړي چې ټول انسانان په نسب کې سره وروڼه دي او د دوی انساني عزت او کرامت خوندي دی، ځکه انسان د الله ﷻ عزتمن مخلوق او د ځمکې پر مخ د ده خليفه دی. ټول انسانان یو واحد اصل ته رسيږي چې آدم او حوا علیهما السلام دي، خو هغه څه چې د دوی ترمنځ د غوره والي معیار دی هغه دیني ارزښتونه او د الله ﷻ او رسول اطاعت او پیروي ده. د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایلي: **«إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صَوْرَتِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ»**^(۱) یعنې الله ﷻ ستاسو څېرو او سرمایو ته نظر نه کوي، بلکې ستاسو زړونو او عملونو ته ګوري.

په دې ترتیب قرآن کریم د بشریت ټول اختلافات او توپیرونه یوې خوا ته پریښي او انسانان یې د توحید او تقوا تر بیرغ لاندې راوستلي دي، ترڅو د یو بل په مرسته او کومک د الله ﷻ عبادت وکړي او د خپلولې او عصبيت له ټولو ډولونو او جاهلانه دعو او ناندريو څخه ځانونه لیرې وساتي، لکه: څرنگه چې د اسلام پیغمبر ﷺ اعلان کړی: **«کَلِمَةُ بَنِي آدَمَ، وَأَدَمُ خَلْقٌ مِنْ تَرَابٍ. وَلَيَنْتَهِيَنَّ قَوْمٌ يَفْتَخِرُونَ بِآبَائِهِمْ، أَوْ لِيَكُونَ أَهْلُونَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الْجَعْلَانِ»**^(۲) یعنې تاسو ټول د آدم اولاده یاست او آدم له خاورې پیدا شوی. باید هر قوم یا ډله په اصل او نسب له ویاړ څخه ځان وژغوري، پرته له هغه څخه د الله تعالی په دربار کې به له «جعلان»^(۳) څخه هم ټیټ او بې ارزښته وي.

۱- روایت مسلم.

۲- تهذیب سنن أبي داؤود ج ۴/۷۱.

۳- (جعلان) دجیم په زیر هغه وړه حشره ده چی د حیواناتو د خوشایو سره ژوند کوي او خوراک یې د حیواناتو نجاست دی او هرکله چی خوشبویی ورته ورسیري مري.

د ایمان او اسلام نعمت

وروسته له دې چې قرآن مجید دا اصل اعلان او تثبیت کړ چې ټول انسانان یوې مبدې او اصل ته راگرځي او دغوره والي او بهتری معیار د بني ادمانو په منځ کې تقوا او نیک عمل دی، بیا مبارکو آیتونو بیان کړی چې یوازې د ایمان کلمه کافي نه ده، بلکې باید قلبي تصدیق او د اسلام د اومرو او نواهیو ظاهري اطاعت او عملي التزام ورسره ملگری وي، ترڅو الله ﷻ ته د منلو وړ وگرځي.

په نبوي پیر کې په باندېه چیانو کې داسې کسان وو چې په ژبه یې د ایمان دعوه کوله، خو زړونه یې په دنیا او دنیوي گټو مشغول وو، نو ځکه الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته امر وکړ هغوی ته ووايي چې یوازې په ژبه د ایمان په څرگندولو تاسو حقيقي مؤمنان نه گڼل کېږئ، ترڅو زما رسالت تصدیق نه کړئ او د الله او رسول ټولو اومرو او نواهیو ته تسلیم نشئ. په دې توگه مبارکو آیتونو د ایمان حقیقت بیان کړی، فرمایي: **﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾** یعنې حقيقي مومنان هغه کسان دي چې پر الله ﷻ او د الله ﷻ پر پیغمبر ﷺ ایمان راوړي او په خپلو عقیدو کې هېڅ شک او شېبه ته لاره نه ورکوي او پر باطل باندې د حق د برلاسی په لار کې ځان او مال نه سپموي، همدا رښتیني مؤمنان دي.

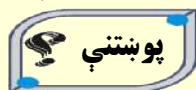
مفسرین وايي: دغه مبارک آیت په دې دلالت کوي چې ایمان د اسلام په نسبت خاص دی، لکه څرنگه چې د جبرایل په حدیث کې لومړی د اسلام پوښتنه شوې بیا د ایمان او وروسته د احسان. یعنې له عام څخه خاص ته ارتقا شوې ده، نو ایمان او اسلام یو د بل بشپړوونکي دي او یو پرته له بله کفایت نه کوي.

د یو روایت له مخې په نهم هجري کال چې د (عام الوفود) په نامه یاد شوی، د بنی اسد د قبایلو هیئت له خپلو زیاتو وگړو سره د پیغمبر ﷺ حضور ته راغی او خپل اسلام یې اعلان کړ. د احسان بارولو په قصد یې د الله پیغمبر ﷺ ته څرگنده کړه چې موږ د خپلې قبیلې له ټولو وگړو سره پرته له جنگه اسلام راوړ، په داسې حال کې چې نورو قبایلو له تاسره جنگونه وکړل. دوی په دې کلمو سره غوښتل په پیغمبر ﷺ احسان بار کړي او په عین حال کې سوغاتونه او ډالۍ ترلاسه کړي. په دې وخت کې د الحجرات سورت آخري مبارک آیتونه د دوی په هکله نازل شول او امر یې وکړ چې د اسلام راوړلو په دعوه پر پیغمبر ﷺ باندې احسان مه باروئ، بلکې که تاسو په خپله دعوه کې رښتیني یاست باید د پروردگار د احسان مننه وکړئ چې تاسو یې د ایمان او اسلام په نعمت مشرف وگرځولئ. مبارکو آیتونو د دوی پټ نیتونه ښکاره کړل او د اسلام د پیغمبر ﷺ په ژبه یې دوی ته ښوونه وکړه چې یوازې په ژبه د ایمان دعوه ونه کړي، بلکې دا ایمان په زړونو تصدیق کړي او د الله ﷻ او د الله د رسول د ټولو اومرو او نواهیو په وړاندې تسلیم او غاړه کېږدي، ترڅو ایمان یې د الله ﷻ په وړاندې د قبول وړ شي.

دا مبارک آیت یو لوی اصل تثبیت او تأییدوي چې ډېر وختونه انسانان او حتی ځینې مؤمنان هم له هغه څخه غافل او بې پروا وي. په اصل کې لوی نعمت چې الله تعالی یې د ځمکې پر مخ په کوم بنده پیرزو کوي، د ایمان نعمت دی چې له ټولو نعمتونو څخه غوره او لوړ دی. د ایمان نعمت چې هرکله د انسان په زړه کې ځای ونیسي، نوبل هېڅ شی به له هغه څخه لوړ او ارزښتناک نه وي. انسان د ایمان په نعمت سره له خپل اصل او مبدأ خبرېږي او له خپل پیداوونکي او پالونکي سره اړیکې پیدا کوي.

د لوست گټې او لارښوونې

- په دې لوست کې گټې او لارښوونې په لاندې ډول دي.
- ❖ د ټولو انسانانو پېداېښت یو واحد اصل (آدم عليه السلام) ته راگرځي.
- ❖ په نسب او نژاد ویاړ کول حرام دي.
- ❖ انساني توپيرونه د پېژندنې او له یو بل سره د مرستې لپاره دي، نه دا چې یو پر بل غوره والی رامنځته کړي.
- ❖ د انسانانو په منځ کې د غوره والي او عزت معیار تقوا ده.
- ❖ له عملي مخالفت سره په ژبه د ایمان څرگندونه اسلام ته د قبول وړ نه ده.
- ❖ ایمان د اسلام په پرتله خاص دی.
- ❖ د توکم، ژبې، سیمې او سمت پر بنسټ د انسانانو تر منځ توپیر کول حرام دي.

۱. قرآن کریم د انسانانو د پېداېښت اصل څرنگه ویني؟ په قرآني آیت استدلال وکړئ.
۲. د انسانانو تر منځ توپیر او اختلاف او په قبیلو او ډلو د دوی وېش څه فایده لري؟
۳. د غوره والي او بهتری معیار د قرآن کریم له نظره څه شی دی؟ د قرآني آیت په رڼا کې یې واضح کړئ؟
۴. په نسب، توکم او ژبې ویاړ کول د اسلام له نظره څه حکم لري؟ په آیتونو او نبوي احادیثو یې واضح کړئ.
۵. کومې قبیلې د خپل اسلام راوړلو احسان په پیغمبر ﷺ باندې اچولو او د قرآن ځواب دوی ته څه و؟
۶. د ایمان او اسلام تر منځ توپیر څه دی؟

د انساني مساوات اصل او د انسانانو تر منځ د غوره والي معیار په نظر کې ونیسئ او په دې هکله یوه مقاله ولیکئ.

د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفتونه

قال الله تعالى: ﴿وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا﴾ [الفرقان: ٦٣-٦٧]

د ځينو کلمو معناوې

- هَوْنًا: په عزت او آرامتیا.
قَالُوا سَلَامًا: روغه خبره او له گناه څخه منع کوونکې.
سُجَّدًا وَقِيَامًا: سجده کوونکي، په تهجد لمانځه کې درېدونکي.
غَرَامًا: پېوست او ملگری.
سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا: بد اوناوړه استوگنځی.
لَمْ يُسْرِفُوا: اسراف اوله حده تېرېدنه یې ونه کړه.
لَمْ يَقْتُرُوا: تنگي یې ونه کړه، بخل یې ونه کړ.
قَوَامًا: اعتدال د اسراف او بخل ترمنځ.

ژباړه

د رحمان ذات اصلي بندگان هغه دي چې پر ځمکه باندې آرام ځي او که جاهلان یې مخې ته راشي، نو وایي تاسې ته سلام.
هغه کسان چې د خپل پروردگار په وړاندې په سجده او قیام شپې تېروي.
هغه کسان چې دعاگانې کوي چې ای زموږ پروردگاره! موږ د دوزخ له عذابه وساته!
بېشکه دهغه عذاب راپسې کېدونکی دی.
هغه ډېر ناکاره استوگنځی او ځای دی.
هغه کسان چې کله لگښت کوي، نو نه بی ځایه لگښت کوي اونه بخیلې کوي، بلکې دهغو لگښت د دغو دواړو سرحدونو په منځ کې په منځلاریتوب ولاړ وي.

د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفتونه

کله چې پیغمبر ﷺ مشرکان د رحمان خدای ﷻ عبادت ته راوبلل، نو هغوی په انکار او جاهلانۍ توګه پوښتنه وکړه، رحمان څوک دی؟ الله تعالیٰ په دې مبارکو آیتونو کې خپل خاص بندګان د «رحمان د بندګانو» په نامه وستایل او د دوی صفتونه یې وشمېرل، ترڅو د هغو په واسطه رحمان خدای ﷻ ښه وپېژندل شي. په دې مبارکو آیتونو کې الله تعالیٰ مؤمنانوته، چې دوی یې خپل ځان ته منسوب کړل، د ﴿عِبَادُ الرَّحْمَنِ﴾ د عزت او غوره والي مقام وېاښه.

دې مبارکو آیتونو د سورت تر پایه د الله ﷻ خاص بندګان په اتو مبارکو صفتونو ستایلي دي. د الله ﷻ د دې خاصو بندګانو صفتونه د دوی له نفسونو سره، د دوی له پروردګار سره، له ټولنې سره او د ټولنې له پاکۍ او پرمختګ سره چې دوی په کې ژوند کوي تړاو لري. په دې ترتیب ټول هغه صفتونه چې مبارکو آیتونو د رحمن ذات د خاصو بندګانو لپاره بیان کړي دي په څلورو محوروونو کې خلاصه شوي دي.

ددې صفتونو یوه برخه په دیني او ایماني کمالاتو پورې اړه لري چې مؤمنان په دې کمالاتو ستایل شوي او په ﴿الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا﴾ مبارک آیت کې لیدل کېږي.

دویمه برخه د مشرکانو او فاسقانو ناوړه او د ګمراهۍ صفتونه رانښيي چې مؤمنان باید له هغو څخه ځان وژغوري او دا صفتونه په ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ...﴾ او په نورو وروستیو آیتونو کې لیدل کېږي.

ددې صفتونو یوه بله برخه د اسلام له لارښوونو څخه عبارت ده چې رښتیني مؤمنان باید په هغو عمل وکړي او لازم یې وګڼي چې هغه: ﴿وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا﴾ او ﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا﴾ او د سورت نور آیتونو دي.

د دې غوره او نیکو صفتونو بله برخه د ژوند د حالت سمون او ښه کول دي چې مؤمنان یې د الله ﷻ له درباره غواړي، ترڅو الله ﷻ یې ورپېرزو کړي چې دا مبارک آیتونه ﴿وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْ لَنَا لِمُتَّقِينَ إِمَامًا﴾ یې رانغاړي.

له خلکو سره ښه چال چلند

د رحمان ذات د خاصو بندگانو له صفتونو څخه دا دي چې کله د ځمکې پر مخ روان وي، نو په خاکساري او تواضع سره ځي **﴿الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا﴾**. هدف دا چې د متکبرو، مغرورو، بدکارو او مفسدينو په څير په لاره نه درومي، بلکې په آرام، عزت او تواضع گرځي، هو! په لاره تلل د انسان شخصيت څرگندوي، لکه: چې الله تعالیٰ په قرآن کریم کې فرمايي: **﴿وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا﴾** [الإسراء: ۳۷] يعنې: د ځمکې پر مخ په ناز، وياړ اونخرو مه ځه! يقيناً ته نه په خپل قدم ځمکه شکولی شي اونه په لوړوالي کې غرونو ته رسيدای شي. البته پر لارې له دروند تگ څخه دا مطلب نه دی چې سړی د عجز او کمزوری او يا د تظاهر په ډول پر لاره لاړ شي، پېغمبر ﷺ چې کله پر لاره تللو داسې به معلومېده چې ځمکه يې ترپښو لاندې کش کيږي. همدارنگه عمر بن خطاب ؓ يوځوان وليد چې ډېر نرم او په مات زړه پر لاره روان دی، نوله هغه څخه يې پوښتنه وکړه: په تاڅه شوي دي؟ آيا ناروغ يې؟ ځوان وويل نه، نو دغه وخت حضرت عمر ؓ هغه ځوان پر دُره وواهه او ده ته يې امر وکړ چې پر لاره ښه تکړه او جگ جگ ولاړشي^(۱). اسلام دعزت او قوت دين دی اوعزت او قوت له تکبر سره توپير لري، لکه: څرنگه چې په غرور او تکبر پر لاره تلل حرام او ناوړه کار دی په همدې توگه په کمزوری، ستومانی او تظاهر تگ هم د اسلام له نظره بد او د منلو وړ نه دی.

همدارنگه دا د رحمان ذات بندگان چې کله په خپلو معاملو کې له ناپوهو او جاهلانو سره مخامخ کيږي له هغوی سره په بالمثل چال چلند معامله نه کوي او بلدی ته په بلدی ځواب نه ورکوي، بلکې د سلام په ويلو او حکيمانه خبرو د دوی له شر څخه ځان په امن کې ساتي، البته نه د بېوسي او وېرې له امله، بلکې له دې امله چې وخت ضايع نشي او هسې په بې گټې کار بوخت نشي، نو د داسې خلکو په خبرو دې سترگې پټې او غوړونه کاڼه کړي.

فعاليت

پر لارې د تکبر او غرور او يا تظاهر له مخې تگ په اړه په خپلو کې خبرې اترې وکړئ او له خپل چاپېريال، ماحول او ټولنې څخه څو نمونې وړاندې کړئ.

۱- التفسير الوسيط للططاوى، تفسير آيت ۶۳ سوره الفرقان.

د رحمان پروردگار عبادت

هغه څه چې وويل شول د الله تعالی د خاصو بندگانو صفتونه او په ورځنیو چارو کې د خلکو سره د هغوی د چلن په اړه وو، خو د شپې له خوا د الله ﷻ په دربار کې د دوی دنده د خپل پروردگار عبادت، دعا او هغه ذات ته زاری دي: **﴿وَالَّذِينَ يَبْتُغُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا﴾** د رحمان خدای ﷻ خاص بندگان هغه کسان دي چې د شپې څه برخه د سجدو او قیام په حال کې د خپل پالونکي په حضور کې تېروي، ځکه شپه د خشوع ښه وخت او بنده په کې له ریا څخه خوندي وي. بیا مبارک آیت د رحمان «الله» د خاصو بندگانو له دعاگانو څخه یوه گوښه بیانوي او فرمایي: **﴿وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ﴾** پروردگاره! د جهنم له عذاب څخه مو وساته چې سخت هلاکوونکی او دردوونکی عذاب دی. دا خشوع، زاری او وېره د الله ﷻ د رښتینو بندگانو د ژور ایمان او تصدیق ثمره ده.

په انفاق کې اعتدال او میانه روي

د رحمان خدای ﷻ د خاصو بندگانو بل صفت، اعتدال او میانه روي ده چې له اسراف او بخل دواړو څخه پرهیز کوي او په منځنۍ لاره درومي: **﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا﴾**. ځکه چې اسراف او بخل دواړه ناوړه خویونه دي او دواړه خویونه د وگړو او ټولنې د فساد لامل گرځي. اسراف د افرادو او ټولنې د نفسونو او مالونو فاسدوونکی دی. همدا راز بخل او سختي د ټولنې د آبادۍ او سوکالۍ په لاره کې له مال څخه د گټې د نه اخیستلو لامل گرځي چې په دې توگه دواړه ناوړه صفتونه دي او په ټولنه کې د زیان او ستونزو د رامنځته کېدو لامل گرځي. په مال لگولو کې اعتدال اومیانه روي د هوښیارانو له ځانگړتیاوو او د ایمان له صفتونو څخه شمېرل کېږي چې ټولنې ته نیکمرغي، سوکالي او آرامي راولي.

دا یوه برخه د رحمان خدای ﷻ د خاصو بندگانو ځینې صفتونه دي چې قرآن کریم په پورتنیو مبارکو آیتونو او د دې سورت په وروستیو آیتونو کې ذکر کړي دي او د همدې نېکو صفتونو په خاطر قرآن کریم د الله ﷻ خاصو بندگانو ته د جنت د ډېرو لوړو درجو او تل پاتې نعمتونو زېری ورکوي.

د لوست گټې او لارښوونې

- په دې لوست کې گټې او لارښوونې په لاندې ډول دي:
- ❖ د رحمان خدای ﷻ د خاصو بندگانو د صفتونو بیان چې د دوی د صفتونو د پېژندنې په وسیله د رحمان پروردگار پېژندنه لازياته حاصلیږي.
 - ❖ په تگ کې د وقار، اطمینان او آرامۍ فضیلت.
 - ❖ په نیکی سره د بلۍ د ځواب ورکولو فضیلت.
 - ❖ په عبادت سره د شپې په وېشه تېرولو او د دوزخ له اوره د وېرې فضیلت.
 - ❖ د الله ﷻ په لاره کې په اعتدال او میانه روی سره د مال لگولو فضیلت او د اسراف او بخل دواړو ناوړو ځویونو څخه ځان ساتل.

پوښتنې

- ۱- دلاندې کلمو او لغاتو معناوې څرگندې کړئ:
(هُونَا - قَالُوا سَلَامًا - غَرَامًا - سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا - لَمْ يُسْرِفُوا - لَمْ يَقْتُرُوا - قَوَامًا)
۱. د لوست د آیتونو د نزول سبب او مناسبت شرحه کړئ؟
۲. دا چې په آیت کې د بندگانو نسبت رحمان ذات ته شوی، څه مفهوم افاده کوي؟
۳. په مبارک آیت کې په وقار او آرامۍ سره له تگ څخه مطلب څه دی؟ واضح یې کړئ.
۴. په ورځ او شپه کې د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفت د مبارک آیت په رڼا کې شرحه کړئ.
۵. د الله ﷻ د خاصو بندگانو صفت په صدقه او نفقه کې څرنگه دی وضاحت ورکړئ.

کورنۍ دنده

- د (الفرقان) سورت د وروستیو آیتونو په رڼا کې د الله ﷻ د خاصو بندگانو د صفتونو او اعمالو د نتیجې په هکله یوه مقاله ولیکئ.

د ټولنې په تهذيب کې د مؤمنانو ونډه

قال الله تعالى: ﴿قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرَ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿[النور: ٣٠-٣١]

د ځينو کلمو معناوې

يَغُضُّوْا: ټيټې کړي، ځان وساتي.

أَزْكَى هُمْ: ډېره پاکه کړنلاره ده دوی ته.

وَلَا يُبْدِينَ: نه دې ښکاره کوي.

زِينَتَهُنَّ: خپل ښايست.

بِخُمُرِهِنَّ: خمر د خمار جمع ده، هغې جامې ته ويل کيږي چې ښځې پرې خپل

سر او گريوان پټوي (پروني).

جُيُوبِهِنَّ: جيوب د جيب جمع ده، جيب گريوان ته ويل کيږي.

ژباړه

ای پېغمبره! مؤمنانو ته ووايه چې خپلې سترگې ټيټې او د شرم ځايونه پټ وساتي. دا د هغوی لپاره ډېره پاکه کړنلاره ده. هغوی چې څه کوي الله څه خبريږي.

مؤمنو ښځو ته ووايه چې خپلې سترگې ټيټې وساتي او د خپلو شرم ځايونو ساتنه دې وکړي او خپل ښايست او سينگار (دزینت ځايونه) دې نه ښکاره کوي، مگر هغه چې په خپله څرگند شي او په خپلو گريوانونو دې خپل پورني واچوي، هغوی دې خپل زینت او سينگار نه ښکاره کوي، مگر خپلو مېړونو، پلرونو، د مېړونو پلرونو، خپلو زامنو، د مېړونو زامنو (بنزيانو)، وروڼو، ورېرونو، خوريونو، مؤمنو ښځو، خپلو مريانو، خپلو هغو ترلاس لاندې نارينه وو ته چې ښځو

ته حاجت ونه لري او هغه ماشومانو ته چې لا تراوسه پورې د ښځو له پټو خبرو سره اشنا شوي نه دي او هغوی دې په ځمکه باندې په زوره په داسې شان تگ نه کوي چې دهغوی د پټ کړي سينگار خلکو ته معلومات وشي. ای مؤمنانو! تاسې ټول په گډه الله ﷻ ته توبه وباسئ ښايي چې بری درېه برخه شي.

تفسير

نامحرمو ته له کتلو څخه ډډه کول

د النور مبارک سورت له اخلاقي بې لاريو او ټولنيزو مفسادو څخه د فرد، کورنۍ او ټولنې د ژغورنې په موخه ډېر احکام لري. الله ﷻ د النور سورت په لومړيو آيتونو کې زنا حرامه گرځولې او د زنا مرتکب ته يې درنه جزا ټاکلې ده. په دې مبارکو آيتونو کې الله تعالی د وقايوي درملو په توگه سپړيو او ښځو ته د سترگو په ټيټولو او نامحرمو ته په نه کتلو امر کړی دی چې د گناهونو کنډې ته له لويدلو څخه خوندي شي. اسلامي ټولنه له اخلاقي مفسادو وژغورل شي او د تهذيب او پرمختگ په لاره گامونه واخلي.

لکه: چې پوهيږو انسانان گڼ خواص لري، چې د دې حواسو په وسيله مختلف شيان درک کوي، مثلاً په غوږونو اوږي، په پوزه شيان بويوي، په ژبه خبرې کوي او مزه څکي، خو تر ټولو مهم حس چې انسان جنسي خواهشاتو او غرايزو ته ورکاري، هغه د باصرې او ليدلو حس دی. له همدې امله الله پاک د وقايوي درمل په توگه سپړي او ښځې مخاطب کړي، نارينه مؤمنانو ته يې د سترگو ښکته اچولو او مؤمنو ښځو ته يې د نه کتلو او د خپل ښايست د نه څرگندولو امر کړی دی.

په مبارک آيت کې د سترگو په ښکته اچولو او د اندامونو د ساتلو په منځ کې جمع راغلې ده، ځکه کتل د فحشا يا زنا لامل کيږي، نو ځکه الله تعالی خپل پيغمبر ﷺ ته امر وکړ مومنانو ته ووايي، چې پرديو ښځو ته ونه گوري او همدارنگه خپل اندامونه په حرامو کې له واقع کېدو څخه وساتي. دا د ايمان د کمال دليل دی او د زړونو او نفسونو د پاکۍ او د دنيا او آخرت د کاميابۍ او ښکمرغۍ سبب دی.

بيا الله تعالی خپل پيغمبر ﷺ ته امر کړی مؤمنو ښځو ته ووايي، چې دوی هم پرديو سپړيو ته ونه گوري او خپل ښايست ښکاره نه کړي، مگر هغه څه چې عادتاً له نا چارۍ ښکاره کيږي. مفسرين وايي: که څه هم ښځې په غالبه توگه مؤمنانو ته په امر کې شاملې دي، خو بيا هم د ټينگار لپاره ښځې جلا مخاطبې شوې دي چې سترگې ښکته واچوي او خپل اندامونه پټ کړي.

بيا مبارک آيت مؤمنو او مسلمانو ښځو ته امر کړی چې خپل سروڼه، غاړې او سينې په خپلو جامو پټې کړي، ترڅو پردیو سړيو ته ښکاره نشي او د دوی د زينت او ښايست ځايونو ته ونه گوري. علماوو ويلي دي: د جاهليت په زمانه کې ښځو خپل ځادرونه د سر (تندي) له خوا شا ته اچول، چې په دې توگه به يې غاړې او غاړې ښکاريدې، نو ځکه الله تعالی مؤمنې ښځې له دې طريقې څخه منع کړې. البته له زينت څخه په مبارک آيت کې هغه زينت مراد دی، چې بايد پټ وساتل شي، لکه: ويښته، مټې او پڼۍ.

فعاليت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه په خپل چاپېريال کې د سترگو ښکته نه اچولو څو نمونې تربحث لاندې ونيسي او منفي اړخونه دې څرگند کړي.

د ښځو د زينت ليدنه کومو کسانو ته جواز لري؟

مؤمنو ښځو ته روا نه ده چې خپل پوښلی زينت خلکو ته ښکاره کړي، مگر هغه کسانو ته چې مبارک آيت استثنا کړه دي او هغه دولس ډلې دي. لومړي کسان چې د مؤمنو ښځو د زينت ليدل يې ورته روا کړي، مېړونه دي. مېړونو ته د ښځو هر ډول زينت ليدل روا دي، بلکې د مؤمنو ښځو زينت اصلاً د مېړونو لپاره دی، نو د مېړونو لپاره د خپلو ښځو زينت او عورت ليدنه کوم ممانعت نه لري. همدارنگه مؤمنې ښځې د خپل عزت او وقار په رعايتولو کولای شي خپل زينت پرته له مېړونو څخه خپلو پلرونو، خسر، زامنو، بن زيو، وروڼو، ورېرونو او خوريونو ته ښکاره کړي. البته دا ذکر شوي اووه ډوله خلک له مېړه څخه وروسته هغه محارم دي چې مؤمنه ښځه ور سره نکاح نشي کولای او مؤمنې ښځې د ناچاری له وجې له دوی سره مجلسونه او ناسته پاسته لري او عادتاً له فتنې څخه خوندي وي. بيا کاکاگان، ماماگان او رضاعي محارم هم له دوی سره په حکم کې يو ځای کېږي. همدارنگه مؤمنې ښځې کولای شي خپل زينت مسلمانو ښځو او وينځو ته ښکاره کړي. همدارنگه هغو سړو ته يې هم ښکاره کولای شي چې د کورنۍ اتباع دي او د بوډاتوب يا نورو عواملو له وجې ښځو ته رغبت نه لري او د دوی په خدمت مشغولي دي يا هغه ماشومان چې د ښځو په عورتونو او محارمو خبر نه دي. هغو ته هم خپل زينت او ښايست ښکاره کولی شي. دا دولس ډوله خلک مجاز دي، ځکه د فتنې احتمال پکې نشته، نو که دوی د ښځو پوښلی زينت، لکه: سر، غاړې، پڼۍ او مټو ته وگوري، باک نه لري.

د زينت ښکاره کوونکو حرکتونو ممانعت

وروستی مبارک آیت مؤمنې او مسلمانې ښځې له هغو حركتونو څخه چې پوښلی زینت ښکاره کوي، منع کړي دي. دوی ته یې امر کړی چې له کور څخه د وتلو په وخت کې خپل عزت، وقار، اسلامي آداب او اخلاق رعایت کړي، ترڅو د نورو نظر ځانته را جلب نه کړي، لکه څرنګه چې الله تعالی فرمایي: **﴿وَلَا يَضْرِبْنَ بَأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ﴾** یعنې پښه دې داسې په ځمکه نه وهي چې د پښو پټ زیورات یې معلوم شي. د دې مبارک آیت مراد دا دی چې مؤمنه ښځه باید پر لارې د تګ په وخت کې داسې حرکت یا عمل ونه کړي چې د نورو د پام را اړولو او د جنسي او شهواني غرایزو د تحریک سبب شي، لکه: پر لاره د ځان ښودنې تګ یا د عطرو استعمالول چې د نورو پام خپل لوري ته راواړوي او یا نور داسې حالتونه چې د خلکو د جنسي غریزو د تحریک سبب ګرځي.

مبارک آیت په پای کې ټول مؤمنان خدای ﷻ ته رجوع او توبې ته رابللي او امر ورته کوي: **﴿وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعاً أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾** یعنې: ای مؤمنو او مسلمانو سړیو او ښځو! پرتاسې لازم دي چې ټول الله ﷻ ته توبه وباسئ، ترڅو کامیاب شئ.

په دې مبارکو آیتونو کې چې د حجاب او وقار ساتلو په اړه کومې خبرې یادې شوې، دا هغه وقایوې ګامونه دي چې مسلمانان ټولنه له اخلاقي بې لارۍ څخه ژغوري. د شرعې له نظره ښځه او سړی دواړه مکلف دي چې د حیا او وقار مخالفو کارونو څخه ډډه وکړي. همدا راز سړي هم حق نه لري چې په ناسمو جامو کې د خلکو په منځ کې ښکاره شي، خو څرنګه چې حکیم خدای په ښځه کې زیاته ښکلا او جاذبه پیدا کړې، چې د مخالف جنس یعنې سړو پام زیات ځان ته را اړوي، ځکه د ستر او پردې په اړه د ښځو مسؤولیت زیات دی او الله پاک په دې آیتونو کې پر ښځو پرده کول فرض کړي دي.

اسلام د فطرت د دین په توګه د ځینو منحرفو ادیانو په څېر د انسان جنسي غریزه وژلې نه ده او نه انسان ته په رهبانیت امر کوي، له همدې امله یې خلک واده کولو ته هڅولي او یوازې واده یې د جنسي غریزې د اشباع کولو او د انساني نسل د بقا وسیله بللې ده.

هغه خلک چې له اخلاقو، حیا او پاکۍ څخه په خالي ټولنو کې د جسمي او روحي ناروغتیاوو او اخلاقي بې لاریو د خپرېدو څخه خبر دي، ښه پوهېږي چې د حجاب په فرضیت کې د ټولنې لپاره څومره سترې ګټې نغښتي دي.

فعالیت زده کوونکي دې د یوې مسلمانې ښځې د لباس اغوستلو او پر لاره تللو د مسؤولیت په هکله بحث او څېړنه وکړي او د حجاب د نه مراعتولو پروخت دې د هغو منفي اغیزې دې په خپلو کتابچو کې ولیکي.

گټې او لارښوونې

- دغه آیتونه ډېر احکام، آداب او لارښوونې لري، خو ځینې یې دا دي:
- ❖ د سترگو د نظر ښکته والی او له هر ډول حرامو څخه د اندامونو ساتنه، ځکه اسلام د یوې پاکې او شریفې ټولنې د رامنځ ته کیدو بلنه ورکړې ده او د انسان ټول غړي مسؤل گڼي: ﴿إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا﴾.
- ❖ مؤمنې ښځې ته روا نه دي چې خپل زینت پر دیو ته ښکاره کړي مگر هغه چې ښکاره وي، لکه: مخ، لاسونه او جامې.
- ❖ د هغې ډلې محارمو بیان، چې مؤمنه ښځه کولای شي خپل زینت ورته څرگند کړي.
- ❖ د مسلمانو ښځو د ښایست ښکاره کولو جواز د کورنۍ بوډاگانو، کم عقلو ساده گانو او وړو هلکانو ته چې د زینت او عورت د تشخیص مرحلې ته نه وي رسیدلي.
- ❖ د سینگار ښکاره کولو په قصد پر ځمکه د پښو وهلو حرمت.
- ❖ د دنیا او آخرت د کامیابۍ لپاره د توبې او د الله ﷻ دربار ته د رجوع واجبوالی.

۱. لاندې کلمې معنا کړئ:

(يَغْضُوا - أَزْكَى لَهُمْ - وَلَا يُبْدِينَ - بِحُمْرِهِنَّ - جُيُوبَهُنَّ)

۱. د الله ﷻ د دې امر حکمت څه شی دی، چې مؤمنو سړیو او ښځو ته یې کړی چې خپل نظر او سترگې ښکته واچوي؟
۲. په قرآني خطاب کې مؤمن سړي او مؤمنې ښځې د کومو کارونو په سرته رسولو مامور شوي دي؟

۳. پر دیو خلکو ته د ښځو د زینت له څرگندولو څخه مراد څه شی دی؟
۴. مبارک آیت کوم کسان د مؤمنو ښځو د زینت له لیدلو څخه استثنا کړي دي؟
۵. کومو هلکانو ته جواز شته چې د مؤمنو ښځو پوښلي زینت ته نظر وکړي؟

۶. د دې مبارک آیت «وَلَا يَضُرُّنَّ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ» مقصد څه دی؟ له مثال سره یې څرگند کړئ؟

مؤمنو او مسلمانوسړيو او ښځو د کتلو د آدابو او د ټولنې پر اخلاقو او تهذيب د هغې د اغېزو په اړه يوه مقاله وليکئ.

په اسلام کې د معيوبو او فقيرو مؤمنانو مرتبه

قال الله تعالى: ﴿عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ ۖ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ ۚ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يُزَكَّىٰ ۚ أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَىٰ ۚ أَمَّا مَنِ اسْتَغْنَىٰ ۚ فَإِنَّ لَهُ تَصَدَّىٰ ۚ وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يُزَكَّىٰ ۚ وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَىٰ ۚ وَهُوَ يَخْشَىٰ ۚ فَإِنَّتَ عَنْهُ تَلَهَّىٰ ۚ كَلَّا ۚ إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ۚ فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ۚ مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ۚ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۚ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۚ﴾ [عبس: ۱-۱۶]

د ځينو کلمو معناوې

عَبَسَ:	تندی یې تریو کړ.
تَوَلَّى:	مخ یې وگرځاوه.
يُزَكَّى:	له گناهونو پاک شي.
يَذَّكَّرُ:	پند واخلي. نصیحت واوري.
اسْتَغْنَى:	بې پروا شو، له ایمان، دین او علم څخه یې مخ وگرځاوه.
تَصَدَّى:	توجه کوي.
تَلَهَّى:	په بل څه مشغولېږي.
كَلَّا:	داسې نه ده، بیا دې کار ته مه را گرځه.

ژباړه

تندی یې تریو شو او مخ یې وگرځاوه، په دې خبره چې هغه پوند ورته راغی. ته څه خبرې. کېدای شي چې هغه پاک شي. یا نصیحت ته ځیر شي او نصیحت هغه ته گټه ورسوي. مگر کوم سړي چې بې پروايي غوره کړه. دهغه لوري ته خو تا پاملرنه وکړه. په داسې حال کې چې که هغه پاک نشي، نو پرتا یې څه ضمانت دی؟ او څوک چې په خپله تاته په منډه راغی او هغه ویرېده. له هغه سره تا بې پروايي وکړه. هېڅکله نه، دا خو یو نصیحت دی. د چا زړه چې غواړي هغه دې ومني. دا په داسې صحیفو کې نغښتی دی چې مبارکې دي. لوړه مرتبه لرونکې دي، پاکې دي. د عزتمندو پرښتو په لاسونو کې دي. د غوره او نیکو لیکونکو.

د نازلېدلو سبب

مفسرينو د مبارکو آيتونو د نزول په هکله څه روايتونه نقل کړي چې لنډيز يې په لاندې ډول دی: يوه ورځ رسول الله ﷺ د قريشو له يوې ډلې مشرانو، لکه: عتبه بن ربيعه، ابوجهل، عباس بن عبدالمطلب، ابی بن خلف، شيبه بن ربيعه او وليد بن مغیره سره ناست و او دوی يې اسلام ته رابلل او د اسلام د مقدس دين لارښوونې يې دوی ته شرحه کولې. په دې وخت کې عبدالله بن ام مکتوم رضي الله عنه چې يو نابينا (پړوند) صحابي و او د اسلام د پېغمبر ﷺ د مجلس په حالت نه پوهېد، مجلس ته راغی او ويې ويل: ای د الله رسول! له هغه څه چې الله درښودلي ماته يې وښيه او ماته تعليم راکړه. عبدالله بن ام مکتوم خپله غوښتنه څو، څو ځله تکرار کړه. رسول الله ﷺ ورڅخه مخ وړاوه او د قريشو د مشرانو په دعوت او بلنه مشغول و او د دې نابينا صحابي خبروته يې پاملرنه ونه کړه. په دې وخت کې مبارک آيتونه نازل شول او الله تعالی خپل پېغمبر د ملامتيا مورد وگرځاوه.

عبدالله ابن ام مکتوم څوک و؟

اصلي نوم يې عمرو بن قيس او ام مکتوم يې کنيه او لقب و، مور يې عاتکه بنت عبدالله مخزومي وه. عبد الله ابن ام مکتوم د رسول الله ﷺ د مېرمنې بي بي خديجې بنت خويلد د ماما زوی و.

هغه له لومړنيو مهاجرو څخه دی. عبد الله ابن ام مکتوم او بلال د رسول الله ﷺ له مؤذنانو څخه وو. رسول الله ﷺ ته ډېر گران و او ديارلس ځله يې په مدينه منوره کې د خپل ځان خليفه ټاکلی دی. دا جليل القدر صحابي، سره له دې چې پړوند و، په غزاگانو کې يې برخه اخيستې ده. روايت شوی چې دی د عمر بن الخطاب رضي الله عنه په خلافت کې د قادسيې په جنگ کې د مدائن د فتحيې په مهال د شهادت لوړې درجې ته ورسيد.

تفسير

اسماني او ځمکني معيارونه

د العيس سورت په لومړيو مبارکو آيتونو کې الله تعالی د يوې شخصي پېښې په ښه يوه لويه لارښوونه، يو مهم اصل او مبدأ بيان کړې چې دا اصل په خپل ذات کې نه يوازې د اسلام حقيقت، بلکې د اسلام يوه لويه معجزه رانښيي. يوه داسې معجزه چې انسانان په ديني اسماني معيارونو او ارزښتونو ارزول کېږي، نه په ځمکنيو بشري تلو او معيارونو. داسې حقيقت چې الله تعالی حتی خپل غوره کړای شوی محبوب او دوست د دې حقيقت په هکله تر ملامتيا

لاندې ونيو او د ده ستر شخصيت ته يې لارښوونه وكړه. دا الهي حقيقت يوازې د تقوى په اساس د انسانانو د ارزولو او تللو معيار دى چې له ځمكنيو او انساني ارزولو سره بشپړ توپير لري ﴿إِنْ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ اتَّقَاكُمْ﴾.

په اسلام كې د فقيرانو او بېوزلانو مرتبه

د سورت په پيل كې د حكايث په ژبه او په غايبه صيغه د موضوع مطرح كول په دې دلالت كوي چې الله تعالى په خپل رسول باندې مهرباني، لطف او مرحمت درلود، نودى يې مخاطب نه كړ، لكه: څرنگه چې د عبد الله ابن ام مكتوم ذكر د رانده {الأعمى} په صيغه د ده د شان د كمې لپاره نه دى بلكې د ده د پېژندنې او همدارنگه د ده د معذور گېلو لپاره دى چې د رسول الله ﷺ حالت او مشغولتيا يې نه وه درك كړې. كله چې دا وړوند صحابي د رسول الله ﷺ حضور ته راغى او په تكرر يې له ده څخه د لارښوونې غوښتنه وكړه، رسول الله ﷺ په تريو تندي له ده څخه مخ واړاوه او د قريشو د مشرانو په بلنه مشغول شو، نو په دې توگه د الله تعالى د ملامتيا مورد وگرځيد، چې نه ښايي د بېوزلى او فقر او يا د نه ليدو په خاطر له ده څخه مخ وگرځول شي، ځكه هغه په پاك او ويښ زړه دعلم او پوهې په لټه كې و، ترڅو خپل نفس پاك كړي.

خو دوى (د قريشو سرداران) چې د ايمان او نبوي لارښوونو څخه بې پروايي كوي ته دوى ته پاملرنه كوي او د دوى د هدايت لپاره زيار باسي. حال داچې په كفر او گمراهۍ كې پاتې كېدل د همدوى په ضرر دي او ته پرې مسؤول نه يې. ستا دنده يوازې رسول (بلاغ) دي او د دوى ستيندنه او حساب پرمور دى او هدايت يې د الله ﷻ په لاس كې دى: **قَالَ تَعَالَى: ﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾**. [القصص: ۵۶] ترجمه: «اى پېغمبره! ته چې چاته وغواړې او خوښ دې وي هغه ته هدايت نشې ور كولاى، مگر الله ﷻ چې چاته وغواړي هدايت كوي.»

بيا وروسته د آيتونو د عتاب او ملامتيا لهجه سخته شوې او پېغمبر ﷺ ته يې داسې خطاب كړى: خو هغه كس چې له وړندوالي او ستونزو سره سره په اخلاص، محبت او د الله ﷻ له وېرې ستا لوري ته په منډه راځي، ترڅو علم او پوهه حاصله كړي او خپل دين كامل كړي، ته له هغه څخه مخ اړوې او خپله ټوله پاملرنه د قريشو مشرانو ته را اړوې چې ايمان راوړي. اى زما گرانه استازيه! داسې كار وړ او مناسب نه دى، بلكې دا قرآني آيتونه د پند او عبرت لپاره دي

چې هر څوک وغواړي پند ترې اخلي. الهي آيتونه په عزتمنو صحيفو کې ليکل شوي دي چې د ا صحيفې ډېرې پاڅې او لوړې مرتبې لري او د مقربو عالي رتبه پرېستو په لاسونو کې دي چې د درناوي څخه برخمنې او د هر مغرض او ناشکره له ضرر څخه خوندي دي.

د فضيلت او غوره والي معيار

مبارکو آيتونو د انسانانو ترمنځ د بهترۍ او غوره والي معيار ايمان او تقوا گڼلې، سره له دې چې رسول الله ﷺ اسلام ته د قریشو د مشرانو د بلنې له امله، چې هغه مهال د دعوت د لارې خنډ وو، د عبدالله بن ام مکتوم پوښتنو ته پاملرنه ونه کړه، په دې هيله چې د قریشو مشران د اسلام دين ته را وگرځي. بياهم الله تعالی خپل رسول د عتاب مورد گرځوي چې د خدای ﷻ په وړاندې مقبول ارزښتونه دين، ايمان او تقوی ده، نه هغه مادي ارزښتونه چې د انسانانو په وړاندې پېژندل شوي دي.

له همدې امله د اسلام خور پېغمبر ﷺ د دې آيتونو له نازلېدو وروسته هميشه د عبد الله بن ام مکتوم عزت او درناوی کاوه او هرکله به چې له هغه سره مخامخ کيده خپل خادر به يې ده ته د کيناستو لپاره غوړاوه او فرمايل به يې: **«مرحبا بمن عاتبي فيه ربي»**

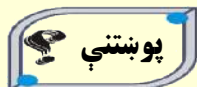
يعنې: ښه راغلاست دې وي هغه چا ته چې د هغه په سبب الله تعالی زه ملامت کړی يم. په دې توگه د الله پېغمبر ﷺ ټول دنيوي معيارونه يو په بل پسې له منځه يوړل او د ژوند په ټولو چارو کې يې فضيلت او تقوی دغوره والي معيار وگرځاوه. په داسې توگه چې له هجرت څخه وروسته يې د مسلمانانو ترمنځ "مواخات" يعنې ورورگلوې قايمه کړه او خپل تره، حضرت حمزه بن عبدالمطلب او خپل آزاد شوی غلام، زيد بن حارثه يې وروڼه وگرځول، لکه: څرنگه چې يې د خالد بن رويحه خنعمي او حبشي بلال ترمنځ ورورگلوې قايمه کړه. زيد بن حارثه آزاد شوی غلام يې د "مؤته" په جنگ کې په داسې حال کې د درې زريز لښکر قوماندان وټاکه چې د خالد بن وليد په شمول د مهاجرينو او انصارو يو زيات شمېر مشران د ده تر قيادت لاندې وو. په دې جنگ کې زيد بن حارثه د امير په توگه وټاکل شو. بيا د ده له شهادت څخه وروسته جعفر بن ابي طالب او بيا عبد الله بن رواحه انصاری په ترتيب سره د لښکر قومانداني په غاړه واخيسته. همدارنگه د اسلام خور پېغمبر ﷺ د ژوند په وروستيو ورځو کې اسامه د زيد بن حارثه اتلس کلن ځوان زوی رضي الله عنهما له روميانو سره په جنگ کې د اسلام د لښکر قوماندان وټاکه او لوی لوی شخصيتونه، لکه: ابوبکر صديق، عمر فاروق، سعد بن ابي وقاص اوداسې نورو په دې لښکر کې حضور درلود. همدارنگه

د اسلام پېغمبر ﷺ د سلمان فارسي په هکله اعلان وکړ: "سلمان منا أهل البيت" يعنې سلمان زما د اهل بيت څخه دی.

دا او لسگونې نورې واقعې د مسلمانانو د برابرۍ او د ايمان او تقوى له مخې د ارزښت او غوره والي نمونې دي، چې د اسلام پېغمبر او راشدو خلفاوو او اصحابو کرامو پلې کړي دي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ د فضيلت او غوره والي اساس او معيار ايمان او تقوى ده.
- ❖ په دې آيتونو کې د پروردگار په نزد د نبي کریم ﷺ مقام او مرتبه بيان شوې ده او الله تعالى په خپل غوره شوي رسول د غايب په صيغه ملامتيا ويلې ده.
- ❖ د نبوت د عالي ادب بيان، له دې واقعې وروسته به چې کله عبد الله بن ام مکتوم د رسول الله ﷺ حضور ته تشریف راوړ، هغه به ورته ځای چمتو کاوه او خپل مبارک څادر به يې د هغه د کيناستلو لپاره غوړولواو د هغه درناوى به يې کاوه.
- ❖ پېغمبر ﷺ د الهي وحې د تبليغ امين و. ام المومنين عايشې رضی الله عنها فرمايلي دي: که چېرې د الله رسول له وحې څخه څه پټولی، نو پر ځان به يې الهي ملامتيا د العبس په سورت کې پټه کړې وای.

۱. د لاندې کلمو معنا واضحه کړئ:
(عَبَسَ - تَوَلَّى - يَزْكِي - يَذْكَر - اسْتَغْنَى - تَصَدَّى - تَلَهَّى)
۲. د العبس سورت د لومړنيو آيتونو د نزول لامل په لنډه توگه واضح کړئ.
۳. عبدالله بن ام مکتوم څوک و؟
۴. پېغمبر ﷺ د عبد الله بن ام مکتوم پوښتنو ته ولې ځواب ور نه کړ او له ده څخه يې مخ وگرځاوه؟
۵. له دې واقعې وروسته پېغمبر ﷺ له عبدالله بن ام مکتوم سره څرنگه چلن کاوه او څه به يې ورته ويل؟
۶. د عبس سورت د آيتونو د نازلیدو واقعه د اسلام په مقدس دين کې کوم اصل ثابتوي؟
۷. د مسلمانانو ترمنځ مساوات او د غوره والي معيار د تقوا پر اساس دی، د دې اصل د پلي کېدو څو نمونې د اسلام له تاريخ څخه بيان کړئ؟

د مؤمنانو يووالی

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ﴾ وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿آل عمران: ١٠٠-١٠٥﴾

د ځينو کلمو معناوې

فَرِيقًا: طایفه، ډله
يَرُدُّوكُمْ: بېرته گرځوي تاسې.
يَعْتَصِم: په قوت سره منگولې نښلوي
حَقَّ تَقَاتِهِ: حقيقي تقوا، د الله ﷻ په اوامرو اونواهيو کې خپل وس لگوي.
بِحَبْلِ اللَّهِ: د خدای ﷻ په رسی يعنې قرآن او اسلام.
شَفَا حُفْرَةٍ: د ژور ځای (کنډې) غاړه او څنډه چې سپرې په لږ غفلت کولو سره پکې لويږي.

ژباړه

ای مؤمنانو، که تاسې ددې اهل کتابو د یوې ډلې خبره ومنئ، نو دوی به تاسې له ایمان نه بیرته د کفر لوري ته واړوي، ستاسې لپاره د کفر لوري ته دراتگ اوس څه ځای پاتې دی چې تاسې ته د الله ﷻ آیتونه لوستل کېږي اوستاسې په منځ کې دهغه رسول ﷺ موجود دی؟ څوک چې د الله د دین لمنه کلکه ونیسي، هغه به هرومرو سمه لار ومومي.
 ای مؤمنانو له الله ﷻ نه داسې ووېرېږئ، لکه: څرنگه چې له هغه څخه د ویریدو حق دی، تاسې ته دې مرگ رانشي مگر په داسې حال کې چې مسلمان اوسئ.
 ټول یوځای د الله ﷻ رسی کلکه ونیسي او تیت پرک کيږئ مه، د الله ﷻ هغه پېرزوینه دریاډه کړئ چې تاسې یو د بل دښمنان وئ، هغه ستاسې په زړونو کې مینه واچوله او د هغه په مهرباني

او لورینه تاسې سره وروڼه شوئ، تاسې یوې له اوره ډکې کندې پر غاړه ولاړ وئ، الله تاسې ور څخه وژغورلئ، په دغه شان الله ﷺ خپلې نښانې تاسې ته څرگندوي چې په سمه لاره شئ. په تاسې کې باید څه خلک هرومرو داسې وي چې د نیکۍ لوري ته بلنه، په ښو امر او له بدو منع وکړي. کوم خلک چې دا کار کوي همدوی بریالي دي. او تاسې د هغو خلکو غوندې نشئ چې په ډلو ووېشل شول او له روښانه او څرگندو لارښوونو میندلو نه وروسته په شخړو کې اخته شول او د همدوی لپاره ستر عذاب دی.

د نازلېدلو سبب

مفسرینو کرامو ویلي دي چې ذکر شوي مبارک آیتونه د دوو تنو مسلمانانو انصارو په باره کې نازل شوي دي چې یو یې اوس بن قیظی د اوس له قبیلې څخه او بل یې جبار بن صخر د خزرج له قبیلې څخه و. د دوی د واقعي لندیز داسې دی: یوه ورځ د اوس او خزرج د انصارو مسلمانانو یوه ډله خلک په مدینه منوره کې د مینې او محبت په فضا کې په خبرو مشغول وو. په دې وخت کې د یهودو یو بوډا سړی د شاس بن قیس په نامه پردوی تېریده. شاس چې د اسلام او مسلمانانو په نسبت یې ډېره بدیني او کرکه درلوده، نو د دې ډلې مسلمانانو ترمنځ مینې او محبت لا ډېر کرکجن او غوسه کړ او دایې انگېرله چې که دا مینه او محبت د مسلمانانو ترمنځ دوام ومومي، نو زموږ سوکالي به له خطر سره مخ شي. په دې وجه ده یوه ځوان یهودي ته امر وکړ چې د مسلمانانو ډلې ته ورشي او د اوس او خزرج ترمنځ د پخوانیو جنگونو خبرې رامنځ ته کړي او د بعثت له جنگه څو شعرونه زمزمه کړي. ځوان یهودي د ده د امر موافق عمل وکړ او وتوانیده چې د انصارو د محبت او مینې ډک مجلس د عصیت او ترېګنۍ او د اوس او خزرج ترمنځ په فخر او ویاړنو او یو په بل ځان غوره گڼلو بدل کړي. په نتیجه کې دواړو قومونو تورې راوایستې او جگړې ته چمتو شول. په دې وخت کې د اسلام پیغمبر ﷺ ته خبر ورسید. هغه له یوې ډلې مهاجرو صحابه وو سره راغی او دوی ته یې داسې خطاب وکړ: ای د مسلمانانو ټولیه! له الله ﷻ څخه ووپرېږئ! آیا په داسې حال کې چې زه ستاسو په منځ کې موجود یم، تاسو د جاهلیت شعارونو ته مخه کوئ؟ وروسته له دې چې الله ﷻ تاسې ته د اسلام هدایت در په برخه کړ او په هغه سره یې تاسو ته عزت درکړ او جهالت یې درڅخه لرې کړ، له کفر څخه یې وژغورلئ او ستاسو ترمنځ یې مینه او محبت پیدا کړ. ددې اغېزناکو خبرو په اورېدو ټولو وسله پر ځمکه وغورځوله، په ژړا او زاریو یې یو بل په غیر کې ونيول او له پیغمبر ﷺ سره خپلو کورونو ته ولاړل. په دې توګه یې د الله ﷻ د دښمن شاس فتنه او دسیسه شنډه کړه او دا مبارک آیتونه نازل شول چې دا ورځ په (بدترین پیل او بهترین پای) ونومول شوه^(۱).

۱- التفسیر الوسیط للطنطاوی، تفسیر آیت ۱۰۲ سوره آل عمران.

د دښمن له دسيسو او تدبيرونو څخه خبرتيا

په دې مبارکو آيتونو كې الله تعالى مومنانو ته خطاب كوي چې هر كله تاسې د اهل كتابو ځينو خبرو او غوښتنو ته غور ونيئ او هغو ته تسليم شئ، نونه يوازې ستاسې ترمنځ تفرقه او دښمني پېدا كوي بلكې زيار باسي چې تاسې له ايمان څخه بېرته كفر ته وگرځوي.

بيا قرآن كريم بيانوي چې اصلاً د مؤمن لپاره معقوله او ښه خبره نه ده چې له داسې ډلو تېلو څخه پيروي وكړي، يا دا چې پس له ايمان ه كافر شي او له يووالي وروسته اختلافاتو او بې اتفاقيو ته لمن ووهي. مباركو آيتونو د انكار په صيغه بيان كړي چې څرنگه ممكنه ده تاسو مؤمنان داسې كارته اقدام وكړئ؟ په داسې حال كې چې د الله ﷻ آيتونه نوي او تازه تاسو ته نازلېږي او د الله ﷻ رسول ستاسو په منځ كې شتون لري چې كه چېرې په غلطه لاره ولاړ شئ د حق لارې ته مو راگرځوي او ستاسو شكونه او شېبې له منځه وړي.

وروستيو آيتونو لارښوونه كړې چې د پېغمبر ﷺ له رحلت څخه وروسته د يهودو او نورو دښمنانو له مكرونو او چلونو څخه د ځان ژغورنې يوازنی وسيله الله تعالى ته ستنېدنه، په هغه توكل او د هغه په دين منگولې لگلول دي چې انحراف او كوروالی پكې نشته **﴿وَمَنْ يَعْصِمْ بِاللّٰهِ فَقَدْ هَدٰى اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ﴾**. په دې مبارك آيت كې دې ته اشاره ده كومو مؤمنانو چې پېغمبر ﷺ نه وي ليدلای، هر كله چې د الله ﷻ په دين او كتاب منگولې ولگوي او په هغه ځان ملزم وگڼي، نو د دښمنانو له چلونو او غولونو څخه به په امن كې وي. له دې امله الله تعالى بياهم مؤمنانو ته امر كوي چې خاص له الله تعالى څخه ووېرېږي او د اسلام د دين پابند واوسي او ترمرگه د اسلام له دين او ملت څخه پرته بل دين او ملت ته مخه ونه كړي.

د خلاصون او كاميابۍ رسی

وروسته له دې چې قرآني آيتونو مؤمنانو ته د تقوا او د الله ﷻ د ويرې او د الله ﷻ د امر مننې او پيروي كې د ژوند تېرولو امر وكړ، دوی يې په اسلام او قرآن باندې التزام كولو او په هغه باندې منگولو ښخولو ته راوبلل، فرمايي: **﴿واعتصموا بحبلِ الله جميعاً ولا تفرقوا﴾** يعنی ټول د الله ﷻ په رسی منگولې ښخې كړئ او په خورو ورو لارو مه درومئ. د حبل (رسی) كلمه هغه وسيله ده چې د هغې ټينگ نيول د پورته كېدو او ښكته كېدو، له غرقېدو څخه د ژغورنې او نورو موخو د لاس ته راوړلو لپاره كارول كېږي.

دلته د الله ﷻ له رسی څخه مراد د الله ﷻ دين، د الله ﷻ ژمنه او د الله ﷻ كتاب دی چې په هر يوه منگولې ټينگول انسان خلاصون او بریا ته رسوي. په دې مبارك آيت كې د مؤمنانو يووالی او د الله ﷻ په دين او كتاب باندې منگولې لگول د هغې ډلې سره تشبیه شوي دي چې

په يوې قوي او ټينگه رسی يې منگولې لگولې وي او له هر ډول خطر، غورځېدو، غرقيدو او هلاکت څخه خوندي او په امن کې وي.

امام فخرالدين رازي ددې آيت په تفسير کې فرمايي: که څوک په يوه نړۍ لار حرکت کوي اوله ښوېدو او غورځېدو څخه وپريږي، نو د ناچارۍ له وجې په يوه داسې رسی منگولې نښلوي چې له دواړو خواوو څخه ټينگه تړل شوې وي، ترڅو خپل ځان خوندي وساتي. د حق لاره نړۍ او باريکه ده او ډېر ځله ورڅخه پښې ښويږي، نو هر چا چې د الله ﷻ په نښو او لارښوونو منگولې ټينگې کړې، ځان يې د ښوېدو او غورځېدو له خطر څخه خوندي کړ^(۱).

بيا قرآني آيتونو مؤمنانو ته د يووالي، مينې، محبت، او ايماني ورورگلوۍ د نعمت په يادولو امر کړی چې تاسو مخکې له اسلامه يو د بل دښمنان وئ او يو د بل په له منځه وړلو بوخت وئ، خو د الله تعالی فضل او مهرباني پرتاسو وشوه او په تاسو کې يې اسلامي ورورولي، مينه، محبت، دوستي او مرسته پيدا کړه، نو بايد د دې لوی نعمت شکر په ځای کړئ.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ د مخکيني لوست په آيتونو کې الله تعالی پېغمبر ﷺ ته امر وکړ چې يهودو ته خطاب وکړي خو په دې آيتونو کې يې مؤمنان په خپله مخاطب کړل چې دا کار د مؤمنانو په قدر او عزت دلالت کوي.

❖ په مبارک آيت کې يې د مسلمانانو ترمنځ په تفرقه او دسيسه پېدا کولو کې د اهل کتابو يوه ډله ياده کړه، ترڅو ټول اهل کتاب په دې کار کې شامل نشي. دا کار په خپله د قرآن کریم د آيتونو په حقانيت او انصاف دلالت کوي.

❖ مبارک آيتونه د مؤمنانو په قدر او درناوي او د فتنه اچوونکو يهودو په نا امېدۍ دلالت کوي او دابې واضحه کړې چې، ترڅو د الله ﷻ کتاب او د هغه پېغمبر ﷺ د مسلمانانو په منځ کې موجود وي، دوی نشي کولای خپلو ناوړو غوښتنو ته ورسېږي.

❖ د يهودو او نصاراوو پيروي او امر مننه او د دوی د مشرانو په پلانونو عمل کول مسلمانان کفر ته راکاږي، نو مسلمانان بايد ځان د دوی له دسيسو څخه وساتي.

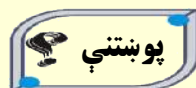
❖ خلاصون او کاميابي د الله ﷻ په کتاب او د رسول ﷺ په سنتو باندې په منگولو لگولو او پابندۍ کې نغښتې ده، نو هرڅوک چې پر هغو منگولې ټينگې کړي له گمراهۍ او هلاکت څخه نجات مومي.

❖ د اسلام په دين منگولې ټينگول او ځان د هغه په احکامو پابند گڼل واجب او اختلاف او تفرق حرام دی.

۱- تفسير مفاتيح الغيب (تفسير کبير) ج ۸ / ۱۷۷.

❖ د شرک او گناهونو ارتکاب انسان د جهنم کندی ته غورځوي، که څوک په دې حالت کې ومري د الله ﷻ په حکم او فیصله حتماً جهنم ته داخلېږي.

❖ له اسلامي امت څخه د یوې داسې ډلې شتون چې نور خلک او ملتونه اسلام ته راوبولي او د اسلام د دښمنانو په وړاندې د الله ﷻ د دین له حریم څخه دفاع وکړي او د امر بالمعروف او نهی عن المنکر فریضه ادا کړي، یوه اړینه خبره ده.

۱- د لاندې کلمو معناوې ووايست:

(يَعْتَصِمُ - حَقُّ ثِقَاتِهِ - يَجْبِلُ اللَّهَ - شَفَا - حُفْرَةٌ)

۲- ددې مبارک آيت «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ تَطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ» د نزول لامل په لنډه توگه ووايست؟

۳- د اوس او خزرج قبيلو چپرته ژوند درلود؟ له اسلام نه مخکې او وروسته له اسلامه، د دوی د اړیکو په هکله لنډ معلومات راکړئ.

۴- په مبارک آيت کې له رسی څخه مراد څه دی او څرنگه په هغې منگولې ټينگول د خلاصون او بريا سبب کېږي؟

۵- د اهل کتابو د مشرانو پيروي څه حکم لري او د مسلمان برخليک کوم ځای ته رسوي؟

۶- مبارک آيت «وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ...» په څه دلالت کوي؟

(په اوسني وخت کې د اسلامي امت يووالي ته اړتيا) تر سرليک لاندې دوه مخه مقاله وليکئ.

وصلی الله تعالی علی خیر خلقه محمد وعلی آله و أصحابه أجمعین، و آخر دعوانا
أن الحمد لله رب العالمین